

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bazı hayatlar yarım kalır, bazıları ise zamanın ötesine geçer."

DÖNÜM NOKTASI

JEWEL E. ANN

**“Geçmişten bir şey çalma ya da
gelecekte bir şey ödünç alma. Bugüne
sahip çık. Hayatı yaşamak budur.”**

Swayze, korkunç bir olayın ardından kendini iki yaşam arasında sıkışmış halde bulur. Bölük pörçük hatıralar ve tehlike karşısındaki endişe, onu gerçeği ortaya çıkarmak için iç burkan bir yolculuğa iter. Genç kadın, intikamını almak ve bir ömür önce var olan bir yapbozun eksik parçalarını bulmak için hayallerinin elinden kayıp gitmesine izin verecek midir? Yoksa önemli olan tek gerçeği mi keşfedecektir?

Dönüm Noktası, inandığımız ve bildiğimiz tüm gerçeklerin sınırlarını zorluyor. Kaderi yeniden tanımlarken kalp ile ruh arasındaki tek bağı sonsuz bir zaman çizgisi olduğunu

bizlere kanıtlıyor.

DÖNÜM NOKTASI

JEWEL E. ANN

Çeviren: Gizem Toy

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 764

Dönüm Noktası Jewel E. Ann

Kitabın Özgün Adı: Epoch

Çeviren: Gizem Toy

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu

Editör: Gözde Sayınsoy

Kapak Tasarım: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2024 © Jewel E. Ann, 2018

Bu kitap, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Maximus Literary ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-6755-13-0

Baskı: Ocak 2024

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1

34295 Küçükçekmece/İstanbul

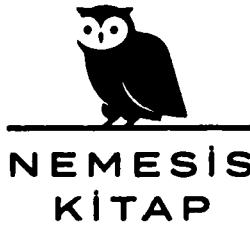
Tel : (0212) 463 71 25

Sertifika No: 41707

DÖNÜM NOKTASI

JEWEL E. ANN

Çeviren: Gizem Toy

Bazı hayatlar yarım kalır, bazıları da zamanı aşar.

BİRİNCİ BÖLÜM

Birinin arkasından konuşmak hiç hoş değildi. Arkamdan konuşuyorlardı. Griffin, annem, onun ailesi... Diğer odalardı, sessiz sessiz konuşarak deli gömleğimin ölçülerini not alıyorlardı.

Swayze sinir krizi geçirdi.

Swayze, Erica'yı Doug Mann'in öldürdüğünü sanıyor.

Swayze, Doug Mann'in Morgan Daisy Gallagher adında bir kızı öldürdüğünü sanıyor

Şşş... Yüksek sesle konuşma. Uyandırmayalım.

Polis bana inanmamıştı. Kulağa delice geldiğini biliyordum ama deli değildim. Tüm detayları hatırlamıyordum, hatta çoğunu, ama Daisy'yi o öldürmüştü. Erica'yı da öldürmüştü. Her gerçek izah edilemezdi.

Kapı hafifçe açıldı.

"Uyanmışsın." Annem dengesiz biriymişim gibi gülümsedi. Dostane gülümsemesini takınmıştı.

Doğrudum, gıcırdayan yatak başlığına doğru yaslandım. Vücutuma büyük bir şok ile tam bir uyuşukluk arasında bir şey çöktü. "Uyandım." Komodinin üzerindeki hap şişesine somurta-

rak baktım. “Dr. B’nin uyku haplarını benimle paylaşmanı onaylayacağını sanmıyorum. O haplar reçeteli.”

“Griffin hemen psikiyatristini aramak istemedi, o yüzden seni sakinleştirebilecek bir şey verdik. Kendinde değildin. Söylediğin şeyler hiç mantıklı değildi. Bence Erica’nın haberi ve cesedi seni etkiledi. Şimdi nasıl hissediyorsun?” Yatağın ucuna oturdu, ellerimi avucuna aldı. Parmaklarıyla nişan yüzüğümün pırlantasını okşadı.

Anne, nişanlandım.

Ah, Swayze! Öyle mutluyum ki senin adına.

Bu konuşmayı şimdi yapamazdık. Erica’nın cesedi hafızama mıhlanırken acı gözlerimi yakıyordu. Doug’ın kanlı yüzünü ya da Daisy’nin düşüşünü aklımdan silemiyordum. Hangi evrende olduğumu bile bilmiyordum. Bilmem gerekenden fazlasını biliyormuşum gibi hissediyordum ama hiçbir şey bilmiyordum. Çok karışıktı. Karmakarışık bir *haldeydim*.

Âşıktım.

Nişanlıydım.

Kızgındım.

Kafam karışıktı.

Korkuyordum.

“Saat kaç?”

“Sekiz buçuk.”

“Geç oldu. Eve gitmelisin. Ben iyiyim.”

“Sabah sekiz buçuk, Swayze.”

Pencereye doğru baktım. Perdelerdeki deliklerden içeri ışık sızıyordu. Parlak sabah ışığı. Loş akşam günbatımı değildi.

“Geç kaldım.” Yorganı geriye attım. “Telefonum nerede? Nate’i aramam lazım.”

“Swayze...”

“Telefonum...” Kapıyı sertçe açtığımda ayaklarım koridorun ahşap zeminine çarptı. “Çantam nerede?”

“Swayz, sorun ne?” Griffin koltuktan hemen kalktı.

Çantamın masada olduğunu fark edip telefonumu aldım. Nate’den üç cevapsız arama ve iki mesaj vardı.

Profesör: Geç kaldın. Hiç senlik bir davranış değil. Endişelendim.

Profesör: İşe Morgan’ı da getirdim. Arayabildiğin en kısa zamanda bana ulaş. Endişeleniyorum.

“Swayz...”

Griffin’in eli omzuma uzanınca kolumu geri çektim.

“Geç kaldım. Uyuyakalmama nasıl izin verdin?” Nate’i aradım, kendimi banyoya kilitlemeden önce Griffin’den, onun ailesinden ve annemden uzaklaşmak için büyük adımlar attım.

“Tanrım, Swayze! İyi misin?” diye açtı Nate.

“Çok çok özür dilerim. Yarım saat içerisinde orada olacağım. Dün bir şey oldu ve ben... ben... ben özür dilerim. Geliyorum.” Soğuk klozete oturdum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve gözlerimi kapadım. Karanlık bile kafamda dönüp duran görüntüleri engelleyemiyordu.

“Derse geri dönmeliyim. Morgan ofisimde. Meslektaşlarım sırayla ona göz kulak oluyor. Sen iyi misin? Sesin iyi gelmiyor.”

Banyonun kapı kolu tıkırdadı. “Swayz, kapıyı aç.”

“Geliyorum.” Telefonu kapatıp kapıyı açtım. “Beni öylece uyuşturamazsın. Gitmem gereken bir iş var. Sorumluluklarım var.” Griffin’m omzuna çarparak geçtim ve kıyafetlerimi bulmak için çekmeceleri talan ettim. Eşyalarımın onun evinde, yani bizim evimizdeki yerlerine hâlâ alışmamıştım.

“Bugün işe falan gitmeyeceksin. Dün olanları unuttun mu?”

Kot pantolonumu giydim. “Beni uyuşturma çabalarına rağmen, hayır, olanları unutmadım.”

“Sadece bir hap. Herkesin önünde kendini telef etmene göz yummaktan daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm. Zorla

sokmadım boğazına. Bir bardak suyla birlikte sana uzattım. Kendi iradenle yuttun.”

Sutyenimin kancalarını takıp bir tişört çektim üzerime. “Ne verdiğini söyledin mi?”

“Evet.”

Hızla giyinirken onu inceleyecek kadar yavaşladım. Yalan söylemiyordu. Bunu anlıyordum. Bana uyku hapi verdiğini hatırlayamamam beni sinirlendiriyordu. Beni kontrolden çıkmış bir hayvan gibi sakinleştirme ihtiyacı hissetmesine neden olacak ne yaptığımı hatırlayamamam beni sinirlendiriyordu.

Ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturup başımı iki yana salladım. “Üzgünüm... Gitmem gerek.”

Griffin öne eğildi, nane kokulu nefesini benimle paylaşırken göz hizama geldi. “Senin yanında olmak için bütün gün izin *aldım*. Sen burada olmazsan nasıl yanında olabilirim?”

“Gitmem gerek.”

“O zaman ben de seninle geliyorum.”

Güldüm. “Bugün benimle Morgan’a bakmaya mı geliyorsun?”

Başıyla onayladı. “Arabayı sen kullanmayacaksın. Profesör Hunt dün başına gelenleri bilseydi, bugün kızına bakmanı istemezdi.”

“Morgan’ın güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yapmam asla.” Ellerimi birleştirip savunmaya geçtim.

“Bugün sen ve ben varız, Swayz. Kabullensen iyi olur.”

İç çekerek çoraplarımı ve ayakkabılarımı aldım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu annem oturma odasına geçtiğimizde.

“İşe.”

Sherri ve Scott, endişeli bir şekilde Griffin’e baktılar.

“Ben de onunla gidiyorum.”

Griffin’i sakince başlarıyla onaylayıp endişeli bakışlarını bana çevirdiler.

“Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ama ilginiz için teşekkür ederim.”

“Eve döndüğünde beni ara.” Annem bana sarıldı. “Konuşacak çok şey var.”

Kim bilir Griffin onlara ne söylemişti. Bununla sonra ilgile-necektim.

“Erica’nın ailesi buralarda mı yaşıyor?” diye sordu Griffin, Nate’in ofisine giderken.

Pencereden dışarı bakıyordum, aynı anda hem bir sürü şey görüyordum hem de hiçbir şey göremiyordum. “Evet.”

“Cenazesıyla ilgili bilgi alırım.”

Başım la onayladım. “Teşekkürler.”

Başka bir şey söylemeyince ben de konuşmayı devam ettir-medim. Bir noktada konu kesinlikle Daisy’ye gelecekti. Nasıl gelmezdi ki zaten? Ama şimdi değildi. Başkalarına anlatmaya çalışmadan önce gördüklerimin benimle konuşması için zaman tanımalıydım.

Koridorlarda dolaşan öğrencilerden kaçarak Nate’in ofisine doğru ilerledim. Buraya son geldiğimde binada kimse yoktu.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken, “Çok dikkat çekiyor-sun,” dedim. “Kızların hepsi sonrasında bölümlerini değiştirip seninle aynı dersleri alabilmek için hangi bölümde olduğunu merak ediyorlar.”

Griffin başını iki yana sallarken sırtışını gizleyemiyordu. Bir kıskançlık duygusu içimi kemiriyordu. Bu kızların ona bakması hoşuna mı gidiyordu? Yoksa Griffin’i Griffin olduğu için suçla-yacak saçma nedenler uydurmak da dahil olmak üzere zihnimi Erica’dan uzaklaştıracak bir şey mi arıyordum?

“Bu taraftan, rock yıldızı.” Başım la Nate’in ofisini işaret ettim.

“Ben sadece *senin* rock yıldızın olmak istiyorum.” İki parmağını arka cebime soktu ve ben kapıyı açarken şakalaşarak beni çekti.

“Rock yıldızı istemiyorum. Marketteki adamımı seviyorum.” Ve Erica tekrar hayatta olsun. Eğer istediğim şeylerin bir listesini yapacak olursam o, en üst sıralarda.

“Selam,” dedi Donna, fönlü kadın, bizi selamlarken. “Kendinden geçti.”

Araba koltuğunda uyuyan Morgan’a baktım. “Nate’e... Profesör Hunt’a yardım ettiğiniz için teşekkürler... Bugün geç kaldığım için kendimi çok kötü hissediyorum.”

Sandalyesinden kalkıp dizüstü bilgisayarını kapattı, göğsüne doğru götürdü. “Sorun değil. İşte Nathaniel’in arabasının anahtarları. Morgan’ın araba koltuğu tabanı için arabaları değiştirebileceğinizi söyledi. Doğu tarafına park etmiş. C Bölümü. Sağdan ilk sıra.” Bakışları omzumun arkasına doğru kaydı.

“Ah... Donna, bu Griffin. Griffin, Donna.”

“Memnun oldum.”

“Ben de.”

“Anahtarlar?” dedim Griffin’e.

Arabamın anahtarlarını çıkardı. Kendi anahtarlarımı masanın üzerine koyup Nate’in anahtarlarını aldım.

“Şey...”, omuz silktim, “bundan sonrasını ben hallederim.”

Donna daldığı hayallerden sıyrıldı. Nate’e de aynı şekilde bön bön bakıyordu. “Güzel. Tamam. Seni gördüğüme ve hmm...” Griffin’e flörtöz bir şekilde gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Kapı kapandıktan sonra Griffin’e döndüm. “Egonu beslemek için harika bir gün. Artık egonu besleme ihtiyacı duyduğunda nereye geleceğini biliyorsun.”

Sırıttı. “Üniversite. İş. Spor salonu. Market. Gerçekten fark etmiyor.”

Gülümsedim. Bu çok zordu. Her adımda, dün gördüklerimin gerçekliği biraz daha derine batıyor, anılarımı ve vicdanımı geri dönülmez bir şekilde kirletiyordu. Beni giyinmeye ve buraya koşturmak teşvik eden adrenalin, etkisini yitirmeye başlamıştı.

Doug Mann bir katildi.

Arkadaşım öldürülmüştü.

Nate bana bunu anlatmamıştı. Nasıl öldüğünü hiç anlatmamıştı.

“Neredesin, Swayz?” Griffin beni kollarına çekti.

“Erica öldü,” diye mırıldandım.

Alnımdan öptü. “Biliyorum. Çok üzgünüm.”

“Onu o öldürdü.”

“Eğer o yaptıysa, eminim polis bunu çözecektir. Dün onu kesinlikle şüpheliler arasına soktun.”

“Belki de. Hadi gidelim.” Kenara çekildim. “Morgan uyanmadan önce.” Griffin araba koltuğunu kaldırdı. Bakışlarını ona kaydı.

“Bebegi taşıma konusunda bana güvenmiyorsan, masaya yatırmamız gereken sorunlar var demektir.”

“Sana hayatım pahasına güveniyorum.” Gülümsedim, Morgan konusunda ona güvendiğim anlamına geldiğini söylemekten kaçındım çünkü doğru ya da değil, Morgan hayatımın bir parçasıydı.

Bebek çantasını omzuma atarak, öğrencilerin ve hocaların her iki yöne doğru akan sıkıcı konuşmalarına kapıyı açtım. Griffin, elinde bebekle, Morgan’sız Griffin kadar –hatta daha fazla sayıda– aç kadın bakışlarını üzerine çekiyordu.

“Swayze?”

Döndüm. Nate merdivenlere varmak üzereyken bize yetişti. Griffin’e soğuk bir şekilde gülümsedi. Bir yabancının bebeğini alıp gittiğini gördüğü için bunun normal bir tepki olduğuna emindim.

“Selam, bu sabah için çok üzgünüm.”

Özrümü geçiştirmek istercesine başını iki yana salladı, bakışları birkaç saniyede bir Griffin’e kaydı.

“Nate, şey Nathaniel... Yani Profesör Hunt...” Bunda garip bir şey yoktu. Terlemeye başlıyordum. “Bu Griffin. Griff, bu ...” *Sakin batırma.* “Profesör Nathaniel Hunt.”

Çok geçti. Batırmıştım ve ikisinin de yüzündeki ifade bunu doğruluyordu.

“Nathaniel.” Nate elini uzattı.

Griffin el sıkıştı. “Memnun oldum.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Nate sadece bana bakarak. “Evet.”

“Hayır. Dün Swayze’nin komşusu -arkadaşı- evinin üst katında ölü bulundu.”

Griffin’e kaşlarımı hafifçe çattım.

“Tanrım... Çok özür dilerim. Swayze, neden bana söylemedin? Bugün Morgan’a bakmana gerek yoktu.” Griffin’in yüzünde sana söylemişim ifadesi belirdi.

“Ben iyiyim.” İyi olmaktan oldukça uzaktım. “Griffin, gerekmediği halde bana yardım etmek için izin aldı.”

Griffin’in ifadesi değişmedi. Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Ve eğer bu kadar inatçı olmasaydım, haklı olduğunu kabul edebilirdim.

“Yani...” Omuz silktim. “Biz iyiyiz. İki kişinin de dikkati Morgan’ın üzerinde olacak. İki kat ilgi.”

“Birbirinizin dikkatini dağıtmadığınız sürece.”

Nate’in ne demek istediğini sorgulamadım ama alttan alta bir güvensizlik tonu vardı. Erica’ya olanlar yüzünden mi bana güvenmiyordu? Griffin yüzünden mi? Gerçekten Morgan’a bir şey ölmesine izin vereceğimi mi düşünüyordu?

“Her şey yolunda olacak, Profesör. Ama güveniniz için teşekkürler.”

Nate, Griffin'e son bir kez bakmadan önce birkaç saniye daha beni inceledi. "Derse girmem gerekiyor. Kızımı almaya geldiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Önemli bir şey değilmiş gibi başımı iki yana salladım. "Sonra görüşürüz."

Griffin, Morgan'ın ana kucağını Nate'in evine taşırken, "İşte annemin övgüyle bahsettiği ev," dedi.

"Sadece bir ev." Mutfak lavabosunda ellerimi yıkadım.

"Böyle bir yerde yaşamak istemez misin?" Ana kucağını yere bırakıp büyük odayı inceledi.

Hayır. Hatırladığımı Nate de istemezdi.

"*Seninle* yaşamak istiyorum." Morgan'ı ana kucağından çıkardım.

Onu omzuma doğru yatırırken gözlerini ve ağzını yumruklarıyla kapatıp sırtını kamburlaştırdı. Griffin'i Nate'in evinde görmek çok tuhaftı, dünyalarım birbirine işte bu denli zıttı.

"Bu kadarı yeterli mi?" Pencereden dışarı, yeşil ve titizlikle düzenlenmiş, tartışmasız şekilde etkileyici olan bahçeye baktı. "Çünkü benimle yaşamak, sadece ihtiyacın kadarına sahip olmak demek."

Koltuğa yerleşirken sırttım. "Evet."

"İki küçük yatak odası ve küçücük bir mutfak?" Griffin incelemeye şömineyle devam etti. Dövmeli kötü çocuk görünümlü adamımın üzerinde solmuş kot pantolonu ve kaslı göğüsleri ve kalın kollarıyla bir beden küçük görünen siyah tişörtü vardı.

"Evet." Bir anlık güvensizliğini sevimli bularak kıkırdadım.

"İkinci el araçlar? Müstakil garaj? "Kendin yap" yaşam tarzı mı?"

"Gerçekten sana cevap vermek zorunda mıyım?"

Omzunun üzerinden baktı, ellerini ceplerine soktu.

“Hayır.” Arkasını dönmeden önce bana doğru sırttı. “Köşedeki kamera da neyin nesi?”

“Dadı kamerası ya da güvenlik... Henüz çözemedim.”

“Bizi mi izliyor?”

“Muhtemelen.”

“Ses?”

Güldüm, doğrudan kameraya baktım. “Evet. Profesör biraz garip.” Burnumu Morgan’ın boynuna sokarak bebek sesiyle konuştum. “Baban biraz garip değil mi? Evet... Bence öyle.”

Kıkırdadı.

Griffin yüzünde bir sırıtişla döndü. “Çok tatlı.”

“Evet... çok sevimli.”

Kendini kanepeye attı, parmaklarını geniş bacaklarının arasına geçirdi. “Bana Morgan Daisy Gallagher’ın kim olduğunu söylemeye hazır mısın? *Kimdi* demek daha doğru olur?”

Kameraya gergin bir bakış attım. Nate dersteydi muhtemelen ama... “Karışık bir durum.”

“Neyse ki önümüzde koca bir gün var.”

Bu aptal kameralardan nefret ediyordum.

“Swayz, çıkar ağzındaki baklayı. Dün bize gösterdiğin fotoğraftaki kız yüzünden o herifi görünce kendini tamamen kaybettin. Eminim polis bu adamı soruştururken seni tekrar görmeye gelecek. Neler olduğunu bilmem gerek.”

Şimdiden çok fazla şey söylemişti.

“Sonra konuşuruz.” Başımla kamerayı gösterip ona gergince gülümsedim. “Olur mu?”

Sabırsızlıkla dudaklarını büktü ama vazgeçti. Kafamdaki düşüncelerin aramıza girmesinden nefret ediyordum. Bu beni korkutuyordu. Azrail küçük anılar kılığına girmiş, parmağını bana doğru sallıyordu ve teslim olmam için beni çağırıyordu. Ya kim olduğumu bildiğim kişiyi kafamdaki sahtekârın sesinden ayırmayacağım bir gün gelirse?

Öğle yemeğinden sonra, ben annemi ararken Griffin Morgan'ı salladı. Annem beni kontrol etmek ve Dr. Greyson'dan randevu alıp almadığımı öğrenmek için birkaç kez mesaj atmıştı. Randevu almayı kabul ettim. Onu sakinleştirmenin tek yolu buydu.

Keşke biri beni de sakinleştirebilseydi. Aynı anda hem Doug Mann'ı düşünüp hem de nefes almak imkânsızdı.

“Oyyy...” Morgan'ı sallayarak uyuttuğunu gördüğümde erkeğime gülümsedim.

Griffin göğsünde uyuyan bir bebekle... *Bu* bende kendi bebeğimi isteme güdüsü uyandırmıştı. Ama bu Morgan'la birlikte olma isteğimi azaltmıyordu.

Tam burada. Şu anda. Yine kafama dank ediyordu.

Nate kızına en iyi arkadaşının adını vermişti. Ona *benim* adımı verdiğini düşünüyordu.

Tüm bunları Griffin'e nasıl açıklayacaktım?

Günün geri kalanında tüm dikkatimizi Morgan'a verdik ama Griffin'in endişenin mutluluğu boğması gibi ölçülü gülümsemeleri dikkatimden kaçmıyordu.

Kimdim ben?

Hayatıma neler oluyordu?

Paralel bir evrende mi yaşıyordum?

İKİNCİ BÖLÜM

Erica'ya son kez veda etmiştik.

Toprak, indirilen tabutu kucaklarken bir annenin ağıtları sessizliği bozdu.

Yine de... Doug Mann hâlâ evindeydi. Özgür bir adamdı. Bir katildi.

Polis dün beni tekrar sorgulamıştı çünkü onu Erica'nın ölümüyle ilişkilendiremiyorlardı. Ölüm şeklinin kazayı gösterdiği konusunda eminlerdi. Kazara boğulma. Dalga mı geçiyorlardı? Bir kardiyoloğun kazara küvette boğulma ihtimali neydi ki? Onlara tek verebileceğim, hayatta dahi olmadığım zamanlardan hatırladığım bulanık anılardı. Ve sadece içgüdülerime dayanarak onu tutuklayamazlardı, ki onu öldürdüğüne varlığımın her zerresi kadar emindim.

Griffin arabasını boş bir otoparka çekerken gözlerimi dizlerimin hemen üzerine gelen siyah elbisemin eteklerine diktim. Kûlotlu çorap ve topuklu ayakkabı yerine uzun çizmeler giymeliydim. Mezarlıkta dizlerimin bağı çözülürken üşüme hissi tüm tenime yayılmıştı. Dışarı o kadar da soğuk değildi. Soğuk olan anılardı.

“Bana bak.”

Başımı kaldırdım ama ona bakmadım. Koyu renk gözlüklerin ardında, gözlerim etrafımızdaki hiçliğe odaklandı.

“Beni daha fazla oyalayamazsın. Polis seni sorguladı. Cenaze bitti. Bunu konuşmamızın zamanı geldi. Sabırlı davrandım ama artık bana anlatmanın zamanı geldi, Swayz.”

Gözlerimi kapadım. Gözlerimi açtım. Fark eden hiçbir şey olmuyordu. Görüntüler zihnime mihlanmıştı. Görmek için ışık tutmaya gerek yoktu, zaten tekrar tekrar görmeye devam ediyordum. Gerçek dünya bir yankı gibi kaybolup yerini bu derin, boğucu sessizliğe bırakıyordu.

Doug’ın kanlı yüzü.

Bir damla.

İki damla.

Gözyaşları kahverengi gözlerine doluyordu. Daisy’nin katilinin yüzünü yansıtıyordu. Bir göz kırpmasıyla hayat yüzünden çekiliyor, korkuyu çözüyor, son bir nefese teslim oluyordu.

Hareketsiz. Güm.

Derin bir sessizlik.

Kopkoyu karanlık.

Sıcaklık.

Dinginlik.

“Morgan Daisy Gallagher, Nate’in çocukluk arkadaşıydı. Daisy’i görüyorum. Onu da görüyorum: Doug Mann. Yüzündeki kesiği, açık yarayı ve kıpkırmızı sızan kanı. Bunlar sadece anlık görüntüler ama gerçekler.” Başımı yana eğip Griffin’in bakışlarıyla buluştum, kaşlarım çatıldı. “Nate benim o olduğumu düşünüyor.”

“O?”

Başımla onayladım. “Daisy. Morgan Daisy Gallagher. En iyi arkadaşı. Kızı onun adını taşıyor. Ve...” Başımı iki yana salladım, belki kabul ettiğime inanmadığım için, belki de kabul etmek istemediğim içindi. “Daisy olduğum için onun geçmişi

hakkında bir şeyler bildiğimi düşünüyor. O benim.” Başımı iki yana sallamaya devam ederek iç geçirdim. “Bilmiyorum, ama Nate hakkında sadece Daisy’nin bildiği şeyleri bilebiliyorum. Sadece onun yanında başına gelen anları söyleyebiliyorum. Onun hakkında sadece ona anlattığı şeyleri biliyorum. Sadece ona.”

Griffin’in dudakları büküldü, alnındaki çizgiler derinleşti. “Reenkamasyondan bahsediyor olamazsın.”

“Nate böyle düşünüyor.”

“Ya sen?” diye sordu alaycı bir ifadeyle.

“Hayır.” Derin bir nefes alarak bakışlarımı kaçırdım. “Ben... Bilmiyorum. Mesele şu ki... Erica’nın cesedini küvette görene kadar onu hatırlamıyordum. Ve o zaman bile Doug’ın yüzü, onun yüzü... Onun ölümü gözümün önüne geldi. Hatırladığım kişi Nate’ti. Daisy değil. Eğer reenkamasyon gerçekse, bir ruh nasıl olur da yeni hayatından önceki kişiyle değil de başka insanlarla ilgili anıları hatırlayabilir? Bu hiç mantıklı değil.” Güldüm. “Bu çok saçma. Belki de var olmayan bir gerçeğe kurallar koymaya çalışıyorum. Ve bunu yaparak, bir ruhun yeniden doğuşunun kesin bir olasılık olduğunu kabul ediyormuşum gibi hissediyorum.” Gözlerimi kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Griffin’den ne bekliyordum ki? Tüm bunları yaşayan kişi olmama rağmen bana bile çılgınca geliyordu. “Sadece buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum...”

“O olduğunu kabul ediyor musun?”

Bakışlarımı çevirdiğimde Griffin ciddi bir şekilde bakıyordu. Ne demek istiyordu? “Sence ben o muyum?”

Başını defalarca iki yana salladı. “Siktir, Swayz. Hayır. Neden öyle düşüneyim ki? Ama bundan ne çıkaracağımı bir bilsem. İlgi çekici bir kitap. Tırnak yedirten bir film. Ama bunu gerçek hayat olarak kabul etmek. Ben sadece... bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bunun beni endişelendirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.”

“Ne konuda endişelendiriyor?”

Başını koltuk başlığına yasladı, bakışları yukarı döndü. “Hadi öyle olduğunu varsayalım, sen osun. O da sensin. Ve bu büyük bir varsayım. Bu senin için ne anlama geliyor? Bizim için? Herkes için? Yani... Bu Morgan Daisy Gallagher’ın ailesi var mı? Doug Mann onu gerçekten öldürdüyse, onlara anlatılması gerekmez mi? Ama kim anlatacak? Reenkarnasyon geçir-miş kızları, ki kendisi de çocukluk arkadaşının kızının dadısı...”

Başı tekrar dikleşti, kaşları gerildi. “Nate ve Daisy arkadaş mıydı? Yoksa arkadaştan fazlası mıydılar? Sana baktığında ger-çekten kimi görüyor?”

Çocuğunu doğururken ölen kadın kadar sevdiği kızı.

“Bir hayalet.”

Ve arkadaştan daha fazlasıydı. Nate onların hikâyesini ta-mamlamamıştı. Ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmiyordum. Ölmüş müydü? İlişkileri böyle mi bitmişti? Saçma bir ego çatış-ması mıydı? Modern bir *Gurur ve Önyargı* mıydı?

“Öldüğünde kaç yaşındaydı?” diye sordu.

Doug Mann onu öldürdüğünde.

“On beş.”

“Nate de mi on beş yaşındaydı?”

Başım la onayladım. Neden kelimeler içimde sıkışıp kalmış-tı? Griffin sevdiğim adam. Arkadaşım. Sevgilim. Gelecekteki kocam. Yine de Nate ve Morgan’la aramdaki duygusal bağı açıklamanın doğru bir yolunu bulamıyordum.

Tam olarak hatırlayamadığım bir geçmiş.

Pençelerini kalbime geçirmiş bir şimdiki zamanı.

En kötü kâbuslarımdan bile daha korkunç bir geleceği.

Bildiğim kadarıyla varlığımı mahvedebilecek bir bilinmezi.

“Ona âşık mıydı?”

“Fark eder mi?”

Griffin dirseğini pencereye dayamış, şakaklarına masaj yapıyordu.

“Evet, fark eder. Sana bir arkadaş gibi mi yoksa ilk cinsel deneyimini yaşadığı kız gibi mi baktığını bilmek istiyorum.”

“Sevişmediler.”

Alaycı bir şekilde homurdandı. “Bunu bilmen ne kadar da hoş. Seni kızına bakman için tuttu, seks hayatını masaya yatırın diye değil. Siz ikiniz başka nelerden konuşuyorsunuz?”

“Griffin...”

Elini ağzına götürüp başını iki yana sallıyordu ama bana bakmıyordu.

“Sen bu adam değilsin. Kiskanamazsın. Ben yanlış bir şey yapmadım. Bu anıların ve görüntülerin kafamda olması benim suçum değil. Nate’le ilişkim karmaşık ama samimi değil.”

“Senin mi, onun mu?”

“Ben sadece...” dedim.

Griffin kapıyı iterek açtı ve sanki onu boğuyormuş gibi araçtan dışarı fırladı. Ben de çıktım ve boş arazide başı eğik, elleri boynunun arkasında bağlı adımlarla yürürken peşinden gittim.

“Seninle evleniyorum. Seninle. Seninle. Seninle.” Önüne geçemez döndü ve diğer tarafa doğru yürümeye başladı.

“Lanet olsun, peki ben kiminle evleniyorum?” Yüzüme bakmak için öne doğru eğildi. “Swayze? Morgan Daisy Gallagher?”

“Benimle.” Gözyaşlarım akarken sesim çatlamıştı.

“Peki sen kimsin?”

“Swayze.”

Yüzündeki gerginlik biraz azaldı. “Emin misin?”

Tüm endişeyi, tüm korkuyu ve tüm kafa karışıklığını ruhum olduğunu düşündüğüm karanlık bir deliğe ittim. Ve toplayabildiğim kadar cesaretle nefes alıp çenemi yukarı kaldırdım. “Evet.”

Yüzümü tuttu ve alnını benimkine yasladı. İtiraf etmese de suçluluğunu hissediyordum. Tek bir kelime etmese de sevgisini

hissediyordum. İşte, Griffin'i kaybetmeme mucizesinin bahşedildiği bir gün daha.

“Sesin çıkmıyor.”

Nate öğle yemeğini hazırlarken Morgan'ın ayaklarını gıdıklıyordum, o da oturma odasının yerini tekmeleyip ciyaklıyordu. Cenaze için bir gün izin almıştım. Belki de iki gün almalıydım.

“Sadece gitmeni bekliyorum Profesör. Morgan ve ben partiyi o zaman başlatacağız; şişme oyun evi, midilliler, palyaçolar, DJ, pamuk şeker eşliğinde.”

Yüzünde bir sırıtışla yukarı baktı. Ona karşılık veremiyordum.

“Şu konu hakkında konuşmak ister misin?”

Şu konu? Erica öldüğünden beri ilk kez Morgan'la ilgili olmayan bir konuşma yapma girişiminde bulundu. Çok fazla fırsatımız da olduğu da söylenemezdi.

“Daha açık konuşmalısın.”

“Arkadaşının ölümü. Griffin sana Daisy'yi neden sordu? Ya da sol elindeki elmas yüzük.”

Yüzük. Yüzüğe baktım. “Erica öldü. Onu öldüren adam hâlâ onun evinin karşısındaki evde yaşıyor. Kaza olduğunu söylüyorlar. Kaymış, başını çarpmış ve boğulmuş. Ben buna inanmıyorum. Cidden, kaç kişi küvette kayıp düşer, bayılır ve boğulur?”

Kaşlarımı çatıp yüzüğüme baktım. “Ve Griffin evlenme teklif etti. Ben de evet dedim.”

Nate temkinli bir şekilde başıyla onayladı. “Eğer bu adam hakkında düşündüğün şey doğruysa.... O binada yaşamamalısın bence.”

“Orada yaşamıyorum. Griffin'in yanına taşındım.”

Tekrar başıyla onayladı. “Tebrikler demeli miyim?”

Güldüm. “Eğer istersen.”

Anlam dolu bir sessizlik oldu.

“Daisy hakkında konuşmak istememene şaşırdım. Hep onun hakkında konuşmak istiyorsun.”

Sanırım beni tebrik etmeyecekti.

“Onun hakkında konuşmak istiyorum.” Daisy ve ölümü hakkında konuşmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyordu. “Ama kapıdan çıkmadan önce beş dakikan var. Beş dakika yeterli değil.”

“Eve geldiğimde kalabilir misin? Akşam yemeği getiririm.”

“Griffin’in seninle yemek yememi istediğini sanmıyorum.”

“Sana güvenmiyor mu?”

“Tekrar dene.”

Nate sırtıyordu. “Ben mi? Güvenini kaybedecek bir şey mi yaptım?”

“Evet. Benim Daisy olduğumu söyledin.”

“Ah, yani şimdi onun gözünde deli miyim?”

“Bu da pek doğru değil.”

“O zaman ne?”

“İşe git, Profesör. Seninle Griffin hakkında konuşmak istemiyorum.”

Bana doğru geldi. Bana doğru hareket etmesinden nefret ediyordum ya da belki de bunu yaparken bana bakış şekline. Tanıdık, çok tanıdıktı. Ve rahattı. Ve... sinir bozucuydu. Tamamen sinir bozucuydu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Morgan’ı yanağından öpüp, “İyi günler,” dedi. Morgan tekme attı ve onu sırtarak ödüllendirdi. Başını kaldırdığında yüzümden birkaç santim uzakta duruyordu.

Çok. Fazla. Yakındı.

“Tebrikler,” diye mırıldandı. “Gerçek bir erkek arkadaş bulduğuna sevindim.”

Ciğerlerim parçalanıyordu.

Daisy.

“Tamam. Senin kız arkadaşın olacağım ama sadece gerçek bir erkek arkadaş bulana kadar.”

“Gerçek bir erkek arkadaş mı?”

“Evet. Gerçek bir erkek arkadaş. Bana çiçek ve çikolata getiren ve babamın anneme açtığı kapılar gibi bana kapılar açan biri. Ve beni tam buradan öpen biri.” Boynunda, kulağının hemen altındaki bir noktayı işaret etti. “Babam annemi oradan öper ve bu onu her zaman kıkırdatır.”

Nate’in bakışları boynuma, kulağımın hemen altına kaydı. Beni oradan öperse paramparça olacağıma yemin edebilirdim. Ama sadece yanlış olduğu için değildi. Onu durduramayacağımı bildiğim için paramparça olacaktım. Mesele onu istemek ya da sevmek değildi. Griffin hayatımın aşkıydı. Sadece Nate’in dudaklarının boynumda nasıl hissettirdiğini bilmek için tarif edemediğim bir ihtiyaç duyuyordum.

Dokunduğu diğer zamanlar kadar tanıdık gelecek miydi?

Daha fazla anıyı canlandıracak mıydı?

Daisy’nin onu kulağının altından öptüğünde hissettiklerini hissedecek miydim?

Bunu yapmasına izin verdiğim için kendimden nefret edecek miydim? *Bilmek* istediğim için? Her şeyi riske attığım için?

“Nefes al, Swayze.”

Onun yakınlığına verdiğim tepki nefesimi tutmaya çalışmaktı. Nate ayağa kalkarken eskiden tanıdığım çocuk gibi sırtıyordu.

Eskiden tanıdığım çocuk gibi...

“Uslu durun kızlar.” Göz kırptı ve nabzımın attığından emin olmadan uzaklaştı. Sorumluluk sahibi biri olduğu söylenemezdi.

Morgan ile bütün günü Nate’in yatak odasında geçirdik ve onun beni gizlice gözetlemesine davetiye çıkardık. Kameradan

beni izlediğine dair tüm düşüncelerden vazgeçtiğim zamandan sonra gözetlendiğimi unutalı saatler olduğundan emindim. Erica ve Daisy'nin görüntüleri aklımdan çıkmıyordu. Bunun peşini bırakamazdım.

İçimi bir şey kaplamıştı ve odasını ve dolabını didik didik ederek boşlukları dolduracak bir şeyler aramıştım. Şifonyerin her çekmecesini çekip yere attığımda ve yeni bir ipucu bulamadığımda, ofisine geçmiştim. İçimdeki bu kadının kim olduğundan emin değildim, bu ele geçirilmiş iblis her şeyi karıştırıyor ve arkasında bir karmaşa bırakıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Morgan'ın sabrı tükendiğinde ona bir biberon verdim ve kıcımı Nate'in yatağındaki dağınık fotoğraf denizinin arasına yerleştirdim. Cevaplara ihtiyacım vardı ama burada değillerdi.

“Selam.”

Morgan biberonunda kalan azıcık sütle uykuya dalarken başımı kaldırdım. Nate yağmalanmış odayı inceledi. Bir de ofisini görmeliydi. “Aradığın şeyi buldun mu?” dedi *silahını indirir gibi* yavaşça.

Başımı iki yana salladım, yenilmiş hissediyordum. Uyuşmuştum.

“Onu yatırayım mı? Belki o zaman sana yardım edebilirim.”

Başımla onayladım, Morgan'ı benden alırken biberonu elimden bıraktım. Birkaç dakika sonra geri döndü ve felaketi bir kez daha inceledi.

“Daisy'nin nasıl öldüğünü bilmem gerek,” dedim acı dolu bir fısıltıyla.

Nate yataktan bir kerede toplayabildiği kadar çok fotoğraf topladı, fotoğrafları komodinin üzerine koydu ve yatağa uzanıp başını yastığa yasladı. Gözlerini tavana dikti.

“Daisy'nin annesi evimi aradı, benimle olup olmadığını merak etmiş. Onu bir haftadan uzun süredir görmemiştim.”

“Üzgünüm Bayan Gallagher, buradu değil. Size söyledi mi bilmiyorum ama... Biz ayrıldık. Bu benim hatam. Özür dilemem gerek.”

“Tatlım, biliyorum. Bu konuda çok duygusaldı.”

İçim içimi yiyordu. Aptal gururum yüzünden Daisy'yi incitmiştim.

“Ama şu anda sadece onu bulmamız gerekiyor,” dedi annesi.

Mikrodalga fırının saatine baktım. Neredeyse akşamın dokuzuydu. Bütün arkadaşlarını saydım ama herkese sormuşlardı.

“Çok endişeliyiz. Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı? Gizli bir sığınak? Sevdiği bir restoran? Şey... yeni erkek arkadaşı?”

İrkildim. Gerçek bir erkek arkadaş.

Hayır. İmkânı yoktu. Bir hafta içinde olamazdı. Sadece on beş yaşındaydık ama o beni seviyordu. “Eskiden gittiğimiz bir yer var ama ona bir daha gitmeyeceğine dair söz verdirdim.”

“Nerede, Nate? Aklımı kaçırmak üzereyim. Senden sonra polisi arayacağım.”

“Gelip beni alın, size yolu göstereyim.”

Bay ve Bayan Gallagher beni terk edilmiş ama aslında terk edilmemiş bir mülke götürdüler. Daha öncesinde bundan bahsetmemiştim.

Garaj yoluna girdiğimizde babası, “Burada kim yaşıyor?” diye sordu.

“Hiç kimse. Ya da biz öyle sanıyorduk...”

“Ta ki?” Annesi koltuğunda döndü ve sert bir şekilde bana baktı.

“Geçen hafta Morgan bana ev sahiplerinin oğluyla tanıştığını söyledi. Anne ve babası ölmüş, o da bazı işleri halletmek için geri gelmiş. Oraya bir daha asla gitmemesi için ona söz verdirdim... Özellikle de yalnız.”

Babası kontağı bile kapatmadan arabadan dışarı fırladı. Kapıyı çaldı, zili çaldı ama kimse cevap vermedi. El fenerini açtı ve ışığını evin arkasındaki ormana tuttu.

“Orada ne var?”

“Bir ağaç ev ve bir göl.”

Ağaç evi ve rıhtımın etrafındaki göl alanını kontrol ettik ama o sırada çok fazla şey göremeyecek kadar karanlıktı.

Eğer böyle bir pislik olmasaydım, ayrılmazdık ve Daisy o gece benimle olurdu. Gallagher’lar beni eve götürdü. Eve dönmek istemedim. Onlarla kalmak ve Daisy’yi aramaya yardım etmek istedim ama yapabileceğim başka bir şey olmadığı konusunda ısrar ettiler.

Sabahın erken saatlerine kadar uyuyamadım. Daisy için duyduğum endişe vicdanımı ve kalbimi boğuyordu. Ama sonunda yorgun gözlerime teslim oldum.

“Nate?”

Babamın sesi ve başımın üzerindeki eliyle irkilip sıçrayarak uyandım.

“Daisy... Gallagher’lar mı aradı?” Doğruca ayağa fırladım ve avucumla gözlerimi ovuşturdum.

Babamın kaşları, annemin bizi ilk kez terk ettiğini söylediği zamanki gibi çatıktı. Aslında bu kaş çatma daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

“Az önce Bay Gallagher aradı.” Elini omzuma koydu ve sıkıttı. “Onu bulmuşlar.”

“Nerede?” Yataktan kalktım, bacaklarımı kot pantolonumun içine soktum ve kirli bir tişört giydim. “Onu görmem gerek. Çok aptaldım baba. Her şeyi berbat ettim. Özür dilemem gerekiyor. Annesi ayrıldıktan sonra çok duygusal olduğunu söyledi.” Ayakkabılarımı çözmeden giymeye çalışırken ayaklarım ayakkabılarımla savaştı. “Eminim onu ağlatmışımdır. Tam bir aptalım.”

Babam, omzumdan daha sıkı bir şekilde kolumu kavradı. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmadan önce elini şaşkınlıkla süzdüm. Ne dediğini hatırlamıyordum. Sadece dünyanın sona

ermesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum. Kalbim göğsünden sökülmüştü. Ruhum paramparça olmuştu.

Hiçbir şey bu kadar canımı yakamazdı... Hiçbir şey. Daisy'nin cesedi.

Ölmüştü.

Gölde boğulmuştu.

Bir kaza.

Eski, terk edilmiş mülk.

İskelenin altındaki ipe dolanmıştı.

Ben inkâr edercesine başımı iki yana sallarken babamın yücesadesi daha da acı verici bir şekilde acımı paylaşıyordu. On beş yaşındaki kızlar böyle ölmezdi. Daisy asla göle tek başına gitmezdi. Bu bir hataydı. Onun bedeni değildi. Hayır... Hayır... HAYIR!

Nate'in sözleri göğsünden sökülüyormuş gibi boğuk ve vahşiydi.

Bakışları tavana, yani geçmişe sabitlenmişken gözlerimdeki yaşları sildim.

"Öldürüldü," diye fısıldadım.

Başı yastığın üzerinde yana doğru döndü. "Hayır. Boğuldu. Bir kazaydı. Rıhtıma bağlamaya çalışırken kanodan düşmüş olabileceğini söylediler. Başını direğe çarpmış ve ipe dolanmış. Neden orada olduğunu bilmiyorum. O daha iyi karar verirdi."

"Nate..." Gözyaşlarıma engel olamıyordum.

Bana bakıp oturur pozisyona geldi ve başımı sıkıca kavradı, gözleri kocaman ve vahşiydi. "Hatırlıyorsun..." diye fısıldarken başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. "O öldürüldü."

Kaşları birbirine degecek kadar çatıldı. "Hayır. Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Doug Mann..."

Başını iki yana sallamaya devam ederken benimkini daha sıkı kavradı. “Bu ismi nereden biliyorsun?”

Boğazımda kabaran acıyı yutkunarak geçiştirdim. “Oğluydu. Değil mi?”

Nate’in bakışları birkaç saniye boyunca yüzümde gezdi. “Evet. Tanrım... Neler olduğunu anlat bana! Onun adını nereden duydun? Ne hatırlıyorsun? Bunu nereden biliyorsun?”

Ben o değildim. Ben o değildim. Ben o değildim. Tanrım... Nate’in değilse kimin anılarıydı bunlar?

Daha da fazla gözyaşına boğuldum. “Korkuyorum.” Bunca yıl, güvende hissetme ihtiyacım... Griffin’de bulduğum liman... İşte bu. Göremediğim zamanlarda bile beni kovalayan ama hep hissettiğim korku buydu.

Göğsümden bir hıçkırık koptu.

Nate beni kollarına çekti. “Sakın korkma. Bir daha sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Ben o değilim. Nate ... Hayır ...

O beni koruyamazdı. Ben onun koruması altında değildim ama kucağının tanıdık yuvasına yapışırken bedenim bunu anlamıyordu. Buraya daha önce birçok kez gelmiştim.

Aman Tanrım...

Daha önce birçok kez bu kucaktaydım. Bu bedende değil... Ama zihnimde bir yerlerde anılar zamanı aştı ve Nate bana her dokunduğunda yeni bir hayat doğurdu. Bu her neyse... açıklayamadığım bir parçamla, artık inkâr edemediğim bir parçamla örülüydü.

Kimdim ben?

Bir hayalet miydim?

Bitmemiş bir hayat mıydım?

Parçalanmış bir ruh muydum?

Her şey canımı yakıyordu. Hayatımı kendimi bulmaya çalışarak geçirmiştim. Normal hissetmek için çaresizdim. Normallliği Griffin’de bulmuştum. Onunla her şeyi bulmuştum.

Şimdiye kadar...

Güvende hissetmek için çaresizce Nate'in gömleğine yapıştım.

"Şşş..." Kollarım vücuduna dolanana, yüzüm boynuna gömülene kadar beni kendine çekti.

Bırakamadım. çekip gidemedim. Ben uyumsuz bir yapbozdum ve bazı parçalarım Nate'e uyuyordu. Boşlukları sadece o doldurabilir ve bu parçalarımı bütün hissettirebilirdi.

Bütün. Kim olduğumu bilmezken bütün olabilir miydim?

Bu Griffin'in dokunuşu değildi. Bu babamın dokunuşu değildi. Ama ... aynı derecede tanıdıktı. Beni güvende ve sevilmiş hissettiriyordu. Buna sahip olabilir miydim ve sadece Nate olmasına izin verebilir miydim?

"Hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. yanağını başımın üstüne yaslayarak.

"Hayır... evet... sadece..."

Sadece onu öldüren adam. Beni... beni o mu öldürmüştü?

Nate uzaklaşmaya başladı ama parmaklarım gömleğinin içine kıvrıldı ve kollarım vücuduna dolandı.

Sıcak dudaklarını başımın üstüne bastırdı. Güçlü elleri beni kucakladı, kucağına oturana kadar yaklaştırdı; ona sarılıp hâlâ anlamlandıramadığım bir geçmişe tutundum.

Veremeyeceğim cevaplar istiyordu. Hatırlanmaya ihtiyacı vardı ama bu hayatın ışığını asla göremeyecek zihnimin derinliklerinde kaybolmuştu.

"Daisy'yi görüyorum ama sen orada değildin. Onu daha önce hiç kafamda görmemiştim. O ben değildim... O sadece... oydu. Korkmuş."

Korkmuştu. Benim gibi korkmuştu. Güvende ve korunmuş hissetmek için çaresizdi.

"Neden korkuyordu?"

Çünkü öleceğini biliyordu.

Gözlerimi kırıştıtırırken daha fazla gözyaşı boşaldı. Bu Nate için bir kapanış değildi, bu bir işkenceydi. Başını çarpıp bayılmış ve boğulmuştu. Belki de hiç uyanmamıştı, hiç acı çekmemişti. Onsuz aldığı her nefesi katlanılabilir kılmak için her gün kendine söylemesi gereken buydu.

Onun ölümü için kendini suçluyordu. Gördüklerim onu mahvedecekti. Onu tekrar kırmayacaktım. Morgan'ın babasına ihtiyacı vardı ve Nate de pişmanlık değil mutluluk dolu bir hayatı hak ediyordu.

Ellerimi göğsüne koyarak geri çekildim. Başparmaklarıyla gözyaşlarına dokundu.

Bu doğru değildi. Kendimi ona söylemeye ikna edemiyordum, bu yüzden geri çekildim.

“Korkmuş görünüyordu.” Başımı iki yana salladım. “Birinden korktuğunu düşündüm ama karanlıktan, yalnız olmaktan, orada tek başına olmaması gerektiğini bildiği için de olabilir.”

Şaşkınlık yüzüne yansıdı. “Doug Mann'ın adını nereden biliyorsun?”

“Ben...” Başımı iki yana salladım. “Ben... araştırdım. Evin sahibi... kim diye.” Kucağından inip ayağa kalktım, gözlerimi sildim ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. “Gitmem gerekiyor. Dağınıklık için özür dilerim. Sabah ilk iş temizleyeceğim.”

“Swayze...”

Koridorda hızla ilerleyip çantamı aldım ve kapıya doğru koştum.

“Swayze?”

“İyi geceler.” Kapıyı arkamdan kapattım ve arabama koştum, çalıştırmak için anahtarımınla uğraşıyordum.

Nate ön kapıdan beni inceliyor, sinirle bir elini dalgalı saçlarında gezdiriyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım arabamı geri vitese takarken.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Titremeyi durduramıyordum. Gözlerim açık olsa bile bu kâbus bitmeyecekti. Swayze olmalıydım. Zihnimdeki görüntüleri unutmalıydım. *İhtiyacım* olan... Marketteki adamımdı.

“Hey, Swayz. Günün nasıl geçti?” Griffin motosikletten başını kaldırdı. Sanırım yeni komşumuza aitti ama emin olamadım ve umurumda da değildi.

Titrememi durdurmak için ellerimi yumruk yapmışım ama işe yaramıyordu. Sanki tüm varlığım çözülmek istiyormuş gibi hissediyordum. Her nefes alışımında ciğerlerim kalbimin çarpıntısına karşı savaş açıyordu.

“Swayz?” Yanından geçerken Griffin’in bakışları beni takip etti.

Garaj kapısını kapatan düğmeye bastım. Griffin ayağa kalkarken ellerini yağ lekeli bir havluya sildi. “Bebeğim, neler oluyor?”

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Unut. Bırak. Swayze ol.

Bu hayat. Bu benim hayatımdı. Bu benim hayatım olmak zordundaydı. Bu hayat olmadan yaşayamazdım.

Işıkları kapattım, sadece sağ tarafımdaki yüksek pencereden içeri süzülen sokak lambasının loş ışığı geliyordu. “Swayz... Ne oluyor...”

Ciğerlerimi doldurmak için nefesine ihtiyacım varmış gibi onu öptüm. Ellerim gömleğini sıkıyordu.

Geri çekilmeye çalıştı. “Neler oluyor?”

Onu tekrar öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

Beni durdurmak için omuzlarımı tuttu. “Swayze, sorun ne?”

Titrek bir nefes aldım ama gözyaşlarımı durduramıyordum. “Sana ihtiyacım var... Eğer beni seviyorsan... istediğimi bana sorgusuz sualsiz ver.”

Kaşları gergince çatıldı. “Berbat haldeyim.” Gerçekten de. Ter ve yağ içindeydi.

Kelimelerim acıyla boğuşuyor, boğuk bir fısıltı olarak çıkıyordu. “Ben de öyle...”

“Swayz...” Başını yavaşça iki yana salladı.

Anlayamasa bile hissedebiliyordu. Ve şu anda acımı hissettiğini biliyordum.

Elim kirli sakallı çenesi boyunca ve siyah bir lekenin üzerinden kaydı, ta ki parmaklarım bandanasının etrafında kıvrılıp yeni tıraş olmuş kafasını ortaya çıkarana kadar. “Bana bu dört duvarın ötesindeki şeylerin var olduğunu unuttur.”

Bakışları beni vaftiz eden, günahlarımdan arındıran ve inancımı tazeleyen bir kurtarıcı gibi üzerimde dolandı. Onun sevgisi benim dinimdi.

Griffin omuzlarımı bıraktı ve gömleğimi eteklerinden tutarak başımın üzerinden sıyırdı. Ben de onun gömleğini çıkardım. Sutyenimi çıkardım ve o da başımı avuçlarının arasına alıp açıklıkla dudaklarını dudaklarıma dayadı. Bu adam beni okyanusun kıyıyı ele geçirmesi gibi öpüyordu, ben teslim olana kadar beni geri savuruyordu, beni kör edici derinliklere çekiyordu, beni bütünüyle yutuyordu. Ve tıpkı şu an gibi... dünya yok oluyordu.

Dört duvar.

İki beden.

Tek aşk.

Önemli olmayan her şeyi üzerimizden attık: giysilerimizi, dünün anılarını, yarının planlarını. Kirli bir bezin üzerinde, soğuk bir zeminde, misk kokulu ter ve yağla çevrili... Birbirimize ve bu çalınmış dakikalara sarıldık. Dünyadaki son iki insandık.

Ben sırtımı dönüp gözlerimi kapatırken dudakları vücudumda gezindi.

Parmaklarımız birbirine dolandı, kenetlendi, sahiplendi, bu ana tutundu.

Ayağa kalkıp beni kendine çekti; burun burunayken, “Gitmene asla izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı.

Dört duvar ve bu adam; başka *hiçbir* şeyin önemi yoktu.

Kalçalarım onunkilere doğru kaydı; onu içimde, derinlerde hissediyordum. “Seni şimdi seviyorum...” Gözlerimi kapattım ve vücuduyla birlikte hareket ettim. Boynundan yukarı doğru öptüm, kulağında durdum, “Seni her zaman seveceğim.” Gözlerimi sıkarak kapattım ve kalan birkaç damla yaşı dışarı akıttım. “Lütfen bunu asla unutma.”

Birbirimize sarıldık. Belki yeterince güçlü olursak, fırtınayı parçalanmadan, karaya oturmadan, tamamen yalnız kalmadan atlatabilirdik.

Tanrım... Umarım yeterince güçlüyüzdür.

“Günaydın.” Yorgun kıcımlı mutfak sandalyesine bıraktığımda Griffin bana bir fincan kahve uzattı.

Gülümsedim; son on saat içinde olanlarla yüzleşmekten korkan utangaç bir gülümsemeydi. Dün gece Griffin’in doğum gününden sonra yaptığımız barışma seksiyiyle yarıştı. O zaman konuşmak istememişti. *Almak* istemişti. Geriye dönüp baktığımda, sanırım bizim dışımızda hiçbir şeyin önemli olmadığını kanıtlamak istiyordu.

Dün gece sessizlik ve hâlâ âşık olduğu o kadın olduğuma dair fiziksel güvence için yalvarmıştım. Ben hâlâ Griffin Calloway'ın her şeyiyle mest olmuş o kadındım. Dün gece kendimi *bizim* içimizde kaybetmeye ihtiyacım vardı, dört duvarımızın ötesindeki her şeyi dışarıda bırakma ihtiyacıyla dolup taşmıştım.

Bugün Nate'in evine, ona sarılmamın unutulmaz anılarıyla, kucaklamasının tanıdıklığıyla ve en unutulmaz yanıyla dönecektim... Sanırım Nate haklıydı.

Ben Daisy'ydim.

Griffin yeşil protein içeceğini yudumlarken sessizce beni inceledi.

Ciğerlerim cesaretle nefes almak için çabaladı. Ona bir açıklama borçluydum. Dün gece bana sorgusuz sualsiz her şeyini vermişti. "Eğer bu işi bırakırsam..." Parmağımın ucunu kahve fincanımın kenarında yavaşça gezdirdim. "...bu geçmişte yaşadığım anıları değiştirmeyecek."

Yüz ifadesi hafifçe sertleşti. Sessiz ve soğukkanlıydı.

"Bana kızmanı istemiyorum. Ama sana yalan da söylemek istemiyorum. Bu buz üzerinde yürüme olayı sonsuza kadar işe yaramayacak. Bana günümü soruyorsun ve..." Başımı iki yana salladım, beni boğan acıyı silkeledim. "...bunun öylesine bir konuşma olmadığını biliyorum. Günümün *gerçekten* nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorsun, beni dinlemek istiyorsun."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. Boş bir bakışla ellerimize baktı.

"Ve bunun için seni çok seviyorum. Ama kafamdaki diğer kişi günümünden dakikalar çalıp duruyor, onu kendi günü haline getiriyor. Bu yüzden bana bu soruyu sorduğunda gerçek bizi ayıracakmış gibi hissediyorum ama yalan da öyle. Yani..." Omuz silktim. "Acıtıyor..." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu ama onlara hayat vermedim. "Seni kaybetme düşüncesi dayanılmaz."

Bakışları aramızdaki masada gezindi ve benimkilerle buluşmak için kalktı. Onun gözlerinde tüm dünyamı görüyordum

ama kendi gözlerimi kapattığımda birçok dünya görüyordum. Değişmeyen görüntüler. Derin bir aşk ve kayıp hissediyordum. Ve susturulamayan sesler duyuyordum.

“Şu anda... sen kimsin?” diye sordu.

Sandalyemden kalktım ve bacağıma onun kucağına doğru kaydırırken yüz yüze geldik. “Ben Swayze.”

Ve öyleydim. Şu anda. Onunlaydım. Ben Swayze Samuels. Krista’nın kızı. Griffin’in nişanlısı. Morgan’ın dadısı. Ve Profesör Nathaniel Hunt’ın çalışanı.

Çizgi oradaydı. Bunu görebiliyordum. Ama korkarım ki zaman onu bulanıklaştıracaktı.

“*Seni seviyorum.*” Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

Swayze. Markette kurtardığı kızı seviyordu. Onunla evlenmek istiyordu. Ben o olmak istiyordum. Mükemmel bir erkeği vardı. Umut dolu bir geleceği. Sevgi dolu bir ailesi. Sağlık. Gençlik. Sonsuz olasılıklar.

“O da seni seviyor.” Önce üst dudağını sonra da alt dudağını usulca öptüm.

Griffin başını iki yana salladı, parmakları kalçalarımda gezindi. “Böyle söyleme. Şizofren gibi üçüncü şahıs ağzıyla konuşma.”

Başını iki yana sallamasını durdurmak için yüzünü ellerimin arasına aldım. “*Seni seviyorum. Seninle evleneceğim.*” Bu sözler onun için olduğu kadar benim içindi de.

Bir kolumu kaybetsem de yine ben olurum. Kafamı kazıtsam, yine ben olurum. Tüm anılarımlı kaybetsem de yine ben olurum. Bu mutlak gerçeği her zaman yanımda taşımalıyım.

“İşe gitmem gerek. Bu akşam yemeğe çıkalım ve düğünü planlayalım.”

Griffin birkaç kez göz kırptıktan sonra gülümsemeyi andıran bir ifadeye teslim oldu. “İyi fikir. Uzun bir nişanlılık istemiyorum.” Yüzünü boynuma gömdü.

Ben de ona sarıldım. Hayatımın geri kalanında beni rahatlatmasını istediğim tek kucak buydu.

Nate'in araba yoluna birkaç dakika erken girdim ve Erica'nın davasında çalışan dedektifi aradım. Bana Doug Mann'i bir kez daha sorgulamak için kanıtların çok yetersiz olduğunu söyledi. Cinayeti gösteren bir iz yokmuş. Bu bir kazaymış. Dava kapanmış.

Küvete girerken kayıp başını çarpmış ve boğulmuş.

Daisy boğuldu. Daisy'nin ölümü bir kazaydı.

Ama... anılarım farklı bir hikâye anlatıyordu.

Kapıyı açmadan önce öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Nate'in evi. "Günaydın."

"Şşş... Ofisimdeyim."

Köşeden baktım. "Hâlâ uyuyor mu?"

Nate dizüstü bilgisayarını omuz çantasına yerleştirirken başını kaldırıp baktı. "Evet. Daha erken kalktı. Neden hiç fikrim yok, sabahın dördünde gülümsemek ve kıkırdamak istedi." Esnemesini gizlemek için bir elini ağzına götürdü. "İlerleyen saatlerde daha çok hissedeceğim."

Dün geceyi ve dedektifin az önce bana söylediği her şeyi geride bırakmaya çalışarak ona hafifçe gülümsedim.

"İyi uyudun mu?" Nate bana doğru geldi.

Dönüp mutfığa yöneldim. "Yeterince işte." O kadar da iyi değildi. Seks. *Seninle* burada olanları aklımdan çıkarana kadar Griffin'le sonu gelmez bir seks yaptım, Nate.

"Kahve?" Fincanını doldurmadan önce demliği kaldırdı.

"İçtim ben ama teşekkür ederim."

Kahveyi doldurup fincanı ağzına götürdü ve okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Dalgın görünüyorsun."

Dalgınlık hafif kalırdı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Nate bir yudum alıp dudaklarını birbirine sürttü. “Bana her şeyi sorabilirsin.”

“Daisy olduğumu kabul edersem, bu konuyu unutabilir miyiz?”

Kaşları iyice çatıldı, asi buklelerini düzeltti. “Buna inanıyor musun?”

Omuz silktim. “Başka bir açıklama olmadığı için... evet.”

Çenesiyle düşünceli bir şekilde onayladı. “Bu sabah onun hayatının bilincinde olarak uyanmadın değil mi?”

“Hayır.”

Hayal kırıklığını gizlemekte başarısız oldu.

“Sanki o olduğumu kabul etmemi istiyorsun gibi hissediyorum. Komodinindeki kitaplar bunu doğruluyor.”

Yüzünde zerre şok belirtisi yoktu. Karıştırdığımı biliyordu.

“Sanırım haklı olma ihtimalin var. Ve bunun için iletişim kurallarının ne olduğundan emin değilim ama başka bir hayattan hangi anıları hatırlarsam hatırlayım, bu hayatta Swayze Samuels olduğum gerçeğini değiştirmiyor.”

“Yani *her şeyi* unutmak mı istiyorsun?”

Acı dolu bir kahkaha attım. “Hiçbir şeyi unutmak gibi bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Beyin için bir kapatma düğmesi icat etmedikleri sürece. Sadece artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Tüm konuşmalarımı bu hayatta senin hakkında bileceğim şeylerle sınırlı tutmaya çalışacağım ve sen de bana o şekilde bakmayı bırakacaksın.”

“O şekilde?” Çantasının arka cebine bir elma ve protein bar koydu.

“Şeyy... Bilmiyorum. Yirmi bir yaşındaki dadıdan başka bir şeymişim gibi.”

“Rol yapmamızı istiyorsun.”

“Hayır... evet. Bu şekilde söyleyince **kulağa** saçma geliyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

Bana bakarken dişleri alt dudağını birkaç kez ısırđı. “Bu, Griffin’le aranızda sorunlara mı neden oluyor?”

Bakışlarım ayaklarıma döndü. “Bazen. Onu kaybetmek istemiyorum. Ondan beni başka bir hayatla paylaşmasını istemek adil değil. Ondan beni anlamasını istemek delilik. Ortadan ikiye bölünmüş hissetmekten yorulđum.”

“Tamam.”

Başımı kaldırdım. “Tamam mı?”

Nate başıyla onayladı. “Bu konuyu bir daha konuşmayacağız. Senin mutluluğun her şeyden önce gelir.”

“Böyle söyleme. Bir patron böyle söylemez.”

Kıkırdadı. “Katılmıyorum. İyi bir patron mutlu bir çalışan ister.”

“Mutlu? Evet, mutlu. Evde biraz daha fazla yiyecek bırakmak gibi. Ya da sürekli gözetime ihtiyaç duymayacak kadar bana güvenmek gibi. Bu beni mutlu ederdi. Mutluluk daha fazlasını ifade ediyor. Bu işin ötesinde benim geleceğimle ilgilendiğini gösterir. Benim *mutluluğuma* yatırım yapmanı istemiyorum.”

Nate irkildi. Ufak bir şeydi ama kaçırmadım. Çantasının askısını omzunun üzerinden kaydırıp kahvesini aldı. “Eve dönerken markete uğrayacağım. Yiyecek listeni bana mesaj at.” Ses tonu biraz rahatsız ediciydi. “Eğer arkadaşım Daisy olsaydın, kameraları kapatırdım. Daisy’yi tanıyorum. Ona gözüm kapalı güvenirim. Swayze ise yirmi bir yaşında bir dadı ve ona bu kadar güvenmemi gerektirecek kadar uzun süredir tanımıyorum. Kameralar açık kalacak. İyi günler, Swayze.”

Ah.

Dilimi ısırđım. İsteğime saygı duyuyordu. Artık peşini bırakmalıyđım. Sadece böyle hissedeceğimi hayal etmemiştim.

“İyi günler Profesör Hunt.”

Sözlerim onun arka kapıda duraklamasına neden oldu. Bana doğru dönmesini bekledim. Yüzündeki acıyı görmek için bekledim. Dönmedi. Bana tepkisini göstermedi. Ve bu en iyisiydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daisy'den bahsetmeden haftalar geçti. Her gece Profesör Hunt'ın evinden kayıtsız bir hoşça kal ile çıkıyor ve aceleyle nişanlımın yanına gidiyordum. Kendimizi düğün planlamasına ve onun ailesi ve annemle akşam yemeklerine kaptırmıştık. Hayatımda yeniden bir ritim bulmuştum.

Keşke Daisy'yi, Erica'yı ya da onları öldüren ve dışarıda özgürce dolaşan adamı düşünmediğimi söyleyebilseydim. Keşke Nate ile olan arkadaşlığımı özlemediğimi söyleyebilseydim. Keşke hayatta her şeyin akıldan üstün olduğunu söyleyebilseydim.

Keşke...

"Şükran Günü için planın ne?" diye sordum. Nate mutfakta sabah rutiniyle ilgilenirken Morgan yerde yuvarlanıyor, emeklemeye çalışıyor ama sonra tekrar karnının üzerine düşüp yuvarlanmaya devam ediyordu.

"Her zamanki oburluk," diye yanıtladı bana doğru en ufak bir şekilde bakmadan.

"Griffin ve babası hindi tütsüleyecek. Ben de patates püresini yapacağım."

Bir kez başıyla onayladı, bakışlarını elleriyle yaptığı işten ayırmadı. Onu özliyordum. Yedi günün beşinde onu görmeme

rağmen hâlâ özlüyordum. Ve en kötüsü de... O fotoğrafı hâlâ cebimde taşıyordum. Bu benim küçük kirli sırrımdı.

Bu düpedüz delilikti çünkü onu yanımda bulundurma ihtiyacımı ya da yalnızken veya kameranın görüş alanının dışındayken uzun dakikalar boyunca ona bakma ihtiyacımı açıklamıyordum.

“Ailen senin evine mi gelecek yoksa sen onların evine mi gideceksin?”

“Belli değil.” Yere eğilip Morgan’a hoşça kal öpücüğü verirken bana bakmadan yanımdan geçip gitti. “Seni seviyorum, bebeğim. İyi günler.”

Ona bakıyordum, bana bakması için sessizce yalvarıyordum ama bakmıyordu. Bu acıtmamalıydı ama acıtıyordu.

“Hey...” Ayağa fırlayıp peşinden koştum.

Kapının önünde durdu. “Evet?”

Tek istediğim buydu, sadece bana bakması.

“Hey ne?”

Çaresizliğim yüzünden kendimi aptal gibi hissederek başımı iki yana salladım. “Hmmm...” Bana bakmasını istiyordum ama şimdi bakışlarımı onunkilere kilitleyemiyordum. Çok soğukkanlıydı. Tarafsızdı. Kişiliksizdi.

Tam da istediğimi sandığım şeydi.

“Morgan’ın kıyafetlerini ayırmayı düşünüyordum. Çoğu küçük geliyor. Onları satmak ya da bağışlamak için kutulamamı ister misin?” Birkaç saniye dudaklarımı ısırdım. “Onları saklamak ister misin, olur da...”

Yutkundum. Boğuluyordum. Ölüyordum. Tek istediğim onun bana bakmasıydı ama bu bir felakete dönüşmüştü.

“Tekrar çocuğum olur diye mi?”

Omuz silktim.

“Sana Morgan’a bakman için para ödüyorum. Kıyafetlerle ve onlara ne yapacağımla ben ilgilenirim.”

Başımla onayladım.

“Başka bir şey var mı?”

“Hayır,” diye mırıldandım.

“Tamam.” Kapıyı açtı.

Kolunu kavradım. Nedenini hiç bilmiyordum. Beynim iki saniyeliğine çalışmamıştı.

Nate bana o bakışı atmadan önce birkaç saniye onu tutuşuma baktı. Neden-bana-dokunuyorsun bakışı. Dizlerine kapandım ve hüngür hüngür ağladım. Başıma kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğine söz vermişti. Ve şimdi burada, bu soğuk anı yaşıyorduk.

Kolunu tuttuğum yerden çek, Nate. Çizgiyi aştığım için beni azarla. Sadece isteklerime uyduğunu söyle. Ne istersen yap. Ne istersen söyle. Ama bana öylece bakma, olduğun yerde donup kalma, dokunuşuma boyun eğme.

Hızlı hızlı nefes alıyordum, her seferinde ağızımdan doğru kelimelerin dökülmesini umuyordum ama her nefes alışım boşa giden bir hiçlik nefesiyle son buluyordu. Şu anda duygularımı anlatacak kelime yoktu, bu yüzden onu serbest bıraktım.

Birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra dönüp Morgan’ın yanına gittim. Arkamdan kapının gümbürtüsü geldi.

Sonraki birkaç günü Morgan’ın uyuduğu tüm saatlerde Nate’in fotoğrafına bakarak geçirdim. Bazen cebim yerine kitabımın içinde taşıyordum. Eğer kayıtları izliyorsa gördüğü tek şey kitaptı, bir ayraç gibi sayfadan sayfaya değiştirdiğim fotoğraf değildi.

Bu artan berbatlık hali beni Dr. Greyson’dan randevu almaya itti.

Dr. Greyson'ın söylemesine fırsat tanımadan, "Uzun zaman oldu," diye girdim açıkça.

"İhtiyacın olduğunda buradayım." Arkasına yaslandı, ellerini kucağında kavuşturdu.

"Teşekkür ederim. Her şeyi masaya döküp nasıl bir araya getireceğinizi size bırakabilir miyim?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bir şeyleri bir araya getireceğime söz veremem ama dinlemek ve elimden geldiğince yardımcı olmak için buradayım."

İçimi çektim, kendimi büyük dökülmeye hazırlıyordum. "Griffin ile nişanlandım." Yüzüğümü görebilmesi için elimi kaldırdım.

"Tebrik ederim."

"Teşekkürler. Onu seviyorum. Onunla mutluyum. O benim hayallerimin gerçekleşmiş hali. Ailesini seviyorum. Onun ailesinin de beni sevmesini seviyorum, hatta annemi de seviyorlar. Annelerimiz birlikte yemek yiyor. Gerçekten arkadaşlar. Baharda bir düğün planlıyoruz. Griffin'den yüzlerce bebek istiyorum."

Dr. Greyson tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, belki dört... ama ne demek istediğimi anladınız. Annemle ilişkim büyük ölçüde iyileşti. Babamın ölümünün yasını tutmak yerine yeniden yaşamaya başladı. Ve hatta yeniden fotoğraf çekmeye başladı."

Nefesimi tutmak için duraksadım.

"İşler senin için iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Biliyorum, değil mi? Bu mükemmel bir hayat. Daha ne isteyebilirim ya da neye ihtiyacım olabilir ki?"

Başıyla onayladı. "Daha fazlası var sanki. Belki de ziyaretinin asıl sebebi?"

"Mesele Nathaniel Hunt. Bunun bir çıkar çatışması gibi hissettirdiğini biliyorum. Hâlâ sana geliyor mu onu bile bilmiyo-

rum. Sormadım da. Ama mesele şu: Benim çocukluk arkadaşının reenkarnasyonu olduğumu düşünüyor. Sana onun hakkında bildiğimi söylediğim şeyler... Ona göre bunları, onun arkadaşı Daisy olduğum için biliyorum. Buna uzun süre inanmadım çünkü arkadaşını hatırlamıyordum, sadece Nate'i hatırlıyordum. Nasıl hem o olup hem de onu hatırlamayabilirdim? Bu hiç mantıklı değil."

Dr. Grayson öne eğildi ve parmaklarını birleştirdi. Parmaklarını kaldırıp birleştirdiğine göre işler ciddi demektir.

"Sorun şu ki... Arkadaşıyla ilgili anılar ya da geçmişe gittiğim anılar yaşıyorum. *Arkadaşı* diyorum çünkü hâlâ onu kendimle bağdaştıramıyorum. Ama bu anıların ve ben -Swayze- doğmadan önceki zamana dair anılarımın tek mantıklı açıklaması benim o olduğum. Yani..." İç çektim. "Gerçekten onun ben olduğuma inanıyorum."

Gözlerini biraz kıstı ve başını hafifçe yana eğdi.

"Şimdi, reenkarnasyon gizemini çözmek zorunda hissetmeden önce, burada olma nedenimin tam olarak bu olmadığını söylemeliyim. O olduğumu kabul etmeye karar verdim. Ama o olmak istemiyorum çünkü Swayze olarak yaşamayı seviyorum. Bu yüzden Nate ile bir daha ondan bahsetmeyelim diye anlaşma yaptım. Ben de artık nişanlımla onun hakkında konuşmuyorum. Ama..." Geriye uzanıp iki elimle boynumu ovdum.

"Düşüncelerini kontrol edemiyorsun ve sürekli onu ve hatırladığın anıları düşünüyorsun."

"Evet." İki büklüm oldum. "Ama sadece bu değil. Anıları görmezden gelebilir, onları bir kenara itebilirim. Mesele duygular. Nate ile bu konuda yakınlaştık. Sanırım bazı açılardan yeniden Nate ve Daisy olduk. Romantik olarak değil."

Bunun tamamen doğru olmadığını hissediyordum. Ama tamamen yanlış da değildi. Karmaşık bir durumdu.

"Arkadaştık," dedim. "Çok yakın arkadaş. Ama bu Griffin'le olan hayatımı karmaşıklaştırdı, ben de Nate'den geçmişini unut-

masını istedim. Daisy'yi. Anılarımı. Bana bir çalışan gibi davranmasını istedim. Bu kadar.”

“Peki bunu nasıl yapıyor?”

“Harika. Sorun da bu zaten. Bana tam olarak istediğim şeyi veriyor ve bu bir süre için iyiydi ama şimdi o kadar da iyi hissettirmiyor. Mesele şu ki onu özlüyorum. Aramızdaki şeyler soğuk ve robotik geliyor.”

“Neyi özölüyorsun?”

“Gölümsemesini. Onunla tanıştığımda karısını kaybetmiş, kırılmış bir adamdı. Ama zamanla gülümsemeye, şakalar yapmaya başladı. Bu hoştu. Şimdi gülümsemesi zoraki gibi ve bana neredeyse hiç bakmıyor. Sıradan bir *günaydın* ve *iyi geceler*.”

“Artık o mutlu değil diye mi endişeleniyorsun?”

“Mutsuz mu?” Buna cevap veremeyeceğini biliyordum ama bilmek istiyordum.

Dr. Greyson meşhur nane şekeri kutusunu getirdi. “Onu özleyen Swayze mi? Yoksa çocukluk arkadaşı gibi hisseden tarafın mı özölüyor?”

“Bilmiyorum. Onun yanındayken ikisini birbirinden ayırmakta zorlanıyorum.”

Yan çekmecesini açtı. “Sana bir meslektaşımın kartını vereceğim. Ona gitmeni istiyorum. Arayacağını söyleyeceğim. İyi bir eğitim almış ve geçmiş yaşam teorileri konusunda oldukça bilgili.”

Kartviziti ondan aldım.

Profesör Hazel Albright.

Birkaç saniye gözümü kısarak karta baktım, bir yerden hatırlıyordum sanki ama nereden olduğunu çıkaramıyordum. Adını daha önce duymuştum.

“Bu konuda yazdığı kitaplar var.”

Bakışlarım onunkilerle buluştu. Adını kitapta görmüştüm. Nate'in komodininde duran kitap onundu.

“Üniversitede mi çalışıyor?”

“Evet. Orada profesör ama özel ilgi alanına giren birkaç vakaya bakıyor sadece.”

“Özel ilgi derken reenkarnasyonu mu kastediyorsun?”

“Özel ilgi derken, güvenilir meslektaşları tarafından kendisine yönlendirilen nadir vakaları kastediyorum.”

Kartına bakarak başımla onayladım. Acaba Nate onu tanıyor muydu? Ayağa kalkıp kartviziti çantama attım. “Reenkarnasyona inanıyor musunuz?”

“İnançlarımın bir önemi yok. Onlar sadece... inançlar.”

Dudaklarım büküldü. “Buna inanmıyordum. Hâlâ kafamda tam olarak oturtamıyorum ama eğer bunu bir cevap olarak kabul etmeyi seçmezsem, o zaman sadece deli bir insan olurum. Deli biri olmak istemiyorum.”

Dr. Greyson ayağa kalktı ve bana kapıya kadar eşlik etti. “Swayze, sen deli değilsin.”

Kıkırdadım. “Bunu dosyama yazar mısınız, böylece kalıcı bir tıbbi kaydım olur.”

Erica, Doug Mann ve Daisy bağlantısını bilmediği için sırtıyordu. *Bu*, benim akıl sağlığımı sorgulamasına neden olabilirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nathaniel

Her akşam eve girmeden önce kendime hatırlatmak için konuşma yapıyordum. Bir dadım vardı. Adı Swayze Samuels. O sadece bir dadıydı. Morgan ona çok düşküncü, bu yüzden yeni bir dadı aramam gerekse de Swayze'nin kızım için en iyisi olduğunu düşünüyordum: Benim için değildi.

“Karda koşuştururken ...”

Noel müziğinin karşılamasıyla kapıyı açtığımda başım geriye düştü. Şükran Günü'ne iki hafta vardı. Neden Noel müziği çalıyordu?

Kapı zili Swayze'yi her zamanki gibi zıplattı. Dönüp Morgan'a sarıldı. Beni gördüğünde gülümsemesinin kaybolmasından nefret ediyordum. Kendi gülümsememi paylaşacak cesareti kendimde bulamamaktan nefret ediyordum.

“Noel müziği için biraz erken.” Ellerimi yıkarken gözlerimi Morgan'dan ayırmadan çantamı sandalyeye bıraktım.

“Noel müziği için hiç erken olur mu?”

“Evet.” Morgan'ı ondan çaldım. “Hey, bebeğim. Bugün seni özledim.”

Swayze yanımdaki yerinden ayrılmadı. Genelde şimdiye kadar kapının yansını geçmiş olurdu.

“Teşekkür ederim, Swayze. Dikkatli git,” dedim sanki Morgan’a konuşuyormuşum gibi çünkü Swayze’ye bakmaktan hoşlanmıyordum. Ya da belki de onun bana yanlış bir şey yapmışım gibi bakmasından hoşlanmıyordum.

“Hmm şey...” Özgüvenden yoksun bir şekilde bir şeyler söylüyordu. “Günün iyi geçti mi?”

Ona bakıp kanepeye oturdum ve Morgan’ın güçlü bacaklarının sürekli zıplama arzusuyla benimkileri bastırmasına fırsat tanıdım. “İyiymiş. Teşekkür ederim. Sizin gününüz güzel geçti mi?”

“Güzel bir gün geçirdik.” Ellerini kendine sarıp dudaklarını birbirine bastırdı ve ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı.

“Tamam. Peki... Bunu duyduğuma sevindim.”

“Bu hafta sonu heyecan verici bir şey yapıyor musun?”

“Her zamanki şeyler.” Neden oyalanıyordu? “Sen?”

“Pazar günü doğum günüm, o yüzden Griffin’in ailesinin evinde hep birlikte aile yemeği yiyeceğiz.”

“Bilmiyordum. Şimdiden doğum günün kutlu olsun. Yirmi iki.” Başımı iki yana salladım. “Gençliğinin kıymetini bil.”

Başıyla onayladı, dudaklarını oynattı. Kafasında bir şeyler olmalıydı. Kaşlarının gerginliğinden bunu anlayabiliyordum. Bunun nereye varacağını tahmin edebiliyordum ama o kendi kurallarını çiğneme konusunda kararsızdı. Ona yardım etmeyecektim ve belki de bu beni bir pislik yapıyordu ama şu anda o kadar kaybolmuş durumdaydım ki onunla ilgili herhangi bir varsayımda bulunmayı reddediyordum.

“O kadar da yaşlı değilsin. Çoğu insan otuzlu yaşların hâlâ genç sayıldığını düşünüyor.”

Gülümseyen bebeğime sırttım. “Hmm... Belki de öyledir.”

“Yani...” Topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallandı. “İyi günler.”

“Sana da.”

Kapıya doğru yarı yolda durup döndü. “Tanrım, biraz konuşsan ölür müsün? İlişkimizi profesyonel düzeyde tatalım dediğimi biliyorum ama nasıl oluyor da doğum günümün pazar olduğunu söylediğimde doğal bir içgüdüyle neden ‘Gerçekten mi? Benim doğum günüm yarın,’ demiyorsun?”

Morgan’ın tombul elleri yüzüme uzandı. Parmaklarını öptüm. “Sen söyleyene kadar doğum gününün pazar olduğunu bilmiyordum ama benim doğum günümün yarın olduğunu biliyorsundur diye düşündüm. Kusura bakma. Ne zaman dürüst olmamız ne zaman rol yapmamız gerektiği konusunda biraz kafam karışıyor. Ben dürüst tarafı seçtim ama belli ki sen rol yapmamı istemişsin. Yani, vay be! Doğum günüm yarın. Doğum günlerimizin sadece bir gün arayla olması ne kadar çılgınca, değil mi?”

Ellerini kalçalarına koydu. “Şimdi de benimle kafa mı buluyorsun?”

Morgan’ı kucağıma oturtarak dizimde hafifçe zıplattım. “Seninle asla dalga geçmem. Morgan’a göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Dikkatli git. İyi bir hafta sonu ve mutlu bir doğum günü dilerim.” Birkaç saniye kıpırdamadığını fark edince ona doğru döndüm. Yüzündeki acı dolu ifade beni öldürüyordu. Niyetim onu incitmek değildi, tam tersiydi. İhtiyacı olduğunu düşündüğü ya da istediği her şeyi vererek onun isteklerine saygı gösterme çabam onu incitmemek içindi.

Ama şu anda ne istediğini ya da neye ihtiyacı olduğunu bilmediğini hissediyordum. Morgan’ı yeni oyun minderinin üzerine yatırdım, minderin kenarları onu kontrol altında tutuyordu ve sanki zamanda donmuş gibi hareketsiz duran kayıp kıza doğru ilerledim.

Swayze gözlerini kırpmadan göğsüme bakıyordu. Onu kollarımın arasına almak ve bana ait olmayan sözler vermek istiyordum.

“En çok neli pasta seversin?” diye mırıldandım içtenliğimi yansıtmak için umarak.

“Çikolatalı.” Bakışlarını göğsümden tek bir an olsun ayırmadı.

“Birinin sana verdiği en güzel doğum günü hediyesi neydi?”
Omuz silkti. “Aklımda kalan bir şey yok.”

“Ah, bu üzücü.”

Tüm dikkatini bana verene kadar başını hafifçe yukarı kaldırdı. “Seni özledim.”

Sesindeki acıdan irkildim çünkü bunu nasıl dindireceğimi bilmiyordum.

“Griffin’i seviyorum. Onunla evleniyorum. Ailesini seviyorum. Onlar da beni seviyor. Ama...” Çenesi birkaç kez iki yana salladı. “Seni özlüyorum. Ve nedenini bilmiyorum.”

Parmaklarım yumruk oldu, ona dokunma isteğimle savaşıyordum. O benim değildi ki dokunayım.

“Buradayım.” Güven vererek gülümsemeye çalıştım, muhtemelen güven vermekten milyonlarca kilometre uzaktaydım çünkü ben de onu özlüyordum. “Patronun olarak. Arkadaşın olarak. Her kim olmamı istersen.”

Yavaşça başıyla onayladı, kafa karışıklığı hâlâ yüzünden okunuyordu. “İhtiyacım olan...” Gözleri kapalıydı, başını iki yana salladı. “Bana cevap olman.”

Dokunma ona. Dokunma. Kesinlikle. Dokunma. Ona.

“Ne sormak istiyorsun?”

Gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra omuzlarını hafifçe silkti. “Henüz emin değilim. Ama belki yakında öğrenirim.”

Bu esrarengiz cümleyi anlamlandıramıyordum, bu yüzden her şeyin zamanla yoluna gireceğine inanmaya zorladım kendimi. Tüm bunların ilahi ya da kozmik bir nedeni varsa, açıklığa kavuşacaktı.

Acele etmeden.

Sabra teslim olarak.

Zamanı görmezden gelerek.

Bilinmeyen için yaşayarak.

Beklenmeyi kucaklayarak.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı, bakışlarını yere çevirerek.

“Ne için?”

“Ölüyü uyandırdığım için.”

Morgan yaygara koparıyordu. Ona dönüp bakarak enseme ovuşturdu.

“Ölüleri uyandırmadın. Yaşayanları huzura kavuşturdun.”

Dudaklarını ısırarak başıyla onayladı. Anladığını söyleyen bir onaydan ziyade kabul eden bir onaydı. Dr. Greyson’ın muayenehanesinin bekleme odasında benimle yüzleştiği gün mantığı ve her türlü hakiki anlayışı aşmıştı. En iyi arkadaşım yirmi bir yaşında bir kadındı. Mantık diye bir şey yoktu.

“Doğum günün harika geçsin. Büyük bir dilek dile. Bütün mumları üfle. Bunu hak ediyorsun...” Düşüncelerim geçmişe sürüklendi. “Uzun, harika bir hayatı hak ediyorsun.”

“Uzun,” diye tekrar etti benim ardından.

“Harika.” Gülümsedim.

“İyi geceler...” Ağzı daha fazlasını söylemek için açıldı, alnı kırıttı.

İyi geceler Profesör? İyi geceler Nate? Onun için kimdim ki?

Küçük bir iç çekişten sonra hüzünlü gülümsemesi kayboldu.

“İyi geceler. Sen de iyi ki doğmuşsun.”

Başımla onaylayıp kapıya doğru yürümesini izledim. Arkasına bakmadı. Bana ne kadar acı verse de belki de asla arkasına bakmamalıydı.

ALTINCI BÖLÜM

Polisin lanet olası katil Doug Mann'ın ömrünün sonuna kadar hapse attıracak yeterli kanıt bulmasını diledim. Sonra da tüm mumlarımı aynı anda söndürdüm.

Dileğim kabul olmuştu. Değil mi?

“Doğum günün kutlu olsun.” Griffin boynumu öperek kulağıma fısıldadı, “Market adamın mumunu daha sonra üflemene izin vermesini diledin mi?” Ailesi hayranlıkla bakarken kulak mememi ısırdı.

Kıkırdayarak kaburgalarına dirsek attım.

“Kızıma tatlı sözler mi fısıldıyorsun?” Annem buna gerçekten inanmış gibi gülümsüyordu.

“Kesinlikle, Krista.” Griffin göz kırptı.

“Salı günü gelinlik alışverişine çıkıyor muyuz? Dokuza kadar açıklar. Patronun geç çıkmazsa bir şeyler denemek için bolca vaktimiz olur.”

Anneme gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Aslında salı akşamı bir görüşmem var.”

“Akşam görüşmesi?” Bana şüpheyle bakıyordu.

Griffin'in bakışları, Sherri'nin pasta ve dondurma servisine yardım etmekle meşgul olduğu mutfakın diğer tarafından bana yöneldi. “Ne randevusu, Swayz?”

“Terapistle.”

“Dr. Greyson’ın artık seni görmesine gerek olmadığını düşündüğünü söylemiştin,” dedi Griffin.

Evet söylemiştim. “Evet, üniversitede çalışan bir psikiyatriste gitmemi de tavsiye ettiğinden bahsetmemiş miydim? Onun benimle daha iyi bağlantı kurabileceğini düşündü, şeyden dolayı...” Cümlenin son kısmını mırıldandım, pasta alma yarışının herkesi anlatmamı gerektirmeyen hikâyemden uzaklaştıracağını umuyordum.

“Kadın olduğu için mi?” diye sordu annem.

Çünkü ben reenkarne olmuşum ve kadın da bu konuda kitaplar yazdı. “Sanırım o da benim yaşadıklarına benzer şeyler yaşamış.”

“Onun da bir arkadaşı aniden mi ölmüş?” Sherri bana hüznü bir şekilde gülümsedi.

Ancak Griffin’in şüpheli bakışları hâlâ üzerimdeydi. Terapimin Daisy hakkında olduğunu biliyordu. Babam konusu değildi. Erica’nın ölümünü kabullenmekle ilgili değildi. Bu yüzden onunla göz teması kurmaktan kaçındım.

“Tam olarak emin değilim. Dr. Greyson çok fazla detay vermedi. Sebep her neyse onunla daha iyi uyum sağlayacağımı düşündü. Ona güvendiğim için çok fazla soru sormadım. Sanırım sah günü onu gördüğümde daha fazlasını öğreneceğim.”

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Griffin beni ona bakmaya zorlayarak. “Geceleri o kampüste tek başına dolaşman fikri hoşuma gitmiyor.”

Ailemizin önünde tartışamayacağım geçerli bir nedeni vardı. “Bir kutu biber gazım var.”

“Swayze, Griffin’in seninle olmasını tercih ederim.” Annem bana her zamanki “aptal olma” bakışını attı.

“Sıkılırsın beklerken.”

Griffin'in kısılmış bakışları ve hükülmüş dudakları, beni yalanlarımdan ve hatta belki de kıyafetlerimden soyuyordu. Biraz hareket ettim.

"Sadece bir top dondurma alacağım." Dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

"Bir top, ha?" Dondurma kaşığına bıraktı.

Bunu neden yaptı ki?

"Griff!" Dondurma yerine beni kucağına alıp omzuna attığında çığlık attım.

"Bir ..." Kıçımı tokatladı. "İki ..." Bir şaplak daha.

Griffin beni merdivenlerden çıkarırken ailemiz oturma odasından eğlenerek izliyordu.

"Uygunsuz bir şey yok. Çocuklar evde," diye bağırdı Sherri.

"Griffin! Beni yere bırak."

Şap. Şap. Şap.

Acımaya başladı. Onun gücüne ve iri ellerine sahip bir adam, benimki gibi narin bir kıça, birkaç gün boyunca oturma yeteneğimi etkilemeden yirmi iki kez vuramaz.

"Yirmi iki." Beni eski odasındaki yatağa fırlattı.

Kıçımı ovdum. "Neyin var senin?" Kapıyı kapatıp arkasına yaslandığında gülümsemem kayboldu, çenesi kenetlenmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki espri anlayışını koridorda bırakmış gibiydi.

"Yeni bir psikiyatrist mi? Ne oluyor Swayze? İyi olduğunu sanıyordum. Bir süredir iyi olduğuna dair bana güvence veriyordun. Seni tekrar Dr. Greyson'a gitmeye iten ve seni başka birine yönlendirmeye ihtiyaç duymasına neden olan şey neydi?"

Başımı geriye attım. "Üzgünüm. *Doğum günümde* bana ders vermek için beni buraya sürüklediğinde seni hazırlıksız mı yakaladım?"

Burnundan hızlı bir nefes verdi. "Gerçekten mi? Benimle doğum günü mü konuşmak istiyorsun?"

“Belden aşığı vuruyorsun.”

“Hayır. Bana yalan söyleyerek sen belden aşığı vuruyorsun.”

Yatağındaki battaniyeyi yumrukladım. “Sana yalan söyledim falan yok.”

“Gerçeğin tamamını anlatmamak yalan söylemektir. Beni terapiyi bitirdiğine inandırdın.”

“Terapiyi bitirmiş olmam ilişkimizin koşulu muydu? Nişanlılığımızın?”

Kalbimde kılcal çatlaklar yaratan bir bakışla cevap verdi. Sen-benim-bütün-dünyamsın bakışını seviyordum. Bu bakışı doğum-günümü-unuttun bakışı ile esrarengiz bir benzerlik taşıyordu. En sevdiklerimden değildi.

“Yeni terapistle ne konuşacaksın?”

Önemli olan her şeyi kaybetmenin eşiğinde olduğumu ve kendimi yok etmeyi durduramadığımı.

“Erkek arkadaşımın bana ne kadar kötü davrandığını.” Pişmanlık o kadar hızlı bir şekilde vurdu ki sanki bir arabaya kafa atmışım gibi hissediyordum. Ve aramıza giren sağır edici sessizlik ölümleri doğruluyordu.

Ona bir saniye daha bakamadım. Gözlerindeki acı nefes almamı imkânsız kıldı. Griffin bana asla zarar vermezdi. Asla. İğnelemeden çok intikam içeren, kötü yapılmış bir şakaydı.

Korku denen bu zehirli şey aramızı açmaya devam ediyordu. Ben aramızı açmaya devam ediyordum. Ben ona tutunmaya çalıştıkça, o daha da uzaklaşıyordu.

Daisy bir hediye değildi. O kahrolası bir lanetti.

Griffin dönüp kapıyı açtı.

“Hayır!” Peşinden fırladım, kapıyı tekrar iterek kapattım ve bana bakana kadar gömleğini çekiştirdim. “Bu bir şakaydı. Korkunç, hastalıklı, kötü zamanlanmış bir şakaydı. Özür dilerim. Korkuyorum. Çaresizim. Ben ...”

Kalbini duygularıma ayak uyduruyordu. Göğsümde zonklayan bir siren, susmam için beni uyarıyordu. Ve bu, kışkırmadaki elinin şakacı ısırtısından çok daha fazla acıtıyordu.

Onu ne kadar sarsmaya çalışsam da o beton bir duvardı.

“Kız benim içimde.”

Şimdi tüm dikkati bendeydi.

“Ya da...” Başımı iki yana salladım, gözlerimi kısıp kapattım. “Ben oyum. Ama tam olarak o olduğumu sanmıyorum. Bunu çözemiyorum. Ve bunun peşini bırakamıyorum çünkü nereye gidersem gideyim bu anılar benimle. Kafamın içindeler ve zaman geçtikçe daha da güçlenip canlanıyorlar. Sadece Nate değil. O bunu tetiklemiş olabilir ama o orada, Griff. O gitmeyecek.”

Gözlerini kırptırdı.

Bekliyordum.

Bir kez daha göz kırptı.

Burada ölüyordum.

Bu, küçük bir çocuğun ailesine dolapta, sadece onun görebileceği bir uzaylı olduğunu söylemesi gibiydi. Ama o çocuk deli değildi. Uzaylılara dair hiçbir kanıt olmasa bile, gerçekten oradalar.

“Senin başka bir işe ihtiyacın var,” dedi. Katı ve soğukkanlıydı.

Bana kızmasını istemiyordum ama sözlerine bir tür duygu katılmış olsaydı kendimi daha iyi hissederdim.

“İşi bırakamam.”

“Bırakabilirsin.” Dudaklarını ısırtıyordu, gözlerini kocaman açtı ve sanki onunla tartışmam için bana meydan okuyormuş gibi başını yana eğdi.

“Hadi gidelim. Ben onur konuyuyum, özel bir doğum gününü hak ettiğimden *değil*. İkimiz de gelmiş geçmiş en kötü insan olduğumu biliyoruz. Aslında vedalaşıp eve gidebiliriz. Garaj yolundan çıkarken beni kaldırıma bırakabilirsin. Her neyse.” Kapı kolunu tuttum ama Griffin kapıdan kımıldamadı.

Bakışları kafamın içinde bir delik açıyordu ama ona bakmayı reddediyordum.

“Hitler daha kötüydü,” dedi.

Çok komikti. Ama değildi.

Yürek parçalayıcıydı. Ama olmamalıydı.

“Güvensiz olma. Markette tanıştığım kadın o değil.”

Yavaşça başımla onayladım, evrenin “Boku yedin” diye fısıldamasından başka bir şeyi kabul etmiyordum.

Güvensiz. Ha! Benden bir şey olmamı beklemesinin adil olduğunu falan düşünmüyordum *ama* güvensiz. Kafamın içinde bambaşka bir dünya, bambaşka bir zaman vardı. Bu, birini dünyanın öbür ucuna götürüp, aç susuz bir çöle bırakıp “Hoşça kal, güvensiz olma” diyerek veda etmek gibi bir şeydi.

Hiçbir şey bir insanı bilinmezlik kadar güvensiz hissettiremezdi. Bu akıldan üstün bir şey değildi. Parmaklarım kulaklarımda, “La la la... Seni duyamıyorum Daisy,” diye bağırarak dolanamazdım etrafta. Ama bu tartışmayı başka bir güne saklayacaktım.

“Olmamı istediğin kişi olmak için elimden geleni yapacağım.”

“Beni dallama gibi hissettiriyorsun.” Kaşlarını çatı.

Omuz silktim ve ona dudak bükerek gülümsedim. “Peki, sen büyüksün, bazen zorbasın ve sinirlendiğinde tamamen boyun eğmezsin. Sanırım bu bir dallamanın sözlük tanımı. Şimdi... Doğum günümü mahvetmeyi bitirdin mi? Hitler’den bir adım geride olduğuma ve artık marketteki kadın olmadığımı göre ödeştik mi? Bu komik çünkü o gün felaketten başka bir şey olmadığımı seni nasıl inandırdım bilmiyorum.”

Griffin alt dudağının kenarındaki dişlerini sıyırarak kısıp gözleriyle beni inceledi. “Benimle evlenmek istiyor musun?”

Sözlerinin ağırlığı altında nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimi kırpmadan ona bakarken içimi bir ürperti kapladı. “Bunu bana nasıl sorarsın?”

Ellerini kaldırıp yanlarına bıraktı ve derin bir iç çekti.

Neden bana cevap vermiyordu? Onun boğazındaki yumru da benim boğazımdaki kadar büyük müydü? Yoksa söyleyecek bir şeyi mi yoktu?

“Çekil.” Nabzım da sesim gibi tekliyordu, acı ve öfkeyle boğuluyordum.

Boş bir ifade ve boş gözlerle başını benden yana çevirdi. Birkaç uzun saniye sonra kenara çekildi. Titreyen elim açmadan önce kapı tokmağını kurcaladı. Merdivenlerin yanısına kadar koştum ve durdum. Titreyen dudaklarımı ısırarak nefesimi tutmak için eğildim ve kaçmak isteyen hıçkırığımı yuttum.

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

“Kendini topla,” diye fısıldadım kendi kendime. Derin bir nefes alarak, biraz sakinleşmek için birkaç kez göz kırptım.

“Dondurman erimiş.” Sophie bana bir kâse kek ve erimiş dondurma uzattı.

“Benim için fark etmez.” Gülümsemeye zorluyordum kendimi. İnandırıcı bir gülümseme gibi geliyordu ama annemin büzüşmüş dudakları ve kalkık kaşları bana bunu sandığım kadar iyi ifade edemediğimi söylüyordu.

“Griffin nerede?” Çenemin titremesini engellemek ve vücudumun geri kalanının yapmak istediği şeyi yapmaktan alıkoymak için her şeyi yaptım: Kendimi iyice sıktım.

“Buradayım,” dedi arkamdan.

Annemin meraklı bakışlarından kaçarak pastadan bir ısırık daha aldım. Griffin elindeki kek ve dondurma kâsesiyle yanımdan geçip gitti. Onun için nadir bir savurganlık. Kanepeye oturup Hayley’i şakacı bir şekilde dürttü. Hayley de sırtarak onu dürttü.

Gözücüyla annemin bakışlarının kanepedeki Griffin ile -beni görmezden gelerek- benim duvara yaslanmam arasında gidip gelişini izledim çünkü kimsenin yanına oturmak ve gerçek kelimeler kurmak zorunda kalmak istemiyordum.

“Swayze, bir mesajın var.” Sophie, sehpanın üzerindeki telefonumu kaldırdı. “Ah... Morgan.” Ekrana gülümsüyordu.

“Bir bakayım.” Hayley telefonu ondan aldı. “Doğum günü mesajı. Çok tatlı.” Ekranı Griffin’e doğru çevirdi.

Griffin gergin bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

Telefon odada elden ele dolaştıktan sonra Sherri bana verdi. Karnının üzerinde “İyi ki doğdun, Swayze” yazan yapışkan bir not ile gülen Morgan’ın fotoğrafı. Çok uzun süre bakmadım ve tepki vermedim çünkü Griffin’in gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Bunun yerine telefonu cebime atıp son birkaç kaşık çikolatalı ve vanilyalı kek karışımını bitirdim.

“Onları partine davet etmeliydik,” dedi Sherri yüzünü buruşturarak.

Evet, bu harika bir fikirdi. Sadece ben, nişanlım, başka bir hayattan erkek arkadaşım ve onun başka bir hayattan benim adımları taşıyan kızı.

“Sanırım bu hafta sonu için planları vardı. Doğum günü dündü.”

“Umarım planları vardır, aksi takdirde her iki doğum gününü de kutlayabilirdik. Seksi profesörle tanışmak istiyorduk.” Sherri anneme imalı bir sırıtış attı ama Griffin, Hulk gibi kıyafetlerinden fırlamaya hazır görünüyordu.

Oğlunun Profesör Hunt’ı pek sevmediğinden ve seksiyorumunu benim değil annemin iyiliği için yaptığından da haberi yoktu.

“Seksi Profesör mü?” Scott, Sherri’nin bacağına çimdikledi. Sherri onu uzaklaştırdı. “Krista için. Mutlu bir evliliğim var.” Sherri’nin boynunu okşadı. “Öyle olsa iyi olur.”

Calloway erkeklerinin alfa yönünü seviyordum, benimkinin doğum günümde kendimi istenmeyen biri gibi hissettirmesini saymazsak.

“Otur, Swayze.” Hayley ayağa kalktı. “Maycee ile sinemaya gitmek için erken çıkıyorum.” Boş kâsemi alıp bana sarıldı. “Mutlu yıllar, abla.”

Abla... Ağlama.

“Otur.” Başını kanepede Hulk’un yanındaki boş yere doğru salladı.

Sherri ve Scott annemle gelecek yaz yıldönümleri için planladıkları Alaska gezisi hakkında sohbet ediyorlardı. Sophie ve Chloe televizyonda kanallar arasında geziniyorlardı. Kanepeye doğru gergin bir şekilde ilerledim ve vücudum Griffin’inkine değmesin diye kanepenin kolçağına doğru eğilerek rahatça oturdum.

Griffin kaşığını boş kâseye vurdu, tartışmamızdan ve muhtemelen doğum günü mesajından dolayı birikmiş sinir ya da öfke olduğunu bildiğim hislerini serbest bıraktı. Sherri kaşlarını çattı, öne doğru eğilip kâseyi ondan aldı ve sehpaye, kendininkinin yanına koyarken gözlerini ona doğru devirdi.

“Kenara kay.” Sophie, Griffin’in diğer tarafına yayılmaya çalışırken ayaklarını ona doğru tekmeledi.

O da bana doğru kayarak bedenlerimizi birbirine değmeye zorladı. Kollarımı kendime sararak kaskatı kesildim. Annemin kaşları bizi izlerken çatılıyordu, muhtemelen Sherri ve Scott’ın sohbetine hiç dikkat etmiyordu.

Ya evet-kavga-ediyoruz-daha-sonra-anlatırım bakışıyla teslim olmalıydım ya da iyi olduğumuzu gösteren bir işaret vermeliydim. Ama bir saniye daha onun incelemesine katlanamazdım. Tam ona o bakışı atmaya karar vermişken Sherri, annemin dikkatini bir şeyin dağıttığını fark etmiş gibi bana baktı.

Anlayacağını düşünsem bile Sherri’ye o bakışı atmaya hazır değildim, bu yüzden aptal gururumun son kırıntısını da yuttum ve başımı Griffin’in omzuna yasladım. Eğer hissettirdiğinin yarısı kadar garip görünüyorsa, hapı yuttum demekti.

Gerildi. Sanırım oyun oynama havasında değildi. Annem onun beni açıkça reddettiğini görerek irkildi ama girişimim Sherri’nin dikkatini Scott’a vermeden önce bana sıcak bir gülümseme sunması için yeterli gibiydi. Griffin’in elleri kucığında

bağlı duruyordu. Kendimi bir atın sırtındaki sinek gibi hissediyordum. Her an kuyruğunu kısıtırıp beni kovabilirdi.

Annem ihtiyacım olmayan sempatik bir şekilde bakıyordu ve beni rahat bırakırcasına dikkatini Sherri'ye çevirdi. Başımı omzundan kaldırdım, nişan yüzüğümle oynayıp daireler çizerken yavaş bir nefes aldım. Belki de yüzüğü çıkarıp ona vermeli ve gitmeliydim.

Ya bana hâlâ onunla evlenmek isteyip istemediğimi sormasının nedeni içten içe kendine hâlâ benimle evlenmek isteyip istemediğini sormasıysa? Ya ona kolay bir çıkış yolu sağlamak için önce benim gitmemi istiyorsa?

“İkiniz balayı planları yaptınız mı?” diye sordu Sherri.

Büyük bir tükürük birikintisini yuttum.

Griffin elini ağzına götürdü, bir yandan öksürürken başını birkaç kez iki yana salladı. Güzel cevap.

Hayır.

Balayı planı yoktu.

Önce bir düğün olmalıydı.

“Peki, çok fazla beklemeyin. Ne kadar erken rezervasyon yaparsanız o kadar iyi bir fırsat yakalarsınız. Tıpkı baban ve benim Alaska seyahatimizde harika bir fırsat yakaladığımız gibi.”

Griffin başıyla onayladı. Gülümseyip gülümsemediğinden emin değilim. Yüzünün tamamını görmek için başımı o kadar çevirmedi.

Sherri bize çarpık bir şekilde gülümsedi. “İkiniz de sıkılmış görünüyorsunuz. Gidin hadi. Eminim yapmayı tercih edeceğiniz başka şeyler vardır.” Bize imalı bir göz kırptı.

Ben yine o acınası gülümseme bahanesini aradım.

“Yemek için teşekkürler anne.” Griffin ayağa kalktı ve beni eski kanepenin köşesine gömülmem için yalnız bıraktı. “İyi geceler, Krista.”

Bravo. Rolünü oynuyordu. Ama onunla mı gitmem gerekiyordu? Ayağa kalktım. Bütün eşyalarım onun evindeydi.

Gidecek başka yerim yoktu ama annemin beni kabul edeceğinden emindim.

“Evet, yemek için teşekkür ederim. Gerçekten çok güzeldi.” Sherri ve Scott’a sarıldım.

Annem ayakta, sarılmayı bekliyordu. “Ara beni. Her zaman yanındayım, tatlım,” dedi, kucaklaştığımızda kulağıma fısıldayarak.

Kelimeler boğazımda düğümlenen duygu yumağının ardında sıkışıp kaldığı için başımla onayladım. Ceketimi giyip Griffin’in peşinden ön kapıdan çıkarken hepsi bana son kez iyi ki doğdun dileklerini ilettiler.

Evet. İyi ki doğmuştum.

“Seninle evlenmek istiyorum, seni aptal marketteki adam.” Kamyonetinin önünden birkaç metre uzakta durdum.

Bana arkası dönük bir şekilde kamyonetin kapısında durdu.

“Ama mecbur değiliz. Bu sana olan sevgimi değiştirmeyecek. Belki kafası bu kadar karışık olmayan bir kız bulursun. Seni yine severim. Belki onunla evlenirsin ve üç harika çocuğun olur. Seni yine severim. Eğer artık benimle evlenmek istemezsen... Seni yine seveceğim. Aileni sevmeye devam edeceğim. Kim olduğumuz konusundaki anılarımızı ve olabileceklerin hayalini sevmeye devam edeceğim. Ve sana sonsuz mutluluk ve en güzel mutluluktan başka bir şey dilemeyeceğim çünkü...”

Çünkü hayatımın bu noktasında olduğum kişiden daha iyisini hak ediyorsun. Başka bir zamandan kalma anılarla yer paylaşan kayıp bir ruh değil.

“Bin,” dedi kapısını açarak.

Mağlup bir iç çekişle kamyonetine otururken omuzlarım çöktü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dr. Albright'ın ofisinin üç duvarı kitaplarla doluydu ve bir duvarında da küçük bir pencere vardı. Nate'in ofisiyle aynı büyüklükte bir ofisti ama yarısı kadarmış gibi hissettiriyordu çünkü belli ki koleksiyon yapıyordu. Çok fazla kitap vardı.

“Lütfen otur, Swayze.” Gülümsüyordu.

Bakışlarım yerden tavana kadar uzanan kitap raflarından, hoş ve rahatlatıcı bir şekilde gülümseyen solgun yüzüne kaydı. Sandalyeye rahatça oturdum.

“Çay?” Bir çay fincanına su doldurdu.

“Hayır, teşekkür ederim.” Çayına eklediği iki paket şeker kadar tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Patronum burada, üniversitede çalışıyor.” Nate'i tanıyıp tanımadığını ya da komodinindeki kitabın sadece bir tesadüf olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

“Öyle mi?” Bakışlarını kaşıktan ve çay fincanından ayırmadı.

“Nathaniel Hunt.”

Dr. Albright başıyla onayladı. “Benim öğrencimdi.”

Detay vermesini bekledim. Ama vermedi.

“Dr. Greyson bana dosyalarını gönderdi. Notlarını okudum ama zırva. Bana *senin* bahsetmeni istiyorum... Kendinden.”

Başını kaldırdı, dudaklarını çay fincanını götürürken gülümseyordu.

“Bu konuyu fazla uzatmayacağım çünkü seninle konuşurken buna gerek olduğunu sanmıyorum.”

Çay fincanını bırakıp tüm dikkatini bana verdi.

“Nathaniel Hunt’ın öldürülen çocukluk arkadaşının reenkarnasyonu olduğumdan oldukça eminim.”

Dr. Albright’ın kaşları neredeyse alnına çıktı. “Öldürülen mi?”

Başımla onayladım. “O bunu bilmiyor. Erkek arkadaşım-nişanlım dışında kimse bilmiyor.” Şu anda Griffin’in neyim olduğunu bilmemek üzücüydü. Doğum günümde eve döndüğümüzden beri sadece birkaç kelime konuşmuştuk. Yatakta aramızdan tren geçebilirdi ama gecenin bir yarısı kolları bana dolanıyordu. Uyandığımda kolları da kendisi de gitmiş oluyordu.

Başıyla onayladı. “Devam et.”

Nate’i Dr. Greyson’ın ofisinde gördüğüm günden başlayarak ona her şeyi anlattım. Nate’in komodininde bulduğum, onun kitabından bahsettim. Doug Mann ve Erica’yı anlattım. Kafamda ilk kez Daisy’nin bakış açısından Nate olmadan gördüğüm görüntüleri anlattım; onun ölümüyle ilgili anıları. *Benim ölümüm?*

Sözümü kesmeden ya da başıyla birkaç onaylama dışında herhangi bir duygu göstermeden dinledi. Gülümsemedi. İrkilmedi. Kaş çatmadı.

Elim birkaç kez ön cebimde gezindi. Yardımını istiyordum ve yardım edebilmesi için ona her şeyi vermeye hazırdım, bu yüzden Nate’in fotoğrafını cebimden çıkardım. Bedenimle geçirdiği zaman boyunca kırıışmıştı.

“Bunu Nate’den aldım.” Masasının üzerine koydum.

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı. “Hatırladığım öğrenci bu. Her zaman inanılmaz yakışıklıydı. Saçları...” Yukarı baktı.

Başımla onayladım. Saçları. Nate’in çok güzel saçları vardı. O bukleler adeta yalvarıyordu şey için... bir kadının...

“Yüzün kızardı.”

Başımı masanın üzerindeki fotoğraftan kaldırıp onun parlak gözleriyle buluştum.

“Az önce fotoğrafa bakarken ne düşünüyordun?”

“Hmmm.” Boğazımı temizledim.

“Bu sadece ikimizin arasında. Kadın kadına... Ne düşünüyordun?”

Alt dudağım içe doğru kıvrıldı, üzerindeki kuru deriyi kemirdim, gözlerim duygu ve utançla doldu. “Saçlarının bir kadının parmakları tarafından taranmak, avuçlanmak, çekiştirilmek için adeta yalvardığını düşünüyordum.”

Evet, kızarmıştım. Boynum ve yanaklarım yanıyordu.

“Ama ben her şeyden çok sevdiğim bir adamla nişanlıyım. Böyle düşünmemeliyim. Bu fotoğrafı yanımda taşımamalıyım.” Kaçmaya çalışan gözyaşımı yakalamak için parmağımla gözümün kenarını sıyırdım.

“Sadece bu değil. Bunu aslında hiç göremediğim bir Nate olduğu için aldım. Ve bu fotoğraftaki ifadesi aklımdan çıkmıyor. Neden bakmadan duramadığımı bilmiyorum. Sanki bana hayat hikâyesini anlatmasını bekliyor gibiyim.” Güldüm. “Çok berbat.”

“Bana dilek listeni anlat.” Çayından bir yudum daha aldı. Bu üçüncü bardağıydı.

“Dilek listem mi?”

“Evet. Sana bir kâğıt versem ve istediğin beş şeyi yazmanı söylesem, bunlar ne olurdu?”

“Yeni bir araba gibi mi?”

Omuz silkti. “Gelecek için herhangi bir dilek. Geçmişini değiştiremeyiz.”

“Keşke Griffin neler yaşadığını anlasa. Keşke polis Doug Mann’i tutuklasa. Keşke bu aptal fotoğrafa bakmayı bırakabilsem. Keşke başka bir iş bulabilsem ve Nate ile Morgan’ı özlemesem. Keşke...”

Güçlükle yutkunararak başımı iki yana salladım.

“C mleni tamamla.”

“Keşke Daisy hiç  lmeseydi.”

“Geçmişi değiştiremeyiz. Tekrar dene.”

Ellerimi kot pantolonumun üzerinde tekrar tekrar ovuştururken çenem kasıldı.

“Keşke beni deli eden bu bölük pörçük hafıza yerine her şeyi bilseydim ya da hiçbir şeyi bilmeseydim.”

Dr. Albright k ğıda bir şeyler karaladı.  ne doğru eğildim. Bu benim dileklerimin listesiydi.

“Dr. Greyson insanları nadiren bana yönlendirir. Genelde tam tersi olur. Bunun ana nedeni benim tam zamanlı bir profesör olmam. Seni bana gönderdi çünkü ben mesleğimizde biraz alışılmışın dışında biriyim. Geçmiş yaşamlara dair anılarım var. Reenkarnasyona inanıyorum. Teorilerim çok tartışılıyor ve psikiyatri camiasında pek desteklendiği söylenemez.”

“Sizin anılarınız da benimkiler gibi bölük pörçük m ?”

“Bazıları  yle. Diğerleri oldukça ayrıntılı. İki ruhun asla aynı olduğunu düşünmüyorum. Nathaniel’in hatırladığı Daisy’nin sen olduğunu sanmıyorum. Bence ruhlar birçok yaşamdan  r l yor. Soy gibi düşün. Tamamen Alman değilim ama kısmen Alman’ım. Anılar çözülmesi zor olan kısmı. Onları baskın ve çekinik genler gibi düşünmeyi seviyorum. Çoğu ruh, hayatına devam ettiğinde uyum içinde yaşıyor. Ben o küçük i  i e geçmiş ruh liflerine çekinik ruhlar diyorum. Onlar ifade edilmezler. Ancak bazen hafıza yoluyla ifade edilen baskın ipliklerle karşılaşınız.”

Kıkırdadı. “Bazı insanlar bunların hik yelerini bitirmek isteyen inatçı ruhlar olduğuna inanıyor. Bu benim için biraz fazla basit ve kurgusal.”

“Neden böyle söylüyorsunuz?”

“Hem fiziksel hem de ruhsal olarak hayata hayranlık duyuyorum. Bu kampüs kurulduğundan beri burada yürüyen herkes-

ten daha fazla kitap okuduğuma eminim. Yine de büyük resmin yüzeyini zar zor çizdiğimden de bir o kadar eminim. Kimsenin tam olarak cevaplayamadığı soru...”

Yavaşça başımla onayladım. “Neden buradayız?”

“Kesinlikle.” Göz kırptı, sandalyesinde arkasına yaslanıp hafifçe sallandı. “Neden buradayız? Hayatın anlamı ne? Benim amacım ne? İnsanlar ömür boyu çiftleşmek zorunda mı? Bir Tanrı var mı?”

Artık resmileşmişti. Bunalmıştım. Şu anda kendimi çok küçük hissediyordum.

“Pazar günü yirmi iki yaşına girdim. İnsanların bana genç ve aptalmışım gibi davranmasından nefret ediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse... Kendimi çok genç ve aptal hissediyorum. Oturup hayatın anlamını düşünmüyorum. İyi filmleri, şarap ve çikolatayı, nişanlımla vakit geçirmeyi, gizem ve aşk romanlarını seviyorum. Sahil? Oradayım. Şirin taytlarda indirim mi var? On çift alırım. Yetişkinliğe alışmak ve bir diploma sahibi olmak yeterince bunaltıcı. Ama geçmiş yaşamlar? Ruhlar? Baskın ve çekinik ifadeler? Her neyse... Hayır.”

Başımı birkaç kez iki yana salladım. “Hayatımın bu döneminde bunları düşünmek istemiyorum. Ama arkadaşımı kimin öldürdüğünü bilmenin ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın getirdiği suçluluk duygusuyla da boğuşmak istemiyorum.”

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Gelecek hafta tekrar konuşalım. Bu arada, birkaç şey hakkında düşünmeni istiyorum. Olumsuz anıları bastırmak ya da eksik parçaları ortaya çıkarmak için hipnozu deneyebiliriz. Bu garanti değil ve bazı riskleri de var. Ayrıca, Daisy’nin ölümüyle ilgili anılarını Nathaniel’e anlatmayı düşünmeni istiyorum. Bunun onu incitebileceğini ve zaten hissettiği suçluluk duygusunu daha da artırabileceğini düşündüğünü biliyorum ama bu aynı zamanda Doug Mann’ı parmaklıklar ardına koyabilecek yeni kanıtların ortaya çıkmasına

da yardımcı olabilir. Nathaniel'in, duygusal açıdan bedeli ne olursa olsun istediğinin bu olduğuna eminim."

Ceketimi giydim. "Peki nişanlımı ne yapacağım? Tüm bunlar yüzünden onu kaybetmekten çok korkuyorum."

"Ona karşı dürüst ol. Seni seven ve kabul eden bir adamla evlenmek istiyorsun. Daisy senin bir parçan. Hiçbir yere gitmeyecek."

Duymak istediğim cevap bu değildi. Yine de gülümsedim. "Teşekkür ederim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**G**ünaydın,” dedim Nate’e, sabah ve son üç gün konusundada pek iyi hissetmiyordum.

“Selam. Üstünü değiştirdim ve karnını doyurdum. Kahve sıcak. Buzdolabında Tayland yemeğinden arta kalanlar var. Keyfine bak.”

Onu Nate’in elinden aldığımda Morgan mırıldandı. Onun pembe yanağını öptüm. Kıkırdadı. Onu seviyordum.

“Konuşkan olan taraf olmaya alışık değilim. Her şey yolunda mı?”

Morgan’a sarılıp mutfak adasına yaslandım. “Griffin benimle konuşmuyor. Ya da benden kaçıyor. Her iki şekilde de aynı hissettiriyor. Dr. Greyson beni başka birine gönderdi. Sana söylemem gereken bir şey var ama zaman yok, o yüzden sonraya kalacak. Ya da başka bir güne. Başka bir haftaya... Her neyse.”

“Griffin ile sorun yaşadığınız için üzgünüm. Dr. Greyson senin için en iyisinin bu olduğunu düşünmese seni başka birine göndermezdi. Ve bana söylemek istediğin her neyse söyle.” Kahvesini yudumlarırken postacı çantasının askısını omzuna attı.

“Ah...” Cebimi karıştırdım ve fotoğrafını tezgâhın üzerine koydum. “Bu fotoğrafı da bakmayı sevdiğim için çaldım. Neden? Bilmiyorum. Yanlış bir şey bu. Kelimelerle ifade edi-

lemeyecek kadar berbat. Beni kovmalı ve uzaklaştırma kararı çıkarmalısın.”

Patlayan bir bina gibi içim parçalanıyordu.

Nate elindeki fincanı tezgâha bırakıp fotoğrafı eline aldı, yüzüne yaklaştırdı, gözleri biraz daha kısıldı. “Batı Yakası’na ilk seyahatim. Bir arkadaşım ile gitmiştim. Fotoğrafı o çekti.” Tezgâha geri koydu. “Sende kalsın.”

Başımı geriye attım. “Ne? Hayır. Neden saklayayım ki?”

“İlk başta onu almanla aynı sebepten.” Omuz silkti.

“Asla olmaz. Bu çok yanlış.”

“Neden? O adam hakkında fanteziler mi kuruyorsun?” Çılgınca bir fikir gibi kıkırdadı.

O adam mı?

“Evet. HAYIR! Yani hayır. Tanrım, hayır!” Başımı iki yana salladım ve Morgan’a daha sıkı sarıldım, dikkatimi fotoğraftan ona verdim.

Nate elini cebine atıp cüzdanını çıkardı ve büyük elleriyle bir şeyler bulmaya çalıştı. “Bunu yirmi yılı aşkın süredir yanımda taşıyorum. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?” Daisy’nin siyah beyaz bir fotoğrafını uzattı. “Saçını, makyajını, hatta takma tırnaklarını bile arkadaşı yapmıştı. Emily fotoğrafçılığı severdi ve Daisy’nin model olması gerektiğini söylüyordu. Bir sürü fotoğraf çekti. Daisy ölene kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Emily bunu bana cenazeden sonra verdi. Her gün ona bakardım. Ama şimdi...”

Bakışlarım bakışlarıyla buluştu.

Omuz silkti, bana öylece bakıyordu. Ne bakışıydı? Emin değildim. Ama bunu yüzüne yapıştırıp durdukça, bunun artık-ona-bakmıyorum-çünkü-sen-buradasın bakışı olduğundan daha da emin oluyordum.

Bu bakıştan zerre kadar hoşlanmamıştım.

Bakışmayı kestiğimde fotoğrafı cüzdanına geri koydu. “Gitmem gerekiyor. Ama unutma... Daisy ve ben her şeyden önce arkadaşık.”

“Yani arkadaş olmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Fincanını kaptığı gibi arka kapıya doğru yürüdü. “Neden olmasın?”

Kapı Nate’in arkasından kapandıktan sonra, “Neden olmasın?” diye sordum Morgan’a. “Çünkü rüyalarımnda seks yaptığım erkeklerle arkadaş olamam.”

Sonra, yirmi beşime gelmeden hayatımı mahvetmeye kararlı olduğum için, fotoğrafı tezgâhtan alıp cebime geri koydum.

Griffin’in doğum gününden bu yana her gece geç saatlere kadar çalışmak ve ben uyuduktan sonra gizlice içeri girip ben uyanmadan kapıdan çıkmak gibi muazzam bir işin üstesinden geldi.

Aramadı.

Mesaj atmadı.

Komodinin üzerine aşk notları bırakmadı.

O gece akşam yemeğini yalnız yedim, ona buzdolabında taco salatası bıraktım. Belki daha sonra eve geldiğinde ister diye. Ama onu özlüyordum. Sanırım aramızdaki bu uçuruma *ben* sebep olduğum için uçurumu bir özürle kapatmamı bekliyordu. Dr. Albright haklıydı. Daisy benim ayrılmaz bir parçamdı. Nasıl ayağımı bir günlüğüne evde bırakamazsan onun da gitmesine izin veremezdim.

Belki şimdilik bir ateşkes yapabilirdim. Kazağımı alıp garaja gittim. Dışarısı daha serin olduğu için kapı kapalıydı, bu yüzden arkadaki giriş kapısından geçtim. Uzun siyah saçlı, deri tozluklu ve hayatımda gördüğüm en dar tişörtlü kadın, Griffin’in yanındaki *benim* kovamdan bana bakıyordu.

Gülümsüyordu.

Griffin topuklarının üzerine oturmuş omzunun üzerinden bana bakıyordu ve birkaç saniye boyunca gülümsemedi. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Kovam. Kovama ihtiyacım var. *Bu kadının kovamın üstünde ne işi var!*

“Taco salatası yaptım.” *Ve o benim kovam.*

“Buzdolabına koy.” Motosiklete geri döndü.

“Teşekkür ederim” yok. Tanıştırma yok.

“Ben Apple.”

Gözlerimi kıstım. “Pardon?”

Kova hırsız parmaklarını (her birinde yüzük olan) sonsuz uzunluktaki saçlarında gezdirdi. “Adım Apple. Bu gece için erkeğini bana ödünç verdiğin için teşekkürler. Canım kızımın bir sorunu var ve yarın Kaliforniya’ya gideceğim.”

Hamur kızartması. Tart. Cips. Börek. Turta. Jöle. Kim çocuğunun adını *Apple** ismini koyardı ki!

Yumuşak bir gülümsemeyle iç çektim. Bu cevabı biliyordum: Çocuklarına Swayze adını veren kafası güzel hippilerle aynı nesil. *Selam* mı vermeliydim yoksa *başsağlığı* mı dilemeliydim?

İkisi de değil.

Seni sürtük, kovamdan çekil ve ben adamımı kimseye ödünç vermem, diyebilirdim. Tamam, bunu da söylemeyecektim.

“Ben Swayze. Griffin senin motorunla uğraşırken burada, o rahatsız kovanın üzerinde oturmak istemiyorsan içeri gelip bekleyebilirsin.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Griff’e baktı ve botunun ucunu onun bacağına sürttü. O da ona gülümsedi. Kahrolası bir gülümseme! Sanki gizli bir mesajı paylaşıyorlarmış gibi. “Eskiden Griff’i hep izlerdim. Büyüleyiciydi. Onu bütün gün izleyebilirim.”

* İngilizce apple, elma anlamına gelmektedir. Burada sayılanların hepsi elmayla yapılabilen yiyeceklerdir. (e.n.)

Maviyi severim ama şu anda tek görebildiğim kırmızıydı.

Cebinden bir sakız çıkardı ve yarısını dişleriyle koparıp diğer yarısını Griffın'ın ağızına doğru attı.

Alevli KIRMIZI!

Onu elma püresi haline getirmeye ve fındıklarından tutup eve sürüklemeye hazırdım. Beni durduran tek şey (kıcıımı tekmeleyecekmiş gibi görünmesi dışında) sakızıyla onu baştan çıkarırken Griffın'ın başını iki yana sallamasıydı.

“Sen kaybedersin. Bu naneli, en sevdiğin.” Ona sırtıtarak sakızın diğer yarısını ağızına attı, sonra da burada olduğumu unutmuş gibi bana baktı. “Tanrım, Griff'in senin gibi tatlı bir kızla yuva kuracağını hiç düşünmemiştim. Aferin sana, bebeğim.” Tekrar bacağını dürttü.

Bebeğim... BEBEK!?!

Kulaklarımdaki uğultunun ötesini duymaya çalışırken sağ gözüm seğiriyordu. Onun flörtüne karşılık vermiyordu ama kesmesini de söylemiyordu. Ve ona kovamdan kalkmasını da söylemiyordu. Ama daha da kötüsü bunun *erkeğimle* seks yapmış bir kadın olduğunu söyleyebilirdim ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Ve şu anda erkeğimden de nefret ediyordum.

Yirmi iki benim olgunluk yılım olmalıydı. Epik bir başarısızlıktı. Belki yirmi üç benim yılım olurdu.

Boğazımı temizledim. Griff yine omzunun üzerinden baktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup nefesimi dengelemek için birkaç saniye dudaklarımı ısırdım. “Daha ne kadar buradasın?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Apple sakızını uzun bir ip halinde çıkardı, sonra dilinin etrafında döndürdü. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Sanırım Griffın gibi bir adamla birlikte olabilecek türden bir kadına daha çok benziyordu. Seksi ve flörtöz. Belli ki kendine güveniyordu. Dövmeleri vardı ve motosiklet kullanıyordu.

İkiye karşı bir gibi hissediyordum, bu yüzden başımı iki yana salladım. “Hayır,” diye mırıldandım, döndüm ve eve girdim.

“Kendini topla.” Titrek bir nefes alarak kanepeye uzanırken kendime bir moral konuşması daha yaptım. Aynı anda hem ağlamak hem de bir şeylerin canına okumak istiyordum. Aptal kaçık zihnim. Beynimin Nate’in bu kadar yakınlaşmasına izin vermesinden nefret ediyordum ama aklıma hangi çılgınca şey girerse girsin onun yatağında olmak istemiyordum.

Griffin aynı şeyi Apple için söyleyebilir miydi? Onu görünce beni büyük bir hata olarak mı düşünüyordu? Onunla birlikte olmak isteme listemin sonsuza kadar uzanmasından nefret ediyordum ama onun listesinin bir dizin kartından daha fazlasını gerektireceğini hayal bile edemiyordum. Özgüvenimi nerede kaybetmiştim? Gerçekten var mıydı ki?

Kendine güvenen kadınlar çekicidir. Griffin kendine güveniyordu ve ben bunu inanılmaz seksi buluyordum. Gerçek benlik duygumu bulmaya çalışırken dönüştüğüm bu kişi hakkında ne düşünüyordu acaba? Bu hayatta ayaklarımın üzerinde duramıyordum.

Tak tak. Tak. Tak.

Ben arka kapıya ulaşmadan Apple kapıyı açtı ve kafasını içeri uzattı.

“Selam, Griff buzdolabında bira olduğunu söyledi. Garajda kinde sadece su var.”

“Ah...” Buzdolabının kapağını açıp arkadan, ailesi geldiğinde içmeleri için sakladığımız şişeyi alırken ona gergince gülümsedim. “İşte.” Şişeyi uzattım.

Bana yarım yamalak gülümsedi. “Griff için de bir tane.”

“O genelde içmez.”

Omuz silkti, dolgun alt dudağını ısırды. “Bir tane ister mi diye sordum. O da ‘tabii’ dedi.”

Öfkemi yuttum ve buzdolabının kapağını tekrar açtım ama öfke aşağı inmedi. Boğazıma oturup beni boğdu. “Bak ne di-

yeceğim...” Kapıyı çarparak kapattım. “Griff’e söyle, eğer bira istiyorsa içeri gelip kendisi alabilir.”

Apple’ın kalem gibi ince kaşları yukarı doğru kalktı. “Tamam.” Kapıyı arkasından hafifçe kapatarak geri çekildi.

İçeri gelmeyecekti. Muhtemelen Apple’a verdiğim şişeyi paylaşacaklardı. Onu bir daha asla öpmeyecektim. Dudaklarını onunkıyla aynı şişeye değdirdikten sonra onun ağzına dokunmayacaktım.

Şakaklarımı birkaç saniye ovuşturduktan sonra bir şişe kırmızı şarabın mantarını açıp cömert bir kadeh doldurdum.

“Apple’a.” Kadehimi kapıya doğru kaldırdım. “Asla olamayacağım kadına.” Kadehimi şarap şişesine götürüp tokuşturdum. “Ve sana, benim acı Merlot’um, kıskançlıktan bütünüyle içeceğim ilk şarap şişesi.”

Beynimdeki sirki yavaşlatmak ve kalbimdeki acıyı uyuşturmak için çaresizce kadehin yarısını yudumlayarak alkolün kan dolaşıma karışmasını hızlandırdım.

Bir ya da iki -kim bilir- saat sonra kadehimdeki son birkaç lamla şarap dışında artık kırmızı bir şey görmüyordum. Şişenin amamını içmedim ama hiçbir şey hissetmiyordum. Belki nişanımın muhtemelen Apple adındaki eski sevgilisiyle garajda birasını paylaşıyor olmasından dolayı biraz üzgündüm. Tabii bira bitmediyse, o zaman muhtemelen başka şeyler paylaşıyorlardı.

“Eh, bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” diye mırıldandım, oda birkaç kez dönerken ayağa kalktım. Dışarıya, garaja doğru yürüdüm, onlar beni fark etmeden önce onları görebilmek için kapıyı hafifçe araladım. Aletlerini kaldırırken, kadın ondan birkaç santim ötedeki tezgâha yaslanmış, ellerini tezgâhın üzerine koyarak göğsünü öne doğru çıkarmıştı.

Aptal büyük memeler.

“Bir ara benimle Kaliforniya’ya gelmelisin. Creed ve Kessler seni görmeyi çok ister. Bira polisiyle evlenmeden önce son bir kez. Ne dersin?”

Alet sandığının üst çekmecesini kapattı. “Ona öyle seslenme.”

Apple sırtıyordu. “Şaka yaptığımı biliyorsun. O sadece senin durulacağını düşündüğüm tarzda biri değil.”

“Durulacağımı kim söyledi?” Bir havlu kaptı ve ellerindeki yağı silmeye çalıştı.

Nefesimi tuttum.

“Hamile mi?”

“Siktir git.” Başını iki yana salladı, gözleri hâlâ ellerine dikkat kesilmişti.

“Yine... şaka yapıyorum. Eskiden mizahımı severdin... ve diğer şeyleri.”

Şu lanet Apple’ın çekirdeğini çıkarabilirdim. Bununla ne demek istediğimi bilmiyordum ama lanet olsun... Birden aklıma geldi. Suçu Merlot’a attım.

“Sadece bir ara gelmeyi düşün. Tamam mı?”

Bir şey söylemedi ama başıyla hafifçe onayladı.

Ever? Bunu düşünecek miydi?

Boğazımdan yukarı doğru çıkan safrayı yuttum.

Apple iki parmağını dudaklarına bastırdı ve sonra o parmakları Griffin’in yanağına koydu. “Kızımı iyileştirdiğin için teşekkürler.”

“Dikkatlice git.” Kafasını kaldırdı.

Kız gülümsüyordu.

Hafif bir gülümseme onun dudaklarında da belirdi.

Kalbim kırıldı.

Midemdeki düğüm sıkılaştı, bulantım şiddetlendi.

Ben kapıyı kapatamadan o döndü. Kapıyı kapatıp eve koştum. Beni gördü. Gördüğünü biliyorum. Kulak misafiri, güvensiz, deli Swayze.

Banyoya gidip tuvalete eğilene kadar durmadım. Hiçbir şey çıkmıyordu. Lanet olsun! Bu gece güzelce kusmayı bile başaramıyordum. Birkaç saniye sonra yüzümü soğuk suyla yıkadım

ve hızla dişlerimi fırçaladım. Koridorun karşısına geçip soyundum ve üzerime bir gecelik geçirdikten sonra ışığı kapatıp yatağa atladım.

Yüzümü gizlemek için yorganı yukarı çektim, gözlerimi sıkıp kapattım ve geri kalanını vızılıtımın devralmasına izin verdim. Ama duyduklarımı ve gördüklerimi düşünmeden edemiyordum. Onun öpülesi parmaklarını erkeğimin yanağına dokunduruşunu ve erkeğimin onun davetine başıyla onaylayarak karşılık verişini gözümün önünden silemiyordum.

Biz mükemmeldik. Biz bizdik. Ne olmuştu peki? Kıskançlık ve kızgınlık ne zaman aramıza bu duvarı örmüştü? Ve neden bu duvar küçülmek yerine daha da büyüymüş gibi hissediyordum?

Arka kapı kapandı. Donup kaldım ve nefesimi tuttum. Ayak sesleri yaklaştı ve banyo kapısı tık diye kapandı. Birkaç saniye sonra duşun sesi duyuldu. Nefesimi bıraktım, kontrol etmeye odaklandım, o çıkmadan önce sakinleştirdim.

Duş kapandığında yine kıpırdamadan durdum. Bir ya da iki dakika sonra kapı açıldı. Çıplak ayakları ahşap zemin boyunca yatağın diğer tarafına doğru ilerledi. Yatağın kenarına oturduğunda yatak alçaldı. Telefonunu komodinin üzerine koyarken bir tıkırtı duydum, ardından yatak sallandı ve yorgan hışırdadı.

Ağlamayacaktım. O bana yaklaştıkça, bu daha çok acıtıyordu. Gözümü kırpmıyordum.

Yutkunmuyordum.

Nefes almıyordum.

Kolu belime uzanıp beni yatağa ve kucağına çektiğinde bedenim kaskatı kesildi.

Gözümü kırptım. Aptal gözyaşlarını siktir et. İşte döküldüler.
Berbatsın, Swayze.

Yutkundum ve hıçkırıklara boğuldum.

Ama hâlâ nefes alamıyordum çünkü birçok yönden zıddım olan bu adama aptal gibi âşık olduğumu hissediyordum. Bu gece

onun dünyasına nasıl uymadığının bir başka hatırlatıcısıydı. Bazen bundan daha fazlası gibi geliyordu... Hayatım boyunca hiçbir yere uymadığım gibi korkunç bir his vardı içimde.

Ben farklıydım. İyi bir farklılık değildi. Kötü bir farklılık da değildi. Sadece... farklıydım. 1000 parçalı bir yapbozun 1001. parçasıydım.

“Bana gününü anlat Swayz,” diye fısıldadı kulağıma.

Kaçmak isteyen hiçkırıklarına gülüp geçtim. Özür dilemek için dizlerinin üzerine çöküp ellerini göğsünde kavuşturan bir adam isteseydim, Griffin Calloway ile nişanlı olmazdım. Bu onun özrüydü. Yavaş ve kolay ama işi bittiğinde her parçama yeniden sahip olacağından hiç şüphem yoktu.

“Boktan. Sevdığım adam... beni görmezden geldi. Ve bu gece kalbimi kırdı. Başka bir kadının kovama oturmasına izin verdi. Ve kadının ona dokunmasına izin verdi.”

Başımın arkasını öperken beni sıkıca kavradı. İşte geliyordu, benden parçaları topluyordu ve onları kalbinin yanına sıkıştırıyordu. Ona izin veriyordum çünkü ait oldukları yer orasıydı.

“Onu dışarı çıkarmalı ve seni incittiği için hayatının sonuna kadar dövmeliyim.”

“Hayır. Onu çok seviyorum. Bana olan sevgisi azalsa bile.” Son birkaç kelime dudaklarımdan dökülürken kırıldı.

“Swayz...” Beni kollarının arasında döndürdü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Griffin

Aradığım motosiklet, Nascar, dövme ya da spor sevgimi paylaşacak biri değildi. Dürüst olmak gerekirse, birini fılan aradığım da yoktu. Hayatımdan memnundum.

İyi bir iş.

İyi bir aile.

İyi arkadaşlar.

Çok çalışıp yirmi üçüncü doğum günümünden hemen sonra bir ev aldım. Büyük değildi, ama fazlasına da ihtiyacım yoktu.

Sonra bir gün markette sıraya giren bu sarışının arkasına geçtim. Saçları başının üstünde bir yumak halinde birbirine karışmış, saç bandından her yöne dağılıyordu. Kasadaki kadın sıkıntıyla kaşlarını çatarken sarışın, plaj büyüklüğündeki el çantasını karıştırarak çılgınca cüzdanını arıyordu.

Benim özenli düzenliliğime karşı kaotik bir karmaşaydı. O sıradanlığıyla savaşıırken benim onda gördüğüm bu değildi; Swayze benim tam aradığım kişiydi. Benim kendi Goldilocks masalımdı.

Ne ben onu buldum ne o beni buldu. Birbirimizi bulmuştuk. Hiç çaba harcamamıştık. Mükemmeldi.

Hâlâ da öyle.

İyi. Kötü. Aradaki çirkinlik denizi, biz olduğumuz sürece, her zaman mükemmel olacak.

“Bugün seni kırdığım için özür dilerim.” Sessiz hıçkırıklar vücudunu sararken, elleriyle yüzünü kapatırken ona sarıldım. Onun kırılganlığını kucakladım çünkü kırılganlığı herkese gösterdiği bir şey değildi. Onu her zaman koruyacağıma inanıyordu, ama onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Bu gece onun kalbini kırmamalıydım.

Kovası. Birinin kovasının üzerine oturmasına izin vermiştim ve bu onun için önemliydi. Onu kırmaktan nefret ediyordum ama garajımda devrilmiş bir kova kadar basit bir şeyin onun için bu kadar önemli olduğunu bilmek bana garip bir gurur veriyordu.

Ellerini yüzünden çektim, gözyaşı lekeli yanaklarını ve titre-yen çenesini açığa çıkardım. “Benim için bir tek sen varsın. Bunu biliyorsun değil mi? Başka kimse yok. Bir kıza evlenme teklif ettim ve bir daha asla teklif etmeyeceğim. *Seninle* evlenmek istiyorum. *Sana* sarılmak istiyorum. *Seninle* aile kurmak istiyorum. *Senin* ellerinin yaşlı gri taşaklarını okşamasını istiyorum.”

Bir kahkaha attı.

Ellerimle yüzünü sardım, bana bakması için mavinin mükemmel tonunu bekliyordum. Ve o gözler benimkilerle buluştuğunda sırttım. “Her gülüşünü istiyorum. Her kıkırdamanı. Tüm gözyaşlarını. Sırf *seninle* barışmak için *seninle* kavga etmek istiyorum.”

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Her birini istediğim için bunu da kabul ettim.

“Sol yanağını iyice yıkadın mı?”

Kıkırdadım. “Evet. En az üç kat deri çıkardığıma eminim.”

“Ben hayatta olduğum sürece Apple ya da başka bir meyve isimli kızla Kaliforniya’ya gitmeyeceksin.”

Ortaya çıkmak üzere olan sırtışımla savaşıp başımla onayladım.

“Ve eğer kovama başka bir kadının oturmasına izin verirs-en...”

Vücudu gevşeyip bana teslim olana kadar onu öptüm. “Tamam, tamam...” Dudaklarının arasından mırıldandım. “Ne kadar sert bir kızsın. Eminim daha kapışmamız bitmemiştir. Sen beni kızdıracaksın, ben de seni kızdıracayım.” Geceliğinin eteğinden tuttum, vücudundan yukarı doğru sıyırarak başının üzerinden çıkardım.

Ve birkaç saniye boyunca nefesimi kesmesine izin verdim. Her gün, belki bugün nutkum tutulmaz diye düşünüyordum ama her zaman bunu başarıyordu. Bunu nasıl yaptığından bile emin değildim. Sadece... yapıyordu.

“Ama iyi ve kötü günlerin sonunda, burada, yorganın altında, karanlıkta buluşup birbirimizin savaş yaralarını yalayacağımıza söz verelim. Anlaştık mı?”

Dudaklarını göğsüme bastırdı. “Bu kadar basit olabilir mi? Kozamıza -bu dört duvarın içine- geri dönüp acıyı dışarıda bırakabilir miyiz? Öfkeyi? Yeni psikiyatristleri? Çalınan kovaları? Unutulan doğum günlerini?”

Cevabın evet olmasını istiyordum. Gerçeklik can sıkıcıydı.

“Deneyebiliriz.” Bacağımı onunkilerin arasına kaydırdım.

Parmakları çıplak kıkımda ve sırtımda gezindi. Sanki bugün onun dokunuşunun beni ihtiyaçtan çıldırtmayı bırakacağı gün değilmiş gibi görünüyordu. Belki yarın. Ama bundan şüpheliydim.

“Neden birbirimizi incitmeye devam ediyoruz?” diye fısıldadı.

“Çünkü bunu kaybetmekten çok korkuyoruz.” Elimi külotunun arkasına doğru kaydırdım.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda, ağzımın içinde inleyene kadar seksi kıkırını biraz daha sıktım.

Alt dudağımı ısırırken bir yandan da onunkilerin arasından geçen bacağıma sürtündü. “Onu öldürmek istedim.” Şakacı ısırıkları, artık oyun oynamayan bir köpeğin ısırıklarına dönüştü.

Kanımı çekmeden önce başımı geriye atıp gözlerimi kısıtım.

“*Erkeğini ödünç verdiğin için teşekkürler.*” Alaycı ses tonu çok az iğnelemeyle cınlıyordu.

Kıskanıyordu.

Ve kızgındı.

Durumu hafife almış olabilirdim.

“Ve şu sakız paylaşma, ayak parmaklarını dürtme, kirpiklere vurma saçmalıkları onun mükemmel siyah saçlarını kafasından çekip almayı ve kovama oturmasına izin verdiğin için testislerini koparmayı istememe neden oldu!”

Durumu yüzde yüz hafife almıştım.

“Kovan...” Onu çekip almanın rahatlığıyla söyledim.

“*Benim* kovam.” Göğsümü itti.

Sırtüstü yuvarlandım, testislerimin bundan sonra ne olabileceğini sorgulamasına rağmen kontrolü ona bıraktım.

Swayze tahtına tünemiş bir kraliçe gibi üzerime oturdu. “Benim erkeğim.” Öne doğru eğilirken saçları yüzüme değdi, çenesi kilitlenmiş, elleri başımın iki yanındaki yastığa bastırılmıştı. Kimdi bu kadın? Ve hangi cehennemdeydi?

“Senin.” Sırıttım.

“*Benim.*”

Kıkırdadım. “Peki benimle ne yapacaksın?”

Dudakları aralandı ve yüzünden karanlık bir şey geçti, güneşe bakışımın üzerinde bir bulut oluştu. Göz açıp kapayınca kadar tüm alınganlığı ve öfkesi kayboldu, yerini bir hayaletin ifadesiz yüzüne bıraktı.

ONUNCU BÖLÜM

Swayze

“*Peki benimle ne yapacaksın?*” Nate’in sesi. Nate’in çocuksu sırıtışı.

Yukarıdan gelen uzun sarı saçları yüzünü gıdıklarken mavi gözlerinde heyecan parlıyordu.

“Swayz?”

“Peki benimle ne yapacaksın?” O sırıtış... Sanki her an bir şeye kıs kıs gülecekmiş ya da baktığı şey onu dünyadaki her şeyden daha çok mutlu ediyormuş gibi.

“Swayz, iyi misin?”

Gözlerimi kırptırdım.

Bu Nate değildi. Onun yüzü değildi. Onun sesi değildi.

Gözleri viski rengi ve dudakları gergindi.

Griffin beni de alarak doğruldu. Başımı tuttu ve kaşlarını çat-tı. “Neredeydin?”

Tekrar göz kırptım. “Hayır...” Başımı iki yana salladım. “Hiçbir yerde.”

Yüzündeki endişe pek de yumuşak olmayan, pek de *hoş olmayan* bir ifadeye dönüştü. “Evimizde, yatağımızdayız, oldukça kişisel bir an paylaşıyoruz ve sen milyonlarca kilometre uzaktasın. Bir ömür boyu uzakta diyebilir miyim?”

K lotumun ince kumaşı onun çıplak bedeniyle benimki arasındaki tek şeydi. Haklıydı. Burada ve sadece burada olmalıydım. Ve eğer şu anda bu kadar kızgın g r nmeseydi, sanırım daha fazla utanç duyardım.

“Apple’ı becerdin mi?” Savaş ya da kaç. İstesem de bu kelimeleri içimde tutamadım.

Çenesini birkaç kez iki yana salladı, gözleri bu karanlık odada gece kadar karanlıktı. “Benim birini becerdiğimi falan d ş nm yordun. Düşündüğün ben bile değildim.”

“Soruma cevap vermedin.”

“Sen de benim, Swayz.” Beni kucağından kaldırıp yataktan kalktı, üzerine bir eşofman ve tişört geçirdi.

Öfke göğsüme vurup kulaklarım yanana kadar boynuma ateş basarken dizlerimin üzerinde durdum, geceliğimi tekrar giydim. “Onun senin... seks arkadaşın olması umurumda değil. Senden bir ara Kaliforniya’ya gitmeni istemesi ve senin buna hayır dememen umurumda. Kontrol edemediğim bir şey yüzünden günlerdir beni görmezden gelmen umurumda.”

Yastığını kaptı ve tek kelime etmeden yatak odasından fırladı. Oturma odasına kadar peşine takıldım.

“Kontrol edemediğin? Gerçekten mi? Bu bahaneye mi sığınmak istiyorsun? şunu dene...” Yastığı kanepeye fırlattı ve ellerini kalçalarına dayadı. “Lanet olası işini bırak. Düğünü planla. Dışarı  ık ve yeni arkadaşlar edin. Arkanı topla. Aşçılık kursuna git. Bölgedeki her okula özgeçmişini gönder. Tasarım yapmak için daha fazla müşteri bul. Kahretsin...” Omuzlarını abartılı bir şekilde silkti. “Kovanın üzerinde kimin oturduğu konusunda endişelenmeye daha fazla zaman ayır. Aklını kendini yok eden bu takıntından uzak tutmak için her şeyi yap.”

Geriye doğru huzursuz bir adım attım. Gerçek, binlerce yalandan daha çok acıtıyordu. Yalanlar affedilebilirdi ama gerçeğin borcu yoktu.

Benim gerçeğim, Griffin'i değiştiremeyeceğim bir geçmiş ve kontrol edemeyeceğim bir gelecek yüzünden kaybettiğimdi.

Yavaş bir iç çekişle elini yüzünde gezdirdi. "Üzgünüm. Ben..."

"Eğer bırakırsam..." Sesimde yenilgiden ve göğsümde donuk bir ağırdan başka bir şey kalmamışken başladım cümleye.

Yüzünü yiyip bitiren pişmanlık bakışlarımla buluştu, gözlerinin derinliklerine gömüldü.

"İşimi bırakırsam, öğretmenlik işi bulursam, bir yemek kursunda arkadaşlar edinirsem, günüme sığdırabildiğim kadar çok ekstra tasarım işi alırsam... Tüm bunları yaparsam ve hâlâ anılar benimle olursa..." Boğazımdaki acıyı yuttum ve gözlerimdeki sızıyı kovmak için bir nefes çektim. "Düğünümüz olacak mı?"

"Swayz..."

"Sadece cevap ver."

"Sana evlenme teklif ettim. Geri almayacağım. Bir tarih seç. Ben de mihrapta olacağım. Swayze orada olacak mı?"

"Swayze sadece bir isim." Kollarımı yana açtım. "Bu sadece bir beden. Mihrapta olacağım."

"Peki sen kimsin?"

Birkaç saniyelik uzun bir sessizlikten sonra ayaklarıma bakıp omuz silktim ve yatak odasına döndüm. "Sevdiğin kadın olduğumu sanıyordum," diye mırıldandım, yırtık pırtık beyaz bayrağımı arkamda sürükleyerek geri çekildim.

Ben kendi tarafıma geçerken yatak gıcırdadı, yatağın ucundaki zemin de öyle. Griffin giysilerini çıkardı, yorganın altına girip yorganı başımızın üzerine çekti.

Tek kelime etmeden.

Gülümsemeden.

Sadece her şeyi kaybetmekten korkan, acı çeken iki ruhtuk.

"Ama iyi ve kötü günlerin sonunda, burada, yorganın altında, karanlıkta buluşup birbirimizin savaş yaralarını yalayacağımıza söz verelim. Anlaştık mı?"

Ben geceliğimi üzerimden çıkarırken o da külotumu çıkar-
dı. Dudakları benimkini buldu, yavaş ama talepkârdı, sanki göz
kırpma bile bu geçici balonu patlatacakmış gibi gözlerini ko-
caman açtı.

Ciğerlerim nefes almak için yanana kadar beni öptü.

Boynumu.

Göğüslerimi.

Bir kalçamın kıvrımını, sonra diğerini.

Ellerim başını bacaklarımin arasına götürdü ama gözlerimi
kapatmadım. Bir saniye bile. Onu seviyordum. Bu anı başka bi-
riyle paylaşmak istemiyordum. Gözlerini göremesem bile, dili
içime kaydığı anda, o duygulu bakışların bana şehvet ve hayran-
lıkla baktığını biliyordum.

İki parmağını içime soktuğunda ve ben inlediğimde, aynı
gözlerin zevkten kurşunlaşmaya başladığını biliyordum. Tüm
bu duyguların kaybolmasına izin verirken pelvisinin yatağa sür-
tünmesinden dolayı yatak hafifçe kayd.

Hayatı durdurduk.

Sesleri susturduk.

Acıyı boğduk.

Orgazmım tavan yaparken sırtımı eğip büktüm. Griffin vücu-
duma tırmandı ve ben daha doğru dürüst göremeden içime girdi.
Bir eli başımın yanında, diğer eliyle de yatak başlığını kavraya-
rak zihnimdeki şeytanları kovmak istercesine içime girdi.

Ama kovamazdı. Ve kendi rahatladıktan sonra yanıma yığıl-
dı. Konuşmasını bekledim.

Konuşmadı.

Kollarının beni bedenine çekmesini bekledim.

Çekmedi.

Nefesi normalleştiğinde, banyoyu kullanmak için yataktan
çıktım.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım aynada kendime, yatağıma
ve uyuyan Griffin’e dönmeden önce.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Fındık.
Sırıttım.

Griffin buradaydı. Kahve içmezdi, bu yüzden beni mutfağa çeken bu aroma sadece benim içindi.

“Buradasın.”

Griffin telefonundan başını kaldırıp yeşil içeceğinden bir yudum aldı. “Evet.” Çok üzgün görünüyordu. Sabah gülümsemem neredeydi? Günaydın öpücüğü verebilmek için beni kucağına çağıran parmağının kıvrımı neredeydi?

“Kahve yaptığın için teşekkürler.” Bir fincana doldurup masada yanına oturdum. Bu acıtmamalıydı. Garip hissetmemeliydim.

Ama hissediyordum.

Bana kibarca gülümsedi. “Rica ederim.”

Kibarlık istemiyordum. Elleri saçımda, dudakları ağızımdayken külotumu çıkaran türden bir sırtış istiyordum.

“Bu gece eve dönerken markete uğrayacağım. İhtiyacın olan bir şey varsa bana mesaj at.”

Bakışlarını telefon ekranından ayırmadan başıyla onayladı. Tanrım! Bana baş onaylamasından başka bir şey ver.

Kahvemden bir yudum almadan hemen önce iç çektim. D n geceki olaylar zihnimde yeniden canlanırken, suçluluk ve utanç vicdanıma keskin bir dirsek attı. Bir kova, reddedilmiş yarım bir sakız ve gelmiş geçmiş en saçma kadın isimlerinden biri yüzünden kendimi kaybettim.

Tamam... Apple ismiyle ilgili hislerimden pişman değildim ama geri kalanı gün ışığında ve arası bozuk iki âşığın sessizliğinde utanç vericiydi. Birbirimizden sadece birkaç santim uzaktaydık ama sanki aynı evde bile değildik.

“Bu sabah spor yaptın mı?”

Cevabı biliyordum. Normal ilişkimize geri dönmek için yapıp tutuşuyordum. Bana hemen cevap vermezse, son zamanlardaki soğuk havadan bahsetmek zorunda kalacaktım.

Havadan.

Eğer bu bitmiş bir ilişkinin işareti değilse, neyin işaretidir bilmiyordum. Annemle babam yirmi üç yıl evli kaldılar ve ben onların kahve i erken hava durumunu tartıştıklarını hiç hatırlamıyordum. Arada bir fırtına çıktığından eminim ama çaresizlikten değildi.

Madison için yakın zamanda öngörülen herhangi bir fırtına yoktu, bu yüzden dört derecelik soğuk hava konusunda dilimi tuttum.

“Gitmem gerek.” Griffin sandalyesine geri yaslanıp ayağı kalktı ve elindeki bardağı lavaboya götürdü.

“Kamyoneti al. Dışarısı soğuk.”

Aptal hava. Kendi kendime göz devirdim.

Ceketini giydi, eğilip başımın arkasını avuçladı ve dudaklarını kulağımın yanına değdirdi.

“İyi günler.”

Ayağı kalkarken ceketini yumrukladım. Bakışları yüzümde gezinirken ben kalbimden geçenleri ve midemi kemirenleri tercüme etmek için savaştım. Kaşlarımı iyice çattım. Griffin

hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi, parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Evet, bu.

Gerçek kelimeler yerine başımla onayladım.

“Selam!” Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkardım.

Bilmesem evde kimse yok derdim. Mutfağın ışıkları kapalıydı. Kahve kokusu yoktu.

“Selam?” Koridorda yavaşça ilerlerken daha yumuşak bir sesle tekrarladım.

“Yatak odası,” dedi Nate neredeyse boğuk bir ses tonuyla.

“İyi misin?”

Kapısı yarı kapalıydı.

“Hiç sayılmaz ama yine de içeri gel.”

Kafamı kapıdan uzattım. “Oha! Hâlâ yatakta mısınız?” Morgan koridora ya da banyoya kaçmasını engelleyecek kadar çok oyuncakla çevrili olarak yerde yuvarlanıyordu.

“Hastayım.” Yere yığılmış gibi yüzüstü yatıyordu. Bir kolu yatağın kenarından sarkıyordu ve bir oyuncağı gevşekçe kavramıştı.

“Duyduğuma üzüldüm.”

“Hı hı,” diye mırıldandı yastığına doğru.

“Anladığım kadarıyla bana hâlâ ihtiyacın var. Yoksa bugün izinli miyim?”

Tek yanıtı homurdanmak oldu.

“Evet gibi görünüyor. Haydi, Bayan Morgan.” Onu kucağıma aldım. “Seni hasta babandan uzaklaştıralım.”

Oyuncağı elinden bırakırken bir homurtu daha çıkardı ama kolunu yatağa geri çekmedi. Bir ceset gibi gözüküyordu.

“Sana bir şey getirmemi ister misin?”

“Hayır.”

“Tamam o zaman. Morgan, babana geçmiş olsun, de.”

Oynadık, bir şeyler yedik, altını değiştirdim. Morgan uykuya dalmadan önce bunları birkaç kez tekrarladık. Onu beşiğine yatırdım, genelde uyurken kucağıma aldığım için uyumaya devam edeceğinden emin olamadım ama şimdilik sorun yok gibiydi. Bir bardak su alıp kafamı Nate’in odasına soktum.

“Hâlâ yaşıyor musun?”

“Maalesef.” Gözlerini kısık bir şekilde açıp sert bir şekilde yanından sırtına doğru döndü.

“Sana su getirdim.”

Yavaşça oturmaya çalıştı. Ona gergince gülümsedim, gözlerimi kırpmadan genişçe açarak karın kaslarının esnekliği ve kalp şeklindeki doğum lekesi yerine sadece gözlerine odaklandım.

“Teşekkür ederim.” Bardağı aldı ve hepsini içti. “Vücut ağrısı? Üşüme? Ateş?”

“Kör edici bir baş ağrısı ve boğaz ağrısı.”

“Çok kötü. Üzgünüm.”

“Uyudu mu?”

Ellerimi kotumun arka ceplerine sokarak başımla onayladım.

“Bana masal saati borçlusun.” Acı dolu bir nefes çekti, gözlerini kapattı.

“Ne?”

“Sana hep Daisy’den bahsediyorum. Sen bana bir şeyler anlat. Herhangi bir şey. Nedimelerinin elbiseleri ne renk?”

Güldüm. “Nedimelerimin elbiselerinin rengi umurunda değil.”

“Haklısın. Sadece acıdan uzaklaşmak istiyorum. Otur.” Başıyla yatağın diğer tarafını gösterdi.

Cevap vermediğim birkaç saniyenin ardından tek gözünü açtı. “Sana nefes aldirmayacağım.”

İki yastığı destekledim ve yatağın diğer tarafına geçip sırtımı yatak başlığına yasladım. “Griffin başka bir iş bulmam gerektiğini düşünüyor.”

Nate homurdandı. “Bu hikâyeyi sevmedim. Başka bir tane seç.”

Ona baktım ama gözleri hâlâ kapalıydı. “Arkadaş olmamız konusunda ciddi miydin? Yani... Benim erkek arkadaşım olabilir misin? Seks yapmadığım ama bana erkekler hakkında sadece bir erkeğin verebileceği tavsiyeleri veren arkadaş?”

Nate kıkırdadı ama yorganın altına girip alnını ovuştururken inlemeye döndü. “Arkadaş kısmına evet. Ve sanırım dadıyla seks yapmak hoş karşılanmaz. Tavsiyeye gelince, vereceğim ama bir sorumluluk reddiyle. Hayatını değiştirecek bir karar vermenden sorumlu olmak istemem.”

“Griffin dün gece, biz birlikte olmadan önce seks yaptığına emin olduğum bir kadının motosikleti üzerinde çalıştı. Onun için bunu yapmayı kabul etmesi garip mi?”

“Kadın ona ödeme yaptı mı?”

“Bilmiyorum. Sormadım.”

“O zaman yanıtlayamam. Sıradaki konu?”

“Apple hakkında konuşmam bitmedi.”

“Apple mı?”

“Kadının ismi. İnanabiliyor musun? Swayze’den bile kötü.”

“Swayze’nin kötü bir isim olduğunu kim söyledi?”

“Yalancı, hippie ya da orijinal *Dirty Dancing*’ hayranı olmayan herkes.”

“Swayze sevimli bir isim.”

Gözlerimi devirdim. “Ve Apple da tatlı.”

“Griffin’in başı dertte sanırım.” Başını ovuşturmayı bıraktı ve kolunu yüzünün üzerine indirdi.

Dizlerimi göğsüme çekip bacaklarıma sarıldım. “Hayır. Biz sadece sanki...”

* *Dirty Dancing*, 1987 ABD yapımı film. Başrolde Patrick Swayze oynamıştır. (c.n.)

Ne oluyordu? Bilmiyordum.

“Sanki?”

İç çektim. “Çocukluk arkadaşın sayesinde zor bir dönemden geçiyoruz.”

“Arkadaşım sana sorun mu çıkıyor?”

Güldüm. “Bu hafif kalıyor.”

“Griffin buna inanmıyor mu?” Nate iç geçirdi. “Onu suçlayamam. Onun yerinde ben olsam, ben de inanmazdım.”

“Bunu Profesör Albright’ın öğrencisinin söylediğine inanmakta güçlük çekiyorum.”

Nate gözlerini açıp başını yana eğdi, hastalığı alnından belli oluyordu. “Öğrencisi olduğumu nereden biliyorsun?”

Dudaklarımı birbirine sürterek omuzlarımı kaldırdım. “Onun reenkarnasyon hakkındaki kitabı komodinin çekmecesinde duruyor. Ve sen bana karıştırabileceğimi söyledin, yani...”

“O kitapta onun öğrencisi olduğum yazmıyor.”

“Doğru. Bana o söyledi.”

Nate’in dudakları aralandı. “Hazel’ı nereden tanıyorsun?”

“Dr. Greyson beni ona yönlendirdi.”

“Neden?”

Ona ciddi misin bakışı attım.

Yavaşça başıyla onayladı, bakışlarını bana sabitledi ama dikkati bende değil gibiydi, sanki düşünceleriyle bu yataktan çok uzak bir yerdeydi. “Benimle konuşmak istediğin şey bu muydu?”

Başım la onayladım. “Tam olarak değil. Ama kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebilir.”

“Sadece söyle.” İrkilerek doğrulmaya çalıştı.

“Sadece dinlen.”

“Başım dinlenemeyecek kadar ağrıyor. Dikkatimi dağıt.”

Daisy’nin öldürülmüş olması dikkatini dağıtmak için yerinde bir yöntem değildi. “Buraya gel.” Bacaklarımı düzelterip yastık-

lardan birini üzerlerine koydum. Nate'in bakışları benimkilerle yastık arasında gidip geldi. "Başını yastığa koy, Profesör." Sırıtiyordum.

Başını yastığın üzerine koydu.

"Siyah." Parmaklarımı onun güzel saçlarında gezdirdim, parmaklarımın etrafında kıvrıldığında gülümsedim. Nate ile hissetmek istediğim pek çok şeyden sadece biriydi saçlarına dokunmak. Ve tam da hayal ettiğim gibiydi, çok tanıdıktı.

"Siyah mı?" Gözlerini kapattı ve ben saçlarını okşarken hafifçe içini çekti.

"Nedimeler siyah elbise giysin istiyorum. Her şeyin sade ve zarif olmasını istiyorum. Siyah elbiseler ve buket hariç tüm beyaz çiçekler kırmızı olacak. Gün batımı düğünü. Yumuşak mum ışığı. Çok büyük bir şey olmasın, sadece samimi ve... mükemmel olsun." Bir dakikalığına gözlerimi kapattım, her bir detayı tüm netliğiyle gördüm.

Nate'in parmaklarıma dolanan saçlarının rahatlığını ve tanıdıklığını severken, Griffin'in mihrapta yüzünde kocaman bir gülümsemeyle durduğunu ve hayatının geri kalanını benim günlerimi sorarak geçirmek için sabırsızlandığını nasıl görebildiğimi bilmiyordum.

"Hmm..." Birkaç dakika önceki acı dolu yüz ifadesinden sıyrılmış bir şekilde mırıldandı. "Başka ne var?"

Tımaklarım dağınık saçlarını nazikçe karıştırmadan önce kafa derisini okşadı. "Bilmiyorum. Seni acıdan uzaklaştırmak için ne anlatabilirim?"

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

Kıkırdadım. "Senin acının mı?"

"Swayze olmanın ama sen doğmadan önce yaşamış birinin anıları hatırlamanın."

Parmaklarım perçeminden kaşlarına doğru kaydı. Onları hafif kavisli çizginin üzerinde gezdirip, neredeyse yanaklarına değen uzun kirpiklerine hayranlıkla baktım.

Samimi ama cinsel değildi.

Tanıdık ama yeniydi.

Bu benim ruhumun gıdasıydı, *Daisy'nin* ruhunun.

“Kafa karıştırıcı ve acı verici. Çoğu gün lanetlenmiş gibi hissediyorum çünkü tam olarak anlamlandıramıyorum. Hayatıma nasıl yerleştireceğimi bilmiyorum.” Kıvrılmış bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. “Ama diğer zamanlarda hayal edebileceğimden çok daha büyük bir şeymiş gibi geliyor. Sanki bu an bana bahşedilmiş ve bir şekilde onu kullanmam gerekiyormuş gibi.”

Kendi kendime sıırıttım. O kadar rahatlamıştı ki hâlâ uyanık olduğundan emin değildim.

“Adını verdiğin kızına dadılık yapmak için başvurmam her türlü ihtimalin çok ötesinde...” Sözcükleri söyleyecek cesareti kendimde bulamayarak yarım bıraktım.

Nate gözlerini açtı. “Tamamla,” diye fısıldadı.

“Ben... o hayattan.” Elimi kirli sakallı çenesinin üzerinde gezdirdim.

Elimi kendi eliyle kapatıp gözlerini tekrar kapattı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Elime doğru eğildi. “Beni bulduğun için.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eve dönerken en sevdiğim markete uğramak beni her zaman gülümsetiyordu. Kasada kocamı bulma ihtimalim ne kadardı ki? Muhtemelen başka bir hayatı hatırlamaktan biraz daha yüksekti.

“Sarı soğan otuz sent daha ucuz.”

Midem sıkıştı, beynime soğuk bir panik dalgası gönderdi.

Kendini kaybetme. Kendini kaybetme. Kendini kaybetme.

Kasiyerin bakışlarını takip ederek omzumun üzerinden baktım.

“Swayze değil mi?” Doug Mann komik bir şey varmış gibi sırtıyordu.

Ellerim yumruk oldu. Ona fiziksel olarak zarar vermek istiyordum -sahte suratını dağıtmak- dişlerini kırıncaya kadar kargalarına tekme atmak ve sonra kalbine bir bıçak saplamak ki kendi kanında boğularak ölene kadar acı içinde inlesin.

“Otuz dört doksan sekiz,” diye mırıldandı kasiyer.

Kredi kartımı okuyucuya götürdüm, titreyen ellerim yüzünden ilk üç seferde ıskaladım.

“Debit mi kredi mi?”

“Debit.” Zorlukla yutkundum ve şifremi yazmamı zorlaştıran sinirlerimi kovmak için elimi yumruk yaptım.

Kasiyer fişimi uzattı ve ben de poşetlerimi aldım.

“Görüşürüz, Swayze.”

Swayze. Adımı söyledi ama zihnim Daisy diye duydu. Arabama koştum. Kapıyı açabilmek için hepsini tek elime almak üzere poşetleri kaydırduğımda, içlerinden biri yırtıldı ve bir soğanla dört portakal her yöne yuvarlandı.

“Kahretsin!” Dağılanları toplamaya çalışırken bir yandan da diğer yiyecekleri karıştırdım.

“Her zaman eşyalarımı çift poşetlemelerini isterim.” Doug bir portakal almak için eğildi.

Portakalların canı cehenneme. Anahtarlarıma uzandım... Anahtarlarım... anahtarlarım neredeydi?

“Bunları mı arıyorsun? Benim yanımdayken her zaman anahtarlarını düşürmeyi başarıyorsun. Neden?” Evimin dışında yaptığı gibi anahtarları önümde salladı.

Onlara uzandım ve son saniyede elimden çekti. Her nefeste yutkunurken dizlerim titredi.

“Sana takılıyorum sadece.” Yaralı yüzünde psikopatça bir sırtıma belirdi ve anahtarlarıma tekrar uzandı. “Bir ara dışarı çıkmalıyız. Bir şeyler içip kaybettiğimiz arkadaşımız Erica’nın şerefine kadeh kaldıralım.”

Kafamın içinde *onu öldürdün* diye çılglık atıyordum ama korkudan o kadar felç olmuş durumdaydım ki bana bir şey yapmaya çalışsa bağırarak kadar ses bulabileceğimden emin değildim. Benimle daha fazla alay edemedi anahtarları kapıp arabama bindim, o korku filmindeki bir palyaço gibi camımın yanında dururken kapıları kilitledim.

Arabayı çalıştır.

Geri vitese tak.

Gaza bas.

Çat!

Hızla atan kalbim patladı ve neredeyse altımı ıslatıyordum. Bir arabaya çarptım. *Aman Tanrım!* Yüzümü buruşturup dikiz

aynasına baktım. Bakışlarım Doug'a döndüğünde el salladı ve ters yöne doğru yürüdü.

Bir saat sonra, paramparça olmuş bir tampon, gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklar ve kaza raporunun bir kopyasıyla eve geldim. Diğer sürücüye bir adamın beni tehdit ettiğini ve sadece kaçmaya çalıştığımı söyledim.

Memura da aynı şeyi söylediğimde bana adamın beni tehdit etmek için ne yaptığını sordu.

Bunu açıklayamadım.

Elimde deli bir kadının saçmalıklarından başka bir şey yoktu ya da en azından memur bana pek de sempatik olmayan bir bakış attığında öyle hissetmiştim. Hasarı ödemekten kurtulmaya çalışmıyordum, tek istediğim beni anlamalarıydı.

Bu hayatımda sürekli tekrarlanan bir konuydu: Yanlış anlaşılma.

“Selam, nerelerdeydin? Bir saat önce soğana ihtiyacım vardı. Ödünç almak için anneme gittim,” dedi Griffin, ocağı kapatıp tencereyi ocaktan indirirken sırtı bana dönük bir şekilde.

“Özür dilerim.” Çantamı ve diğer yiyecek poşetini yere bıraktım.

Gümbürtü tüm dikkatini çekti. Bana bakmadan önce gözlerini kısarak yerdeki poşete baktı. Dün gecedan sonra aramız nasıl bilmiyordum. Kollarına atılmaya hakkım var mıydı? Beni teselli edecek miydi yoksa Doug'ın adını anmak bile benim berbat anılarımı düşünmesine mi neden olacaktı?

“Sorun ne?” Bana doğru geldi.

Şu anda onun kollarına çok ihtiyacım vardı ama kıpırdamıyordum bile. Duygularım da dahil olmak üzere her zerrem tükenmişti ve uyuşmuş hissediyordum.

Griffin market poşetini eline aldı, bana tekrar bakmadan önce içindekileri inceledi. “Soğanı unutmuşsun zaten...” Durdu, yüzündeki şaşkınlık daha da arttı. “Ağladın mı?”

“Poşet yırtıldı,” dedim dümdüz bir sesle, gözümü kırpmadan. “Ve Doug Mann’ı gördüm. Sonra bir kadının arabasına çarptım.”

“Tanrım...” Poşeti masanın üzerine bıraktı ve beni dünyanın her yerinden daha çok ihtiyaç duyduğum yere çekti. “İyi misin? Yaralandın mı? Sana bir şey yaptı mı?”

Güvendeydim. Bu adamın kollarında her zaman güvendeydim. O benim sevgilim, koruyucumdu, bu dünyada kendimi kaybedebileceğim ve kendimi bulabileceğim yerd.

“Swayz?” Beni kol mesafesinde tuttu. “Sen. Sen. İyi misin?”

Birkaç kez göz kırptım, başımla onayladım ama evet anlamında değildi. İyi değildim. Doug Mann özgür olduğu sürece de iyi olacağımı sanmıyordum.

“Ya onunla yakınlaşırsam? Ya onu tekrar öldürmeden önce yakalarsak?”

Griffin başını iki yana salladı. “Sen neden bahsediyorsun? Ona yaklaşmak mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Bu şekilde yaşayamam.” Başımı iki yana sallayarak bir adım geri çekildim. “Tam olarak anlayamayacağınızı biliyorum, bu yüzden senden bana güvenmeni istiyorum. O bir katil, Griff. Tekrar birini öldürecek. Ve gözleri benim üzerimde çünkü bildiğimi biliyor. Hayatımı omzumun üzerinden bakarak yaşamak; bu şekilde yaşayamam.”

Griffin ensesini kaşırken derin bir iç çekti. “Hadi gidelim.”

“Ne? Hayır. Delirdin mi sen?”

“Başka bir bayide açık pozisyon bakabilirim. Senin için daha fazla iş olan bir yere gidebiliriz. Biz genciz, Swayz. Her yere gidebilir ve istediğimiz her şeyi yapabiliriz.”

“Ben kaçıyorum.” Sesim yükseldi. “Bizi takip edebilir. O bir katil. Tehlikeli bir adam. Öylece çekip gidemeyiz. Ya başka

bir can daha alırsa? Bunun vicdan azabını çekemem. Yapmamız gereken...”

“Swayze!” Tavana bakarken ellerini başının arkasında birleştirdi ve damarlı boynu iyice ortaya çıktı. “Hemen şimdi dairesine gidip hayatına son veririm ama kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Sadece...” Bir başka sinirli iç çekişle başını iki yana salladı. “Sana ne söyledi?”

“Erica’ya kadeh kaldırmak için bir araya gelmemiz gerektiğini söyledi. Bu nereden çıktı? Onun arkadaşı değildi. Ürkütücü bir komşudan başka bir şey değildi. Ve adımı biliyordu. Ona adımları hiç söylemedim!”

“Muhtemelen Erica’nın öldüğü ve senin onu katil olmakla suçladığın gün söylediğimi duymuştur.”

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. “Hayır. Ya onu yanlış duyduysam? Ya Swayze değil de Daisy dediyse?”

“Kahretsin... Bu ...”

“Evet, BU! Bu. Bu. Bu! Bunu kabul etmelisin, Griffin. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bildiklerimin ve sahip olduğum anıların tek açıklaması benim o olduğum. O benim. Reenkamasyon fikri sana ya da bir sürü başka insana mantıklı gelmeyebilir ama aslında tek açıklama bu. Doug Mann hakkında hissettiğim derinlerden gelen bir duygu. Zihnimde bir şeyler görüyorum. Onun sesini duyuyorum. *Daisy*’nin sesini duyuyorum. Nate’in geçmişine ait anılar. Görünüşte tamamen yabancı olan görüntüler... Hah!”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Tüm geçmişim! Çok özel şeyler hakkında bilmem gerekenden daha fazlasını bilmemin nedeni bu. Onun bildiklerini biliyordum. Tüm o aptal testler. Boşa geçen onca yıl. Kimse başka bir hayatın parçalarını ortaya çıkardığımı düşünmedi bile. Genç dâhiler gibi ama ben bir dâhi değilim. Ben sadece hasta bir piç tarafından öldürülen bir kızım. Ruhum tamamlanmamıştı.”

Bakışları bulutlanırken çenesi gerildi.

Bekledim. Sindirmesi gereken çok şey vardı. Belki bu bilgileri ona kontrol edilebilir dozlarda vermeye devam edersem, bunu kabullenecek ve beni şu an olduğum ve eskiden olduğum kişi olarak kabul edecekti.

“Somon, yeşil fasulye ve tatlı patates.”

Tamam. Belki de bu gece ona aşırı doz vermişimdir.

Gözlerini kırptırdı, dönmeden önce bir anlığına bana yeniden odaklandı, yemek hazırlığına geri döndü.

Sessizce yedik.

Yatmak için hazırlandık.

Birbirimizin kollarının rahatlığını bulduk. Tüm bu sırada tek kelime dahi etmedik.

Sanırım bazen hayat kendi kendini çözmek zorundaydı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Geldiğini gördüm. Güzel kamyonet.” Nate sırıttı. Ceketimi çıkarıp bir düzine oyuncakla battaniyenin üzerinde yuvarlanan Morgan’a bir öpücük gönderdim. “Daha iyi görünüyorsun.”

Kızarmış ekmeğe tereyağı sürdü. “Daha iyi mi? Evet, daha iyi. Harika mı? Hayır. Ama dersi kaçırmaktan hoşlanmıyorum.”

Bir kahkaha attım. “Bence *harika* bir gün beklemek düpedüz açgözlülük. Dün berbat bir gündü. Harika bir güne ihtiyacım yok. Berbat olmasa da olur. Sen de öyle olmalısın.”

Emekler pozisyona gelip burnumu boynuna soktuğumda Morgan sırıttı.

“Yanlış hatırlamıyorsam dün sefalet içinde inleyen bendim. Evimden çıkmanla dün gece yatağa girmen arasında neler olmuş olabilir?”

Topuklarıma yaslanıp derin bir nefes aldım. “Eve dönerken markete uğradım. Arkadaşım Erica’yı öldüren adam arkamda sıradaydı. Aceleyle arabama gittim ve poşetlerden biri yırtıldı. Sonra anahtarlarımı düşürdüm. Anahtarlarımı aldı ve bana takıldı. Sonra çok büyük bir telaşla geri geri çıktım ve bir arabaya çarptım. Eve döndüğümde Griffin’e neden Doug’ı yakalayıp

Erica ve Daisy'ye yaptığını başka bir kıza yapmaması için onu tuzağa çekmem gerektiğini anlatmaya çalıştım."

Nate tostundan bir ısırık daha almak üzereyken donup kaldı. Gözlerini kırpmadı.

Öylecene söyleyivermişim. *Daisy* ağzımdan bir hüsran ve ham duyguların telaşı içinde çıkmıştı.

"Az önce ne dedin sen?"

Bakışlarım Morgan'a kaydı. Ayaklarının altını gıdıkladım. "Erica'yı öldüren adam Daisy'yi öldüren adamla aynı kişi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi sesi sinirli bir tona bürünerek.

Güldüm. Hiç komik değildi. Yine de inanılmaz derecede ironikti. "Bana inanmak zorunda değilsin. İnanmaman muhtemelen senin yararına olur. Ama söyledim ve önemli olan da bu. Dr. Albright sana söylemem gerektiğini söyledi." Dikkatim hâlâ Morgan'ın üzerindeyken omuz silktim. "İşte. Artık sana söyledim. Belki ödevimi yaptığım için benimle gurur duyar."

"Böyle bir şey söyleme bir daha. Anlaşıldı mı?"

Başımı kaldırıp onun hissiz yüz ifadesiyle karşılaştım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Gözlerim yuvalarından fırladı. "Daisy'nin yanında olmadığın için kendini sorumlu hissettiğinin farkındayım. Anlıyorum. Bazı konularda onun ölümü için sorumlu hissediyorsun, ki değilsin. Ama sakın aklımdan geçenleri söylediğim için beni azarlamaya kalkma. Bunun benim için ne anlama geldiğini anlamaya başlayabilir misin? Zihnim olanların tekrarını oynattığında, Doug'ı, kanlı yüzünü görüyorum ve onun sözlerini duyuyorum; bu bir kitap ya da film değil. Bu benim hayatım. Daisy Gallagher olarak hayatımın sonunu hatırlıyorum. Ölümümü hatırlamanın eşiğindeyim!

Ve özür dilerim... Dr. Albright paylaşmam gerektiğini söylediğinde bile bu yükü seninle paylaşmak istemedim. Bir anda ağzımdan çıktı. Şimdi karar vermek zorundasın... Ne olacak Nate?

Arkadaş mıyız? İnatçı gururun yüzünden benden ayrıldığın için seni affedersem, beni dinleyecek misin? Beni dinleyecek birine ihtiyacım var. Bana inanacak birine. Bu hasta piçin başka bir masum insanı daha öldürmesini engellememe yardım edecek birine.”

Bu yeni, korkutucu, gerçekten kızgın görünen Nate yaklaştı. “Bana yalan söylüyorsun. O yüzden bu akşam ne tür bir boktan planın varsa iptal et çünkü ben eve gelir gelmez, bu evden bir adım bile atmana izin vermeden bana her şeyi anlatacaksın.”

“Kızının önünde düzgün konuş,” diye gergince gülümsemeye çalıştım. Bu benim hatam değildi. Ben yalancı değildim. Bana yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiremezdi.

Çenesindeki kaslar birkaç kez seğirdi. Neden son zamanlarda hayatımdaki erkekleri bu kadar kızdırıyordum?

Bu benim suçum DEĞİLDİ!

Morgan’ı kucağıma aldım ve kolunu bir kuklanın koluymuş gibi hareket ettirdim. “Hoşça kal baba. En sevdiğim dadıma kaşırını çatmayı bırakmazsan geç kalacaksın.”

“Swayze...” Adımı çenemi kapalı tutmam için beni uyarır gibi söyledi.

“Profesör...”

Gitti.

Tüm duyguları içimde tutuyordum. Eğer bu süreçte beni kırmasına izin verirsem hepimiz acı çekecektik ve Doug dışarıda özgürce dolaşmaya devam edecekti. Nate’in yardımına ihtiyacım vardı, bu yüzden bu kâbusa bir son vermek için yumruk gibi indirdiği sözleri ve güvensizlik dolu kaşları göze alacaktım.

Griffin geç saate kadar çalışacaktı. Ona spor salonuna gideceğimi söyledim; spor salonuna genelde çok düzensiz gitti-

ğim için bunu sorgulamadı. Ve tam olarak yalan da sayılmazdı. Kamyonette spor kıyafetlerim vardı, sadece oraya daha geç varabilirdim. Ya da hiç.

Profesör: Şimdi çıkıyorum. Babam Morgan'ı almak için birazdan orada olur. Bebek çantasını ve mamasını hazırla. Ve SAKIN BİR YERE AYRILMA.

Ben: Mesajını üç kez okudum ama "lütfen" diye bir şey göremedim. Herhalde gözden kaçırıyorum???

Cevap vermedi.

On dakika içinde babası geldi.

"Selam." Ön kapıdan seslendi.

Morgan'ı araba koltuğuna yerleştirdim. "Geliyorum." Bebek çantasını omzuma atarak Morgan'ı büyükbabasına teslim ettim.

"Merhaba, sen Swayze olmalısın."

Bana tanıdık gelen yüzü başımla onayladım. "Bay Hunt olmalısınız derdim ama benzerliğe dayanarak şüpheyeye düşmek mümkün değil."

"Saçlar mı ele veriyor?"

Ona bebek çantasını uzattım ve gülümsedim. "Gözler."

"Tabii." Bana şakacı bir şekilde sırttı.

"Karnını yeni doyurdum ve altını da değiştirdim ama her şey bebek çantasında, yedek kıyafetler de koydum."

Morgan'ı aldı. "Umarım sözleşmeni yeniden imzalarsın. Nathaniel senden övgüyle bahsediyor. Böylesine iyi bir dadıyı kaybetmesini hiç istemem."

"Sözleşmem..." Yavaşça başımla onayladım. "Evet."

Omzumun üzerinden işaret etti. "Arkada araba koltuğu yeri olduğu için diğer arabayı alıyorum."

"Tabii ki." Kenara çekildim ve onu arka garaj kapısına kadar takip ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Swayze."

“Ben de Bay Hunt.”

“Bana David de.”

“Tamam, David. Koltuğuna oturtmak için yardım ister misin?”

“Hayır. Nathaniel bir süre önce bazı arkadaşlarıyla dışarı çıktığında bana gösterdi.”

Profesörün arkadaşları vardı. Tabii ki olacaktı. Herkesin arkadaşı vardı. Ama bana onlardan bahsetmediği için sanki hiç yoklarmış gibi geliyordu.

Arabadan indiğinde ona son bir kez el salladım ve garaj kapısının düğmesine bastım. Kapı kapanırken durdu ve tekrar açıldı.

Profesör SUV’unu yerine yanaştırdı. Bu sabah işe giderken olduğu kadar korkutucu görünüyordu. Zaman öfkesini dindirmemişti.

Zavallı ben.

“Yemek nerede?”

Kapıyı kapattı ve dizlerimi titreten bir bakışla beni iğneledi. “İçeri gir. Yemek yok.”

Kendimi tuttum. İki adım geride duruyordu, sonra göz hizama geldi.

“Lütfen demelisin. Şu anda senin çalışanın değilim.”

“Gir. İçeri.”

“Neden bu kadar kızgınsın?”

Buldozer gibi yanımdan geçti. Ayaklarımı arkasından mutfığa doğru sürükledim.

Elindeki çantayı kanepeye atıp döndü. “Kimsin sen?”

Gözlerimi kısıtım. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen o değilsin. Daisy bunu asla yapmazdı. Oynadığın bu hastalıklı ve mantıksız oyun hiç hoşuma *gitmiyor*. Durup dururken bu cinayet suçlamasıyla ortaya çıkamazsın. Senin neyin var böyle?”

Ağzımı açtım ve kapatmaya çalıştım ama sürekli açılıyordu, kelimelerin çıkmasını bekliyordum. Ama çıkmıyordu. Düşüncelerim bile yavaşlayıp duruyordu.

Hiçbir şey çıkmıyordu ağzımdan.

“Evin sahibini araştırdığını ve Doug Mann’ın adını bu şekilde öğrendiğini söylemiştin.” Nate başını iki yana salladı. “Ve şimdi de arkadaşının onun tarafından öldürüldüğünü söylüyorsun. Söylediğin hiçbir şey mantıklı gelmiyor, yani yalan söylüyorsun. Bu konuda neden yalan söylüyorsun?”

“Ben...” Güçlkle yutkundum. “Aynı binada yaşıyorduk. Doug Mann benim oturduğum dairenin bir üst katındaki dairede oturuyor. Erica’nın tam karşısında.”

“O zaman neden onu araştırdığını söyledin!”

Öfkesinin sert yumruğu midemi bulandırırken sıçradım. “Çünkü gerçeği söyleyerek seni incitmek istemedim.”

“Gerçek mi? Gerçek dediğin şey ne?”

Kimdi bu öfkeli insan? Onu tanı mıyordum. Ya da belki bir parçam tanıyordu. Nate öfkeliydi, bunu başkalarında da gördüm ama bana ya da *ona* karşı nadiren. Lanet olsun... Artık bilmiyordum.

“Nate... Kafamın içinde ne olduğunu biliyordum. Ve yalan söylediğim falan da yoktu.”

“Hiçbir bok bildiğin yok!” Yumruklarını sıktı, boynunun kenarlarından sıcaklık yükseldi. Bana doğru adım attı. Neler oluyor?

“Bana böyle boktan şeyler söyleyemezsin.” Bir adım daha attı. Birkaç adım geri çekildim.

“Yirmi iki yıldır bu lanet suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Engel olmak için orada olmadığım bir kaza beni yiyip bitirdi.” Sesi titriyordu. Tüm vücudu titriyordu.

Bana gerçekten zarar vereceğini san mıyordum ama bu kişiyi de tanı mıyordum.

Morgan yoktu.

David yoktu.

Dikkatini başka yöne çekecek bir şey yoktu.

Beni kurtaracak kimse yoktu.

“Şimdi de geçmişî -benim geçmişimi- deşmek istiyorsun ve kanıtlamayacağın suçlamalarda bulunuyorsun. Birinin onu *öldürdüğünü* söyleyerek kalbimi yerinden sökmek mi istiyorsun?”

Başını iki yana salladı, kalbimi göğsümden söküp çıkarmaya hazırmış gibi bana doğru yaklaştı. “Hayır. Buradan defolup gidebilirsin. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Gözlerim yaşarırken ve damarlarımda öfke roketleri dolaşırken irkildim. Elim havada uçarak yüzüne çarptı. “Anlamadığın için siktir *git!*”

Burun delikleri alevlenirken gözlerinde saf öfke alevlendi.

Kaçma dürtüsüyle savaşıyordum. Boğazımda yanan çiğ çığlığı bastırırken göğsüme çarpan duygularla savaşıyordum. Hafif bir esinti beni içten dışa doğru paramparça edebilirdi. Midem bulanıyordu ve vücudumdaki her kas zayıf ve dengesiz hissediyordu.

Aşağılanma. Acı. Kızgınlık. *Öfke.*

Çok fazla öfke.

Kolumu tuttu. O kadar hızlı çektim ki, ayaklarım duvara çarpana kadar geriye doğru tökezledim.

“Sakın bana dokunma.” Kollarımı göğsümde birleştirdim.

Keskin bir nefes alıp yavaşça verdi. Öfkeden başka bir şey daha gördüm.

Acı. Çok acı çekiyordu.

“O zaman anlamama yardım et.”

Bunu söyleyemezdi. Şimdi olmazdı. Bana yalancı dedikten sonra olmazdı. Evinden defolup gitmemi söyledikten sonra olmazdı. Ben sadece... patladım.

“Anlamana? ANLAMANA MI?” Onu ittim.

Bileklerimi gevşek bir şekilde tutarak kavradı ve göğsünün yanında tuttu. Kurtulmaya çalıştım. Elleri bileklerimi sıkıca kavradı.

“Bırak beni! Lanet olsun ki ben de anlamıyorum. Ama artık seni korumayacağım.”

Gözleri kısıldı, çenesi kapandı.

Kontrolden çıkan kalbim yüzünden derim yanıyordu. “Eğer burada olsaydı, sana onu neden kurtarmadığını sorardı. Neden aptal egonun onu uzaklaştırmasına izin verdiğini. Çünkü o kazara boğulmadı.” Ellerimi çözdüm ve yumruklarımı göğsüne indirdim. “Ben öldürüldüm!”

Pat. Pat. Pat.

Beni durdurmuyordu. Ben yıkılırken, o burada bir kum torbası gibi duruyordu, ona verdiğim hiçbir şeyi reddetmeden kabul ediyordu.

Ben öldürüldüm.

O değil. Ben.

Bu deneyimi her insan yaşamıyordu. İnsanlar bir sebepten dolayı geçmiş yaşamlarını hatırlamazlardı. Ölümün son olması gerekirdi. Anılar ölmeliydi. Nasıl bir Tanrı, birinin ölümünü yeniden yaşamasına izin verirdi; çünkü başıma gelen tam olarak buydu. Her seferinde korkunç bir geri dönüşle ölümümü yeniden yaşamamanın eşiğindeydim.

Vuruşlarım ivme kaybetti. Göğsüne inen her yumruk bir öncekinden daha fazla yumuşadı.

Yine de hareket etmiyordu.

Şimdi göğsünde boşta duran ellerime baktım; aramızdaki tek ses nefes alış verişlerimdi. Gömleğimin koluna bir şey damladı ve gözlerimi kırıştırdım, bakışlarımı vücudunda gezdirmeden önce birkaç uzun saniye ıslak noktaya baktım.

Nate’in boş, kızarmış gözleri arkamda bilinmeyen bir uzaklığa bakıyor ve her kırışıta yeni gözyaşları akıyordu.

O beni kırmamıştı. Ben onu kırmıştım.

“Nate,” diye fısıldadım yüzüne doğru uzanarak.

Elimi tutup yanağına götürdü, yüzü acı veren bir pişmanlığa büründü ve vücudu ellerimin altında titredi.

Bacakları tutmuyordu.

Omuzları çöktü.

Vücudu dizlerinin üzerine yığıldı.

Onu durdurmaya çalıştım ama yapamadım, bu yüzden kollarımı gövdesine doladım ve onunla düştüm. Nate beni kendine çekerek daha önce bana hiç kimsenin sarılmadığı kadar sıkı sarıldı.

“Çok... üzgünüm.” Sesi çatıyordu.

Kalbim yırtılıyor, tüm acısını içine alıyordu. Başımın arkasını kavradı ve hıçkırıklar arasında başımın üstünü defalarca öptü. Gözyaşlarım daha yavaş akıyordu. Teker teker. Bir acı battanijesi bizi sarıyordu.

Daisy’nin hayatına dair anılarım vardı ama ona dair duygularım yoktu. Duygularım film izleyen ya da hikâye okuyan bir yabancının duygularıydı. Bu empatiydi. Yürek parçalayıcı bir empatiydi.

Etrafımıza yeniden sessizlik çöktü ve yanağı başıma yaslanmış bir şekilde bedeni hareketsiz kaldı. “Özür dilerim,” dedi yelik bir ses tonuyla.

Kendimi onun elinden kurtardım, yanaklarımı silerken topuklarımın üzerine oturdum. “Bunlar benim sözlerim, Daisy’nin değil. Sanki onun gördüklerini ben de görüyorum ve birbirimize dokunduğumuzda...” Ellerinden birini alıp kendi ellerimin arasına sıkıştırdım. “Sanırım fiziksel olarak onun hissettiklerini hissediyorum. Ama onun duygularını hissetmiyorum. Ölmesi senin suçun değil. Sana bunları anlatmak istemedim çünkü bu geçmişini değiştirmez ama zihnindeki bu dağınık görüntülerin onun ölümünden önceki anlara ait olduğunu biliyorum. Doug’ı görüyorum. Ve yüzündeki uzun kesiği. Gözlerinde cinayet görüyorum. Daisy’yi ve arkadaşım Erica’yı öldürdü. Ve eğer onu durdurmazsam öldürmeye devam edecek.”

Nate başını iki yana salladı. “Hayır. Cinayet ihtimalini elediler.”

“Yanıldılar. Tıpkı Erica konusunda yanıldıkları gibi. O ne yaptığını biliyor. İnsanları nasıl öldüreceğini ve bunu bir kaza gibi göstereceğini biliyor. Kaç kişiyi öldürdüğünü bilmiyoruz.”

Elini benimkinden çekip parmaklarını saçlarında gezdirdi ve başını iki yana salladı. “Be... ben bilmiyorum.” Nate’in bakışlarını yüzüme yerleşmeden önce vücudumda gezindi; yanaklarımda, ağzımda, gözlerimde. “Daisy...”

“Senin mihrabın olabilirim. İtiraf edebilirsin. Af dileyebilirsin. En derin, en karanlık sırlarını paylaşabilirsin ama ben sana elle tutulur bir şey veremem, bir umut fısıltısı bile veremem çünkü o benim hafızamın sadece bir parçası. Ona gerçek anlamda hayat veremem.”

Çenesi kenetlenirken gözleri daha fazla yaşla doldu. “Kahretsin... Ne yaptı o? Seni incitti mi? O ...” Yüzünü buruşturdu.

En kötüsünü düşünüyordu. *Ben* de en kötüsünü düşünüyordum.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

Babası Daisy’nin öldüğünü söylediği gün böyle mi görünüyordu? Doktor ona Jenna’nın yaşamayacağını söylediğinde de böyle mi bakıyordu? Aynı bakış olmalıydı çünkü başka bir insanın yüzünde bu tür bir ıstırap gördüğüm tek an; annemin, babamın öldüğünü öğrendiği andı.

Güçlkle yutkundu. “Eğer biliyorsan, bana söylemelisin. Bana söylemek zorundasın.”

“Emin değilim. Çok parçalı.”

“Ama onun acısını hissediyor musun?” Sesi yükseldi ve hemen pişmanlıkla yüzünü buruşturdu.

“Hayır. Onu hiç hissetmiyorum.”

Kızarmış gözlerinde boş bir bakışla ayağa kalktı. “Evine git.” Sesindeki yenilgi kalbimi boğuyordu.

“Nate...” Ayağa kalkıp eline uzandım.

Elini uzattığım yerden çekip aldı. “Sadece... Lütfen eve git.” Başımla onayladım.

Nate dönüp ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Ayakkabılarımı ve paltomu giydim, ön kapıyı açtığımda birkaç saniye bekledim. Onu bu şekilde nasıl kırabilir ve öylece gidebilirdim?

Kapıyı kapattıktan sonra ceketimi çıkardım. Onu askıya asarken ofisinden, gırtlaktan gelen bir kükreme yükseldi ve ardından *çıtırdama ve gümleme* sesleriyle birlikte her şeyin paramparça olduğu bir kasırga başladı.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş halde donup kaldım. Birkaç saniye sonra sessizce ofisine doğru ilerledim, kapının diğer tarafında ne olduğu korkusuyla temkinli davrandım.

Kapıyı hafifçe araladığımda Nate'i yerde yatarken buldum, vücudu iki büklüm olmuş, masasındaki her şeyin kalıntıları arasında sessizce hıçkırırken elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Arkasından eğilip sırtına sarıldım. Önce sıçradı, sonra göğsünden daha fazla duygu fışkırdı.

“Bu benim hatam...”

“Hayır.”

“Ya o...” Vücudu daha fazla titrerken sözleri anlaşılmıyordu.

“Yapma bunu.”

“Ya bir şeyler yaptıysa? Akla hayale gelmeyecek şeyler.”

Dizlerimin üzerine çöküp önünde sürünerek yüzünü kavram ve onu bana bakmaya zorladım. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Benim düşündüğüm her şeyi düşünmüş olmaydı. Cinayeti elemek için otopsi yapmak zorunda kalmışlardı. Yani hiçbir şey çıkmamıştı muhtemelen. Tecavüz ya da benzeri bir iz olmamalıydı. Ama... insanın aklına hâlâ otopsi ile tespit edilemeyecek, ona yapmış olabileceği milyonlarca şey geliyordu.

Bu kısmı düşünmemeliydim, o da düşünmemeliydi.

“Bunları düşünmek olanları değiştirmeyecek.” Bu kadardı. Elimdeki tek şey buydu.

Onun hissettiklerini hissetmek zorunda değildim. Şu anda onu hissediyordum ve bu asla tamamen yok olmayacak türden bir acıydı. Göğsümdeki ağrı sonsuza dek sürecekti.

Nate bir kolunu belime doladı ve beni kucağına çekti, tıpkı ona Doug'dan bahsetmeye çalıştığım ilk seferde beni yatağında tuttuğu gibi.

Sanki hayata tutunmaya çalışıyormuşuz, birbirimizi bir arada tutuyormuşuz gibi birbirimize sarıldık.

Uzun dakikalar sonra kollarını gevşetti. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar geriye çekildim. Elleri, onun için çok değerli biriymişim gibi yüzümü kavradı. Nefesimi tuttum. Beni öpmeyecekti. Bundan oldukça emindim. Keşke aramızdaki şeyin ne olduğunu tanımlayabilseydim ama yapamıyordum. Dokunuşuna da karşı koyamıyordum. Sanki vücudum bu tanıdık his için can atıyordu. Bu sadece Daisy ve Nate'in hikâyesine olan hastalıklı merak ve takıntı mıydı?

Destansı.

Trajik.

Her şeyi tüketen.

“Beni bulduğun için teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Neden bunu söyleyip duruyordu?

Ellerim omuzlarına gitti. Sadece kendimi sabitlemem gerekiyordu. Kontrolün bende olduğunu hissetmeliydim. “Buna gerçekten inanıyor musun? Seni bulduğuma?”

Başparmakları yanaklarımı okşadı ve gülümsedi. Bu üzücüydü. Çok güzeldi. Ama en çok da tanıdıktı. “Evet.”

İki farklı adamın dokunuşu ruhuma nasıl ulaşabilirdi? Griffin'le nişanlıyım. Onu tartışmasız seviyordum. Ama Nate'in elleri bedenimle buluştuğunda yanlış hissetmiyordum, belki de hissetmeliydim. O, sanki kendisine ait olan bir şeyi geri alıyormuş gibiydi. Adeta ürkütücü bir şekilde, “Ona iyi baktığın için teşekkür ederim ama bundan sonrasını ben hallederim,” diye fısıldıyordu.

Ve şu anda onun içinde erimek istiyordum.

Gözlerimi kapatarak bana sarılışına yaslandım, parmaklarımı kollarında gezdirdim. “Neden Daisy'yi karın kadar sevdiğini söyledin? Jenna'yla evlendin. Ondan bir çocuğun var.” Gözlerimi açtım.

Nate'in ağızında hoş bir gülümseme belirdi, sanki dadısına değil de kızına bakıyormuş gibiydi.

“Bu hiç mantıklı değil, Nate. Jenna’yı daha çok sevmeliydin, çok daha fazla.”

“Bence pek çok insanı pek çok farklı nedenden dolayı seviyoruz. Ayrıca insanların bize deneyim kazandırmak için hayatımıza girip çıktıklarını düşünüyorum. Sen...”

“Yapma.” Başımı geri çektim, ayağa kalkarken birkaç şeye takıldım. “*Sen* deme. *O* de.”

Ayakta durmaya çalışırken kaşlarını çatı. “Gözlerinin farklı renkte olması umurumda değil. Benden on beş yaş küçük olman umurumda değil. Sen benim arkadaşımsın.” Son kelimeyle birlikte sesi sertleşti. “Bazı şeyler sonsuza dek sürer. Ya arkadaşlığımız sonsuza dek sürerse? Ya aramızdaki bağ zamanın ötesine geçerse?”

Hiçbir *keşkenin* bundan daha güzel olmadığına emindim, bunun dışında... Ya haklıysa?

“*Sen* bana nasıl arkadaş olunacağını öğrettin. Bana nasıl sevineceğini öğrettin. Sen benim ilk öpücüğüm ve ilk kalp kırıklığımdın. Açlığımı doyurdun. Ailem parçalandığında beni teselli ettin. Beni büyük hayaller kurmaya ikna ettin. Sen benim her şeyimdin.” Kaşlarını çatı. “Bana bir çocuk vermedin ama hayat verdiğin kesin.”

Gözyaşlarım süzülmeden önce elimle engelledim. “Bir an gözümün önüne geldi. Senin üzerindeydin... Saçlarım yüzünü gıdıklıyordu. Kocaman sırtıyıordun ve diyordun ki, ‘Peki, benimle...’”

“Peki benimle ne yapacaksın?” dedi Nate, neredeyse kafamdaki anı kadar büyük bir sırtışıla. Ve şimdi biliyorum ki... o iyi olacaktı.

“Eskiden benimle güreşirdin. Beni yerde, yatağımda ya da terk edilmiş eski arazideki otların arasında sıkıştırmana izin ve-

nirdim. Muzaffer bir edayla ‘ha’ derdin. Ben de sıtırdım çünkü saçlarının yüzümü okşamasından daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Hep aynı şeyi söyledim... ‘Peki, benimle ne yapacaksın?’”

Gölümsedim. “Peki o ne dedi?”

“Beni yaladın. Garipti. Ama gözlerinde parılayan en kötü niyetlerle, âdemelmamdan çenemin ucuna kadar yaladın.” Omuz silkti, sırtışını gizlemek için dudaklarını bükte. “Ne diyebilirim ki? Tuhaf bir piliçtin.”

Göğsünü ittim. “*Sen* demeyi kes. Ben öyle biri değilim. Beynimi ele geçiriyor ama seni yalayan *garip piliç ben* değilim.”

Bu.

Bunu yapabiliirdik. Geçmiş birlikte ortaya çıkarabiliirdik. Ve birimiz kırıldığında, diğeri tüm parçaları yerine nasıl yapıştıracağını bilecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nathaniel

O buradaydı.
Ama ona gerçekten dokunamıyordum.

O buradaydı.

Ama onu gerçekten göremiyordum.

O buradaydı.

Ama artık benim değildi.

“Doug Mann’dan uzak duracağına söz ver. Bana söz ver. Bu işi çözene kadar tek başına hiçbir yere gitmeyeceksin. Buradayken kapıyı hep kilitle. Güvenlik sisteminin tuş takımında bir panik düğmesi olduğunu unutma.”

Neşeli ifadesi kayboldu. “Tek başıma hiçbir yere gitmeyeyim mi?” Bir kahkaha attı. “Bunu yapmak biraz zor. Korumam yok.”

“Senin ailen ve arkadaşların var. Seninle gelecek birini bul. Evde seninle kalacak birini bul. Eğer bulamazsan, beni arayacağına söz ver.”

Onu korkutmaktan nefret ediyordum ama bu duyduğum beni çok üzmüştü. Daisy öldürülmüştü. Bana söylediğinde, sanki babam bana ölüm haberini tekrar veriyormuş gibi hissetmiştim.

Daisy’nin *cesedi*.

Boğulmuştu.

Ölmüştü.

O zaman onu kurtaramamıştım ama tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğimden emindim.

Döküntülerin üzerinden geçerek onu kendime çektim ve ona sarıldım. Swayze Samuels benim dünyamdaki herkesin bir çatışmasıydı. Ona karşı hissettiklerimi anlamlandırmak çok zordu.

İçimdeki patron onun Morgan'a bakmak için mükemmel kişi olduğunu düşünüyordu.

İçimdeki çocuk, arkadaşına kavuştuğu için çok mutluydu.

İçimdeki baba onu kendi çocuğum gibi korumak istiyordu.

Ama içimdeki erkek istememem gereken şeyler istiyordu: Başka bir adamla nişanlı yirmi iki yaşındaki bir kadından istememem gereken şeyler.

Bu yüzden başını bir arkadaş ya da baba gibi öptüm, kulağının hemen altındaki derinin dudaklarımda nasıl bir his uyandıracığını ya da dilinin benimkinde nasıl bir tat bırakacağını bilmek istesem bile.

Aletim daha da sertleşmeden önce temkinli bir adım atarak onu bıraktım. Bu düşüncelerin kafamda belirmesine izin verdiğim için kendimi azarladım. Dr. Greyson bunları zararsız olarak görse bile, ereksiyonumu kontrol edemediğim için zararlıydı.

“Sözleşmemi yeniden görüşmeyi bitirdik mi?” Başını yana eğdi.

“Babamla konuştun mu?”

“Kısaca.”

“Seni seviyordu.”

Kaşlarını çattı. “Daisy’yi.”

Ellerimi ceplerime soktum. “Benim için iyi olduğunu düşünüyordu.”

Hafifçe başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi. “Daisy’nin senin için iyi olduğunu düşünüyordu ve bunun nedeni de paranın az olduğu zamanlarda seni beslemesiydi.”

Evime getirdiği her bir torba yemeği, okul yemeklerine paketlediği iki sandviçi, ben bakmıyorken cüzdanıma attığı parayı düşünerek sakince başımla onayladım. “Ben seni hak etmedim.”

Konuşacak gibi oldu ama beni düzeltmekten vazgeçmiş gibi ağzını kapadı. Daisy ayrı bir insan değildi, sadece farklı bir bedende ve farklı bir isimdeydi, ama onun bir parçası tam karşımda duruyordu. Alabileceğim her parçayı alacaktım çünkü onunla ilgili her şeyi sevmiştim. Hâlâ da seviyordum.

“Seni arabana kadar geçireyim.”

Swayze başıyla onayladı.

Bilmek istediğim daha çok şey vardı. Dr. Albright hipnozdan bahsetmiş miydi? Bizi benim hatırladığım gibi hatırlaması için her şeyimi verirdim.

“Teşekkürler, benim büyük kötü korumam.”

Siyah kamyonetin kapısını açtım. “Önemli değil.”

Sanki ısınmak istermiş gibi ve sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi kendine sarılıp dudaklarını birbirine sürttü. Şu anda tek yapmak istediğim bu olsa bile onu öpmeyecektim. O adam olmama imkân yoktu. Ama ... ben de tam bir aziz değildim.

“Bugün cebinde benim fotoğrafım var mı?”

“Püff...” Burnu kırıştı. “Kendinizi beğenmişsiniz Profesör Hunt.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

“Evet, öyle.” Kamyona çıkmak için döndü.

Sol elimi beline doladım, sırtını göğsüme yaslamak için karnına bastırdım. Ve aletim ilk kez içine girdiğinde hayal ettiğim şekilde nefesi kesilmezse ne olayım.

Kes şunu! Aklım kendisiyle ve bedenimle savaşıyordu.

Sağ elimin parmakları onun ön cebine daldı. Bir fotoğraf çıkardım, benim fotoğrafım. Bana karşı koymadı. Tek kelime bile etmedi. Nefes aldığından bile emin değildim.

“Hâlâ kendimi beğeniyor muyum?” Fotoğrafi yüzüne tuttum. Yüz ifadesini görmek istedim. “Yorum yok mu? Tamam.”

Fotoğrafi yerine geri koydum. “Ön cebinde gezmeyi seviyorum.”

Hızlı bir nefes aldı ve gözlerini kısarak döndü. “Evet, şey... Bahse girerim cüzdanında hâlâ benim resmim vardır.” Çenesini kaldırdı, omuzlarını geriye attı.

Mutluluk, gülümsememi ele geçirdi. Bana tarifsiz bir neşe verdi. Kızıma onun adını vermemin nedeni de buydu. Daisy ya da o yerine ben ve sen demesine bayılıyordum.

“Her zaman,” dedim tüm içtenliğimle.

Tamamen dürüst olduğumda Swayze bir parça üzüldü. “Cüzdanındaki resim mantıklı.” Aramızdaki boşluğa baktı. “Cebimdeki resim aynı türden bir anlam ifade etmiyor.”

“O zaman neden onu bu kadar seviyorsun?”

Omuz silkti. “Yüzündeki ifadeyi seviyorum. Saçlarını. Dudaklarını. Kaşlarını. Çenendeki kirli sakalı. Ama en çok...” Bakışları tekrar benimkilerle buluştu. “O zaman ile şimdi arasındaki boşluğa bir köprü gibi geliyor. Kafamdaki yapbozun büyük bir parçası gibi.”

Kendimi durduramadığım için ellerimi saçlarının arasında gezdirdim ve başının tepesini bir kez daha öptüm çünkü bu hissi seviyordum. Avuçlarını nazikçe göğsüme yasladı; bunun da verdiği hissi seviyordum. Kısacası, ondan aldığım *tüm* hisleri -doğru ya da yanlış- seviyordum.

Griffin’in yerinde olsaydım, bana ait olmayan bir şeye dokunduğum için beni eşek sudan gelinceye kadar döverdim. Ama sorun şu ki... Ona dokunduğumda kafam boşalıyordu, sadece kalbimin “*benim*” diye fısıldamasını dinliyordum.

“Dikkatli git.”

“İyi geceler.” Kamyona çıktı ve bana son bir kez gülümsedi.

Swayze

“Selam, ne beklenmedik bir sürpriz.” Ön kapıdan içeri adımımı attığımda annem bana sarıldı.

“Griffin geç saate kadar çalışacak ve seninle konuşmak istedim.”

“Yemek yedin mi?”

Onu mutfağa kadar takip ettim. “Henüz yemedim.”

Masaya oturmam için eliyle işaret etti. “Sen anlatırken sana sandviç yapayım.”

O kadar aç değildim ama bana terapist gibi bakmıyorken ona her şeyi anlatmak daha kolay olabilirdi. “Çok iyi olur. Teşekkürler.”

“Ee, ne var ne yok? Düğün işleri?” Buzdolabından bir şeyler aldı.

“Neden benim yaşımdaki diğer çocuklardan daha çok şey bildiğimi biliyorum.”

Annem güldü. “Vay canına. Babanla bana bu konuda asla konuşmayacağımıza dair söz verdirdin. Yıllardır bundan bahsetmedim. Şimdi bu konuda mı konuşacağız?” Bana kuşkulu bir bakış attı.

Parmaklarımı masaya vurarak başımla onayladım. “Bayağı ilginç bir hikâye.”

Sırtı bana dönükken kavanozları açtı ve hindili sandviçe benzeyen bir şey yapmaya başladı. “Hikâyeleri severim. Dinleyelim bakalım. Bir varmış bir yokmuş...”

“Bir zamanlar, yirmi iki yıl kadar önce, Nathaniel Hunt’ın en iyi arkadaşı Morgan Daisy Gallagher’dım.”

Hareket etmedi.

Bekliyordum.

Bir hikâyenin açılış cümlesi gibiydi.

Yavaşça omzunun üzerinden baktı, ağzı açıktı.

Gülümsedim. “Onun bildiği şeyleri biliyorum. Tanıdığı insanları, özellikle de Nate’i. Tanıdığım yabancılar görüyorum

ama onları yıllar öncesinden hatırlıyorum... Yani ben doğmadan önce. Bir sürü öylesine şey biliyorum ama şimdi o kadar da rasgele görünmüyor.”

Tereyağı bıçağı tabağa çarptı ve tamamen bana doğru döndü. “Swayze...”

Teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. “Biliyorum. İnan bana. *Biliyorum*. Bu delilik. Mümkün değil. Daha mantıklı bir açıklama gerekiyormuş gibi. Bunun gerçek bir olasılık olabileceğini düşünmem bile aylarımı aldı. Ama başka bir açıklaması yok. Dr. Greyson’ın beni yeni bir psikiyatriste yönlendirmesinin nedeni bu. Dr. Albright bu konuda uzman sayılır.”

“Swayze...” Sanki ona saldırmışım gibi bana doğru geldi.

“Anne, bunun bana ne yaptığını anlatabilmem için bana inanmana ihtiyacım var.”

Titreyen bacaklarıyla yanımdaki sandalyeye çöktü. “Benden reenkarnasyona inanmamı istiyorsun.”

“Senden *bana* inanmanı istiyorum. İnsanlar her pazar Tanrı’ya tapınmak için mabetleri dolduruyor. Onun var olduğunu kanıtlayamazlar. Başka bir hayatta Morgan Daisy Gallagher olduğuma dair, Tanrı’nın gerçekten var olduğuna dair herkesin sahip olduğundan çok daha fazla kanıtım var. Birçok din reenkarnasyona inanıyor. Ve bazı önemli tarihi kişiler de buna inanıyor.”

Yanağının iç kısmını çiğnedi, alını kırıttı. “En başından başla.”

Ben de en başından anlattım. Nate’i, Dr. Greyson’ın muayenehanesinin bekleme odasında gördüğüm günle başladım. Hiçbir şey atlamadım, cebimdeki fotoğrafı bile. Doug Mann ve Erica’nın ölümü üzerine neden bu kadar kendimi kaybettiğim de dahil her küçük ayrıntıyı açıklamaya çalıştığım bir saatten sonra, annem bir heykel ya da belki bir hayalet gibi görünüyordu, solgun ve ifadesizdi.

“Peki ya Griffin?” diye sordu, ilk cümlesi buydu.

“Bilmiyorum. Bazen bana inandığını düşünüyorum ama inanıp inanmaması önemli değil. Her iki durumda da Nate’le aram-

da bağ olmasından hiç hoşlanmıyor. Onu suçlamıyorum ama bu konuda ne yapacağımı da bilmiyorum. İşimi bırakmamı istiyor, böylece toparlanıp tüm bunlardan uzaklara taşınabileceğiz ama kafamın içindekilerden kaçamıyorum.”

“Kıskanıyor mu?”

“Sanırım kıskanıyor. Onun hakkında böyle bir çıkarıma varmak çok zor. O bir güven abidesi ve duygularını saklamakta çok başarılı.”

“Kıskanmalı mı?”

“Hayır.”

Hâlâ masanın üzerinde duran Nate’in fotoğrafını kaldırdı. “Emin misin?”

Parmaklarımı alt dudağımın üzerinde gezdirerek ona baktım. Birkaç saniye süren düşünceli sessizlikten sonra gözlerim yaşardı. “Kendimi toparlamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Ve Griffin beni bütün halimle gördüğünde hâlâ aynı şekilde sevecek mi bilmiyorum.”

Annem fotoğrafı masaya geri koydu. “Bana bu parçalardan bahset.”

Küçük bir gülümseme dudaklarımda belirmeye başladı. O kadar çok terapi görmüştü ki sesi bir terapist gibi çıkıyordu.

“Nefes kesici ve son derece korkutucular. Nate’le birlikteyken ve geçmiş hakkında konuşurken hiç garip gelmiyor. Doğal geliyor. O kadar tanıdık ki. Birini tüm hayatın boyunca tanıyormuşsun gibi hissetmenin özeti bu. Morgan’a bayılıyorum. Sanırım ne olursa olsun onu severdim ama oradayken kızına *benim adımları verdiğini* düşünmeden edemiyorum. Bu hayatımı değiştiriyor.”

Annem yavaşça başıyla onayladı, ona söylediğim her şeyi anlamaya çalışıyordu. “Kızına senin olduğuna inandığın bu kişinin adını vermesinin gurur okşaması ve tanıdık gelmesinin ötesinde, onun hakkında ne hissediyorsun? Onunla ilişkiniz na-

sıl? Swayze...” gözlerine bir parça pişmanlık çöktü, “ona karşı arkadaşlığın ötesinde bir şeyler hissediyor musun?”

“Hayır, yok...” İç çektim. “Karmaşık bir durum. Kafa karıştıncı. Griffin’le birlikteyken, onun beni sadece Swayze olarak değil, Daisy olan yanlarımla da kabul etmesine ihtiyacım var. Ama Nate’le birlikteyken, ayrışmayı seviyorum.”

“Çünkü eğer onunlayken Daisy ile birlikteysen, Swayze nişanlısını aldatmıyor demektir.”

“Anne...” Kaşlarımı çattım. “Olan şey bu değil. Griffin’i aldatmıyorum.”

“Nate ile sınırı aştın mı?”

Bana güvenmediği için kırılmalı mıyım yoksa Griffin’i koruduğu için sevinmeli miyim emin değildim. Sandalyemden kalkıp onun başladığı sandviçi hazırlamayı bitirdim. “Bu cümleyi açıklamam gerek.”

“Onu öptün mü?”

“Hayır.”

Beni başımdan öptü ama bu sayılmazdı. Sayılır mıydı?

“Onu öpmek ister misin?”

Sandviçi ikiye böldüm ve bıçağı bir an tutarak, dizlerimin üzerine çökerek tepki verdim. Bu benim annem, beni koşulsuz seven kişiydi. Griffin’le mihrapta bir araya gelsem de beni seviyordu. Yarın beni terk etse de beni seviyordu. Ondan saklanmak zorunda değildim.

“Griffin’i seviyorum. Tanıştığımızdan beri onunla birlikte olma isteğimi sorguladığım tek bir gün bile olmadı. Nate’le tanıştığımdan beri, geçmişimi kabul ettiğimden beri, kavga ettiğimizde, dün, bugün ve yarın da sorgulamayacağım.”

“Ama?”

Bakışlarım bıçaktan anneme kaydı. “Ama Nate benim saplantım haline geldi.”

İkimiz de dikkatimizi fotoğrafa verdik.

“Beynimi kapatamıyorum ama beni anıların tufanından daha çok korkutan tek şey bu doymak bilmez merak.”

“Ne konuda?” Bana yan gözle baktı.

Dudaklarımı ısırarak, bunun olmasını *istiyormuşum* gibi görünmeden bunu açıklamanın bir yolunu aradım. “Dudaklarının eskiden onu ya da beni öptüğü yerde boynuma bastırıldığında nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Acaba daha fazla anıyı canlandırır mı?”

“Ya da tüm dünyanı yakıp kül edecek bir yangın başlatır mı?” Kaşları kalktı ve bana o anne uyarısı bakışını attı.

“Evet... ya da bu.”

“Sana kediye öldüren merak konuşması yapmama gerek var mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Sence Griffin haklı olabilir mi? Belki de başka bir iş bulmalısın. Bunun anılarını değiştirmeyeceğini biliyorum ama seni *baştan çıkaran* şeyleri ortadan kaldırabilir.”

Sandviçimin yarısından bir ısırık aldım. “Sanki onunla yatağa girecekmişim gibi konuşuyorsun,” diye mırıldandım.

“Kadın kadına konuşabilir miyiz?”

Omuz silktim.

“Cebinde onun gömleksiz bir fotoğrafını taşıyorsun. Sadece o dudakları boynuna koysa, başka yerlerde nasıl hissedeceğini merak edersin diye endişeleniyorum. Onun yatağında değilse nerede duracak?”

“Oraya gitmeyecek.” Bu kadar huysuz görünmek istememiştim. “Biz arkadaşız ama bundan da öte, Morgan bana düşkün ve ben de ona düşkünüm. Gerçek şu ki ona bakmam için bana ihtiyacı var ve benim de bir işe ihtiyacım var. İşimi seviyorum. Ve onun yatağına girmeden de Nate ve Morgan geniş bir aile gibi hissettiriyorlar.”

“Ben senin ailenim. Griffin, ailesi ve kız kardeşleri de senin ailen. Seni seviyoruz. Bu işin sonu iyi bitmeyecek, bunu sen de

biliyorsun. Doug Mann hakkında söylediklerin doğruysa, onun seni kolayca bulabileceği bir yerde olman güvenli değil. Yarın polise gidip kendini savunmalısın, anlamalarını sağlamalısın. Tatlım, Griffin seni Nate ve Morgan'dan koparmaya çalışmıyor, seni korumaya çalışıyor.”

“Ne kadar anlatmaya çalışırsam çalışayım polis reenkarnasyon hikâyemi yutmayacak. Ve hayatımın geri kalanını kaçarak geçirmeyeceğim. Evimi terk etmek zorunda kalmadan bir çözüm bulmak istiyorum.”

“Evini mi yoksa Nate'i mi?”

Dilimi ısırđım çünkü kendimi haklı çıkarmayacak savunma sözcükleri vardı sadece.

“Eve gitmem gerek.”

Annem hüzünlü, yenilmiş bir gülümsemeyle beni kucaklamak için kendine çekti. “Ne olursa olsun ben senin yanındayım. Tek istediğim senin mutlu olman.”

“Teşekkür ederim.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“S seni tekrar gördüğüme sevindim, Swayze. Lütfen otur.”
“Teşekkür ederim.” Dr. Albright’ın karşısındaki koltuğuma oturdum. Onu seviyordum. Sıcak ve cana yakındı.

“Çay?”

“Böyle iyiyim; ama teşekkür ederim.”

“Son konuştuğumuzdan beri neler oldu?”

“İlginç; sanırım en iyi kelime bu. Daisy’nin öldürüldüğünü düşündüğümü Nate’e söyledim. Başta pek anlayışlı değildi, aslında oldukça kızgındı ama sanırım şimdi iyiyiz. Doug konusunda endişeli. Ve sanırım elimizdeki tek kanıtın, ölen arkadaşının reenkarne olmuş ruhu olduğunu iddia eden yirmi iki yaşındaki bir kız olması onu hayal kırıklığına uğrattı. Polis bunu kabul etmiyor.”

Çayını yudumlamadan önce bir kez başıyla onayladı.

“Anneme de her şeyi anlattım. Sanırım benim için en zor kısmı henüz dolduramadığım tüm boşluklar.”

“Bazılarını hipnozla doldurmayı deneyebiliriz ama bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin olman gerek. Bunun artıları ve eksileri var. Faydalarının risklerinden daha ağır basıp basmayacağına karar vermen gerek.”

Ellerimi kucağımda sıktım. “Artıları neler?”

“Bazı olaylara dair hatırladıklarının çoğalması mümkün. Daha derin bir anlayış. Doğrulama. Hatta belki de bir katili parmaklıklar ardına göndermek için gereken şey.”

“Hipnoz mahkemede güvenilir ve geçerli bir şey olarak kabul ediliyor mu?”

“Ben daha çok davaya yeni bir ışık tutabilecek bir şey hatırlayabileceğimi düşünüyorum. Yetkililerin ilk seferde gözden kaçırdığı bir şey.”

Başımla onayladım. “Peki ya eksileri?”

“En bariz olanı senin üzerinde işe yaramayabilir. Bunun ötesinde... Doug Mann’ı parmaklıklar ardına koyabilecek bilginin aynı zamanda unutamayacağın görüntüler veya anılar hatırlatma olasılığı var. Kâbus görmene neden olacak türden. Travma sonrası stres bozukluğuna yol açacak türden. Bu riskli bir alışveriş ve bunu hiç de küçümsemek istemiyorum.”

“Şu anda Daisy’nin ölümünün tam ayrıntılarını hatırlamıyorum. Benim ölümümün.” Ezilip büzüldüm. Bu hâlâ inanılmaz derecede tuhaftı. “Ama hatırlayabileceğimi söylüyorsun. Ve kim ölümünü yeniden yaşamak ister ki, özellikle de trajik ve travmatik bir ölümse?”

“Kesinlikle. Ama şansın gerçekten çok az. Bilinçdışı zihin seni korumak için var. Çoğu zaman bilinçli zihnimizin başa çıkamayacağı anıları ortaya çıkaramayız.”

“Ama Doug başka bir masum kadını öldürürse, hem de ben onu engelleyebilecekken...”

“Bunu hazmetmek zor olur.”

Başımla onayladım. “Ama hayatımın geri kalanını ölümümü yeniden yaşayarak geçirirsem...”

Dr. Albright yumuşak bir iç çekti. “Benim de bu konuda kişisel bir deneyimim var. Trajik bir ölümle ilgili hafızamı bastırmak için hipnoz kullanıldı. Ama işe yarayacağının garantisi

yok. Neresinden bakarsan bak, bu gerçekten zor bir karar. Bu yüzden bu kararı vermeden önce uzun uzun düşünmeni istiyorum. Ailenle de konuşmanı istiyorum çünkü bu onları da etkileyebilir.”

“Travma mı?”

Özenle kesilmiş tımağı çay bardağının kenarında gezinirken, dürüst gözleri bakışlarını benden ayırmadı. “Evet, ama kendini algılama biçimin de değişebilir. Daisy olarak yaşadığın hayatla daha derin bir bağ kurarsan, şu anda kim olduğunu değiştirebilir.”

“Kendimi daha çok Daisy gibi *hissedeceğim* için mi?”

“Bu mümkün.”

“Nate’e daha yakın hissedebilir miyim?”

“Belki.”

Nate’e daha yakın hissetmek istiyor muyum?

“Geç kaldın.”

Griffin ben kapıyı kapatmadan ceketini giydi. “Neye geç kaldım?” Çantamı mutfak sandalyesinin üzerine bıraktım.

“Bowlinge.”

“Bowling mi?”

Gözleri büyüdü, bu gece çok seksi görünen vücudunun her santiminden şaşkınlık akıyordu. Griffin o soluk, yıpranmış kotu ve Doobie Brothers’ın eski motosiklet tişörtünü giydiğinde pis seks çılgınlıkları atıyordu.

Avucumu alnıma bastırdım. “Bowling. Doğru ya. Bu gece.” İş arkadaşlarıyla bowling.

“Yüzündeki ifadeye bakılırsa tek başıma gidiyorum.”

“Hayır. Tek başına gitmiyorsun.” Aceleyle yanından geçip yatak odasına gittim. “Dr. Albright’ın ofisinde dikkatim dağıldı. Yoga pantolonu ve kapüşonlu tişörtten daha az çirkin bir şeyler giyeyim.”

“Zaten geç kaldım. Merak etme. Kamyonetimin anahtarları nerede?”

“antamda. Ben de geliyorum. Sadece bekle!” Bir ayağım-dan diğetine zıplayarak kot pantolonumu ekiştirdim. “Kırmızı V yakalı gömleğim nerede?” Dolaptaki gömlekleri karıştırdım ama bulamadım.

“Gece yarısından önce evde olurum. Bekleme.”

“Lanet olası,” diye mınıldandım, askıdan alabildiğim ilk gömleği kaptım ve peşinden koşarken onu ekiştirdim. “Sadece BEKLE!”

Yalvarışımı duymadı. Kapıdan ıktı. Çantamı ve ayakkabıla-rımı kaptığım gibi peşinden koştum. Kamyona atladığımda yū-zündeki kızgınlık, sabırsızlığının yükünü ayakkabısız ayaklarım ektiğı için, benim kızgınlığımla kıyaslanamazdı.

“Hey! Ne oluyor? Geliyorum dedim ya.”

Dikiz aynasına bakarak garaj yolundan geri geri ıktı. “Evet, son zamanlarda çok şey söylüyorsun.”

Yine ne yaptım da battı, yorumumu içimde tuttum çünkü daha sonra evde kilitli kalma fikri hoşuma gitmedi. Ama cidden, bu şartlar için uygun bir soruydu.

“Bu benim biraz geç kalmamla mı ilgili? Yoksa Dr. Albright’la birlikte olduğum için biraz geç kalmamla mı ilgili?” Botlarımı giydim.

Direksiyonu tutuşu tıpkı cevabını tutan çenesi gibi gerildi.

“Her neyse.” Penceremden dışarı, güneşin son kırıntısına veda edercesine yanıp sōnen sokak lambalarına baktım. Soğuk muamele oyununda iyi olmamam çok kötüydü. “Bana günüm hakkında soru sormayacak mısın? Hayır mı? Yine de anlatacağım. Morgan ‘si’ dedi ama sanırım zi demek istedi çünkü ona adımı öğretmeye çalışıyordum. Sonra öğle yemeğı için bir sandviç sipariş ettim ve tur-şu koymayı unuttular. Nate’in evinde de turşu yoktu. Söylesene... Kimin evinde turşu olmaz ki? Ketçap ve hardaldan farkı yok.”

Griffin radyoyu aarak cevap verdi, suratıma küçük bir tokat gibiydi.

Müziğin sesinden duyabileceği kadar yüksek sesle devam ettim. “Dr. Albright benimle hipnoz hakkında konuştu. Hipnotize edilebileceğimden emin değilim ama bunu düşünüyorum.”

Tık.

Radyoyu kapattı.

“Az önce ne dedin sen?” Griffin bana yan gözle baktı, araba kullandığı için bakabileceğinden çok daha uzun.

“Turşu. Turşularımı unutmuşlar.”

“Turşuları siktir et.” Dikkatini tekrar yola verdi.

“Şey... Bu da bir seçenek ama pek bana göre değil,” diye mırıldandım. Esprilerim tek kişilik dinleyici kitlemin gözünde sönük kaldı.

“Neden?”

Sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi bacaklarımın altına koydum. “Çünkü Doug Mann’in hapse girmesi gerekiyor. Çünkü o hapse girene kadar kendimi güvende hissetmeyeceğim. Çünkü bu bölük pörçük hafıza beni geçmişe bağlıymışım ve geleceğimi göremiyormuşum gibi hissettiriyor.”

“Bu iş çok ileri gitti. Reenkarnasyon mu? Hipnoz mu? Cinayet gizemi mi? Ne dediğinin farkında mısın?”

“Bana inanmıyorsun.”

“Neye inanacağımı bilmiyorum!” Parmak eklemleri direksiyonun üzerinde beyazlaştı.

“O zaman inan *bana*. Güven bana. Bana yardım et.”

Alaycı bir kahkaha havada yankılandı. “Yardım etmek mi? Sana nasıl yardım edebilirim ki?”

“Bir işim ve terapi randevum olduğu için bowlinge geç kalmama bu kadar sinirlenmeyerek. Geçmişten, Daisy’den ya da Nate’den her bahsettiğimde çıldırmayarak.”

Kamyonu park etti ve dışarı çıktı. Sanırım birkaç tur bowling oynamayı bitirene kadar bu konu askıya alınmıştı. Bu çok eğlenceli olacaktı.

Sürpriz bir şekilde yanıma gelip kapımı açtı. Emniyet keme-
rimi çözdüm ve bacaklarımı salladım ama ben dışarı atlayama-
dan, o kendini bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Alnını göğsüme
yaslarken sevdiğim kolları bedenimi sardı.

“Beni deli ediyorsun.”

Beni görememesine rağmen birkaç kez başımla onayladım.

“Sana inanıyorsam, daha fazla şey hatırlaman için hipnotize
edilmeni istemediğimden eminim. Eğer sana inanmıyorsam, bu
kadar çılgınca bir şey için zaman ve para harcaman beni çok
kızdırır.”

Başını öptüm, saçlarının en küçük çıkıntısının inatçı yüze-
yinden gıdıklandım. Nate’le ilgili kontrol edemediğim düşünce-
ler hücum etti aklıma.

Başa kondurulan bir öpücük illa masum olmak zorunda de-
ğildi, dudaklarım Griffin’in başına değdiğinde olduğu gibi sami-
mi de olabilirdi. Nate başımı öptüğünde ne hissediyordu?

“Güvende hissetmeye ihtiyacım var. Sen de benim için bunu
istemiyor musun?”

Başını kaldırdı, ifadesinde kararlı bir samimiyet vardı. “Sana
bir şey olmasına asla izin vermem.”

“Biliyorum ama her zaman yanımda değilsin. Bir otoparkta
benden birkaç santim uzaktaydı ve sen orada değildin. Böyle bir
hayat istemiyorum Griff.”

Ellerini yanaklarıma bastırdığında yavaşça gözlerimi kırpa-
rak kapattım.

“Bu hayatı yaşamayacaksın. Söz veriyorum.”

Bu sözü verdiği için onu seviyordum, tutamayacağı bir söz
olsa bile. Griffin’in yanında kendimi hep güvende hissetmemin
bir nedeni vardı. Umarım onun güvenliğine en çok ihtiyaç duy-
duğum anda... yardım çağlığını duyacak kadar yakınımda olurdu.

“Hadi gidelim.” Elimi tuttu ve beni kolunun altına almadan
önce dışarı çıkmama yardım etti: Kahramanım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Griffin

Swayze berbat bir bowling oyuncusuydu. Ayrıca işyerinden biri ona bir şey söylediğinde ürkek bir kuş gibi davranırdı. Dışarıdan benim dünyama uymuyor gibi duruyordu. Ama akciğerlerin oksijene ve kalbin kana ihtiyacı olduğu gibi, o da yaşamım için hayati önem taşıyordu.

Doug Mann'ın Erica'yı öldürdüğünden emin değildim, Morgan Daisy Gallagher'ı öldürdüğünden de emin değildim. Bildiğim tek şey, ciğerlerimdeki oksijene ve kalbimdeki kana çok yaklaştığıydı.

“Sen boğazımı kesmeden küçük nişanlının çok seksi olduğunu söyleyebilir miyim?”

Şişedeki suyumdan bir yudum aldım, sandalyede arkama yaslandım ve Swayze'nin mükemmel kışının bir topu daha yuvarlamasını izledim. “Eğer patronum olmasaydın, hayır derdim. Ama haklı olduğun ve işimi kaybetmek istemediğim için görmezden geleceğim. Ancak ona tek kelime edersen, bir seferde beş saniyeden fazla bakarsan ya da elin onun elini sıyıırırsa... İşin canı cehenneme. Sonun olur.”

Kıkırdadı, birasından yavaşça bir yudum aldı. “Akıllıca.”

“Griff, bu işte berbatım.” Topların dolmasını beklerken alt judağını dışarı çıkararak bana asık bir suratla baktı.

“Belki de ucuz şarap yüzündendir. Seni engellemeli miyim?”

Başını geriye attı, yüzü ekşidi. “Hayır. O *kadar* çok... ah...” Alnında kırışıklıklar oluştu.

“Şarap, Swayz. Şaraptan bahsediyoruz. Ve bunu bir cümleyi bitirecek kadar uzun süre hatırlayamaman, çok fazla içtiğini kanıtıyor. Bu saatten sonra içmene izin vermeyeceğim.”

Birkaç arkadaşım ve sevgilileri kıs kıs güldü.

Topu kaptı ve geriye doğru savurdu. Hepimiz irkildik çünkü bu topu üçüncü kez yanlış yöne atışıydı. Neyse ki topu elinde tuttu. “O zaman ben de sana yasaklıyorum.”

Sırttım. “Suyu mu?”

Topu fırlattı. İki saniye sonra top ilerken takırdadı. Omzunun üzerinden bakarak, sanki bu gece bowlingde berbat olması benim suçummuş gibi bana kaşlarını çattı. “Seks, canım. Bana şarap yoksa, sana da seks yok.”

Kıs kıs gülüşler Griffin ve Swayze Şov’un ikinci turu için tekrar duyuldu ama bu sefer yumruk yapılmış ellerin arkasına saklandı; çünkü benimle dalga geçmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı. İntikam benim en sevdiğim oyundu.

Derek’in o geceki partneri Breanna sırasını almak için ayağa kalkarken parmağımı ona doğru kaldırdım.

Sarhoş bakışlarını benimkilere kilitleyen Swayze yalpalayarak bana doğru geldi. “Evet, Bay Alkol Polisi?”

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde ona uzatarak tutmasını bekledim. Birkaç saniye endişeyle baktıktan sonra elimi tuttu. Onu hızlıca çekince tökezleyerek kucağıma düştü. Bacaklarıma sarılması için dizlerini yukarı çektim.

Jett boğazını temizledi. “Az ileride küçük çocuklar var. En azından onu lavaboya götür. Şahsen izlemekle ilgili bir sakınca olduğundan değil.”

Söylediklerini çok da umursamadım. Swayze? O önemsemiş gibiydi. Kulaklarının ucuna kadar pembeleşti.

“Lavaboda seks yapmayacağım,” diye fısıldamaya çalışsa da birkaç desibel farkla hedefi ıskaladı.

“Hayır mı?” Sırttım, elimi ensesinde gezdirirken tek kaşımı kaldırdım.

Başını defalarca kez iki yana salladı, sanki bu fikir bile onu yüzde elli ayıltmış gibi gözlerini kocaman açtı.

O geniş gözler bakışlarımla tekrar buluşmadan önce birkaç kez “hayır” anlamında sağa sola kaydı.

Şaka yapıyordum, şu anda aletim bu fikir konusunda oldukça hevesli hissetse bile. Daha yakına eğilerek kulağına fısıldadım, “Seni seviyorum. Bowlingde berbatsın ama ben seni çok seviyorum.”

“Bana ne dediğini söylersen sana yüz dolar veririm.” Jett, Swayze’ye göz kırptı.

“Yüz dolar mı?” Doğruldu. ““Seni seviyorum. Bowlingde berbatsın ama seni çok seviyorum’ dedi.”

Jett yumruk yaptığı elini ağzına götürüp öksürdü. “Saçmalık.”

Swayze’ye sırttım ve omuz silktilim. Kaşlarını çattı.

“Yüz dolarımı istiyorum. Söyle ona, Griff.”

Tek yapabildiğim kıkırdamaktı.

Jett, sırası geldiğinde ayağa kalktı. “Eğer ona böyle dediysen, o ibne kışını kovuyorum.”

“Bu saçmalık!”

Tamam, o kadar da ayılmamıştı.

“Yüz dolarımı istiyorum. Bana söylediğini söyle...” Aptal gibi sırttan patronuma saldırmadan önce belinden tuttuğumda ona parmak sallıyordu. Dişlerini alt dudakına geçirmeden önce “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Ne diyordum ben?”

Kurduğu cümle diğer sarhoşların daha fazla gülmesine neden oldu. Grupta tamamen ayık olan tek kişi bendim.

“Evet!” Aynı suçlayıcı parmağı havaya kalktı. “Sırf bana yüz dolar teklif ettiğin için seninle kişisel bir şey paylaştım.”

Jett bir vuruş yaptı ve dönüp keçi sakalını okşadı. “Swayze, canım... Griff bowlingde berbat olduğunu söylüyor. Hepimiz seni gördük.”

Ve gitme vakti geldi. Swayze tırnaklarını kollarıma geçirerek belinden tutuşumdan kurtulmaya çalıştı.

“Gidiyoruz. Swayze henüz yemek yemedi.”

Breanna başını yana doğru salladı. “Orada yiyecek var. Pizza, sosisli sandviç, nachos...”

“Nachos mu? Nachos’a bayılırım! Griff, nachos!”

Yemek dikkatini Jett’e saldırmaktan uzaklaştırdığı için onu kucağımdan kaldırdım. “Seni bir Meksika restoranına götüreceğim. Bayat cips ve sahte peynir istemezsin.” Ayakkabılarımı değiştirdim, onun da değiştirmesine yardımcı oldum ve vedalaştıktan sonra Swayze’nin elinden tutup onu çıkışa doğru çektim.

Dışarı çıktığımızda, “Sanırım bayat cips ve sahte peynir istiyorum,” diye mırıldandı. “O kadar açım ki her şeyi yiyebilirim.”

Başımı iki yana sallayarak sııttım. “Seni oyalayacak bir şeye ihtiyacın varsa yolda sana bir kadeh döl ikram edebilirim.”

“Bekle, bu oral seks için bir kod mu?”

Otoparktaki herkes oral seksin ağır ağır yayılan yankısını duydu. Aferin, Swayze.

Kapısını açtım. “Kıçını kamyonu sokmanın şifresi.”

Bacağını kaldırdı ama basamağı kaçırdı.

“Berbat durumdasın.”

Belinden tutup kaldırdığımda kıkırdıyordu. “Ama beni seviyorsun.”

Kemeri bağlamasına yardım ettim. “Seviyorum.”

“Ama bowlinge geç kaldığım için çok kızmıştın.”

Kapıyı kapattım, kendi tarafıma geçtim ve kamyonu çalıştırdım. Otoparktan çıkarken botlarını çıkardı ve ayaklarını altına almak için kıpırdanarak yan tarafa doğru eğildi.

“Neden herkes seni et gibi, kendilerini de açlıktan ölmek üzere olan etoburlar gibi görüyor?” Ya alkolden ya da yorgunluktan birkaç kelime geveliyordu.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Hadi ama... kadınlar. Onlar çok bakıyorlar, hayır, şey işte... Hayır bu doğru değil. Belirgin değil... Siktir!”

Dudaklarımı ısırarak ona hızlı bir bakış attım. “Dikkat çekici mi?”

“İşte bu! Çok zekisin, ballı çörek.”

Ballı çörek yeni bir şeydi.

“Bütün o iğrenç kadınlar seni istiyor. Hiç utanmaları yok.”

“Alkol seni paranoyak yapıyor, Swayz. Ne yemek istiyorsun? Meksika yemeği mi?”

Koltukların arasındaki konsola yaslandı ve parmaklarını birbirine vurdu. Biraz garipti. “Sosisli Griffin istiyorum.”

Geri aldım. Bu daha garipti.

“O markayı hiç duymadım. Meksika yemeği, tamam mı?”

Eli kasıklarımı avuçladı. “Sanırım döl *shot* için hazırım.”

“Bence sen çok sarhoşsun, ben çok ayıgım ve hız sınırı çok yüksek.”

Bir klik sesiyle emniyet kemerini çözdü ve bana dönük şekilde dizlerinin üzerine çöktü.

“Swayz, kıcını koltuğa sabitle.”

“Bana seni emmemi istemediğini söyle.” Kot pantolonumu açtı.

Aynı gecede seni emmek ve ballı çörekler. Sarhoş Swayze’nin ayık Swayze’den farklı bir süzgeci var.

Direksiyonu sıkıca kavramam gerekirken bunu yapmasını engellemek için ellerini sıkıca kavradım. Ama elini penisime kaydırduğunda, güvenliği ve optimum beyin gücü gerektiren her şeyi umursamayı bıraktım.

“Swayz...” Onu durdurmak için zayıf bir girişimde bulundum.

Ama çok geçti. Sıcak, ıslak ağzı ilk kez temas ettiğinde ciğerlerimdeki havayı biraz kısıtlayan bir adrenalin patlaması içim-

den fırladı. Ayık Swayze'den çok daha istekli görüldüğü için saniyeler içinde sertken daha da sertleştirdim.

Yola odaklan. Yola odaklan.

“Tadın çok güzel.”

Bu gece yeni bir söyleyiş daha. Bir erkeğin ne kadar zengin, eğitilmiş ya da sofistike olduğu önemli değildi; hiçbir erkek bunu geri çeviremezdi. Bir kadını benim Swayze'yi sevdiğim gibi seven erkekler hariç. Müstakbel karımın -çocuklarımın annesi- “evet” demeye fırsat bulamadan bir trafik kazasında ölmesine izin veremezdim.

Ama bu çok iyi hissettiriyordu.

Bir ofis binasının boş otoparkına çıktım ve kamyoneti *park* ettim. Saçlarını ellerimde toplayarak başından uzak tuttum, böylece sokak lambalarından süzülen azıcık ışıktaki onu izleyebiliyordum. Çok güzel bir manzaraydı.

Mırıldandı.

Alt dudağımı ısırıp ve başımı geriye attım. Eve döndüğümüzde planım onun bu terapisi ve çılgın hipnoz fikri hakkında konuşmaktı. Ama tırnakları kalçalarıma battığında ve beni daha derine götürdüğünde, bunun bir ya da iki gün bekleyebileceğine karar verdim; iyi bir oral seksin üstesinden gelmek için gereken yaklaşık süre buydu ve Swayze bana çok iyi bir oral seks yapıyordu.

“Sakin ol bebeğim...” O tıkanırken saçlarını biraz çekiştirdim.

Yaklaştıkça ağzına daha fazla girme dürtüsüyle savaşıyordum. Çok yaklaşmıştım.

“Siktiiiiir!” Bıraktığımda tüm kaslarım kasıldı.

Gelecekteki karım. Çocuklarımın annesi. Aletimin koruyucusu... *öğürmüştü*. Bu, midemi-rahatsız-ettin-ama-iyiyim öğürtüsü değildi. Bu öğürtü iki saniyelik güçlü bir uyarıydı.

Bir saniye.

İki saniye.

Öğğ!

İki öksürük ve kusma.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadı, ter, tükürük ve aşağılanmayla kaplı yüzünü silmek için elinin tersini kullandı.

Şarabın, mide asidinin ve dölün sıcaklığını ve ıslaklığını hissederken yüzüme kalıcı bir ürperti yayıldı; aletimi kapladı ve kot pantolonuma yayıldı, deri koltuğum boyunca bacaklarımın arasından geçerken kıcıma kadar uzandı.

Bir ilk daha. Bu gece bu olmasa da olurdu.

“İyi misin?” O nefesini tutarken elimi yanağına bastırdım.

“Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Dikkatimi bacaklarımın arasındaki karmaşaya çevirdim. Yavaşça başımla onayladım. “Sorun değil, Swayz.”

“Sorun değil.” Vücudunun yarısını koltukların arasında kaydırıldı. “İşte.”

Araba yıkamada kullandığım, içinde rulo yapılmış güderi bulunan plastik tüpe baktım.

Swayze omuz silkti. “Çok emicidir.” Tüpten çıkarıp açtı. “Sen mi yapmak istersin yoksa ben mi yapayım?”

Elinden çekip aldım ve neredeyse yeni bir güderi rulosunu mahvettim. Kendimi kot pantolonumun içine sokacak kadar temizledikten sonra, bez parçasını kapıdan dışarı atıp kamyoneti tekrar çalıştırdım.

“Çöpü yere attın.” Swayze burnunu kırıştırdı.

Ona bir bakış attım.

Dudaklarını büzdü ve emniyet kemerini bağladı. “Hmm... Çantamda bir şişe el dezenfektanı var.”

Kamyonu sürerken onu görmezden geldim. Bu karmaşayı düzeltmek için bir şişe el dezenfektanından daha fazlası gerekecekti.

“Akşam yemeği için de endişelenme. Evden bir şeyler yerim.”

Ona kuşkulu bir bakış attım.

Bir kahkaha attı. “Özür dilerim.” Biraz daha güldü. “Bu aç karnına Zinfandel* içmekti. Yüzüğü geri istiyor musun?”

Taşaklarım kusmuktan yapış yapış olsa da onu kabul etmemin imkânı yoktu.

Swayze

Duş kapandı. Yatağın kenarına oturmuş Griffin’in banyodan çıkmasını beklerken soğukkanlı bir ifadeye bürünmeye çalıştım. Benim de duşa ihtiyacım vardı ama önce onun duş almayı hak ettiğini düşündüm. Ben böyle iyiydim.

“Sıra sende.” Havlusunu bırakıp şifonyerden kırmızı bir külot alırken okunması zor bir ifadeyle bana baktı.

Üzerimdeki etkisi asla azalmıyordu. Seksenli yaşlarımıza geldiğimizde, o havlusunu bıraktığında hâlâ konuşma yetimi kaybedecek miydim yoksa vücudu çok mu sarkık olacaktı? Gevşek deriden başka bir şey olmayacak mıydı? Sırtındaki ejderha da seksen yaşında görünecek miydi?

“Yemek yedin mi?”

Bakışlarım gözlerine takıldı. “İki parça tost.”

“Git duş al. İstersen film izleyebiliriz.”

“Delirdin mi sen?”

Griffin bir eşofman altı giydi. “Hayır.”

“Gerçekten mi?”

Havluyu yerden alıp omzunun üzerinden geçirdi.

“Bana yaptığın en iyi saksoydu... Sen kusana kadar. Potansiyel var. Bunun üzerinde çalışabiliriz.”

Gözlerim ona dikildi. “Şarap yüzünden.”

* Bir çeşit şarap. (e.n.)

“Biliyorum. Eğer seni sarhoş etmeden sikimi emme konusunda bu kadar heveslendirmenin bir yolunu bulabilirsek, o zaman gerçekten özel bir şey yakalayacağımızı düşünüyorum.”

Güldüm. “Vay canına. Bu neredeyse kanseri tedavi etmek ya da dünyayı beslemekle ilgili bir konuşma gibi geldi, sikimi emme kısmı hariç. Politikaya atılmalısın, Griff.”

Yaramaz bir sırtışıla cevap verdi.

Duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra bir battaniye alıp kanepeye onun yanına sokuldum.

“ESPN bir film değil.”

“Ben de seni bekliyordum.” Televizyonu kapadı.

“Film yok mu?”

Griffin vücudunu bana doğru çevirdi. “Hipnotize olmanı istemiyorum. Tüm bunları bir terapistle konuşmak istiyorsan, tamam. Ama hipnotize edilmeni istemiyorum.”

“Griff, işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz. Dr. Albright’ı dinleseydin, sanırım anlayabi...”

“Peki.” Dudaklarını dişlerinin arasına aldı, gözlerini kocaman açtı. “Dr. Albright’ı bir dinleyeyim. Bir sonraki randevuna seninle geleyim.”

“Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?”

“Elbette. Neden olmasın?”

Kollarımla boynuna sarılarak kucağına atladım. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Griffin, Dr. Albright’ı yanımda görürse deli olmadığımı anlayacaktı. Doug Mann’ı parmaklıkların arkasına koymak için ne gerekiyorsa yapmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayacaktı.

Her şeye rağmen onu kaybetmeyecektim. Daisy olan yanımı kabul edecek ve aramız iyi olacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“**G**ünaydın, Hunt ailesi.” Elimde fırından aldığım bir kutu ve yüksek kalorili, aşırı şekerli iki kahve ile büyük oda-ya daldım.

“Birilerinin keyfi yerinde.” Nate sırttı.

“Evet, efendim. Kesinlikle öyleyim.” Sade kahvesini elinden kaptığım gibi kendi şekerli kahvemle değiştirdim. “Ekstra kafein, ekstra şeker. Öğrencileriniz bugün sizi çok daha eğlenceli bulacak.”

Kaşlarını çattı. “Eğlenceli derken, öğleden sonra şeker ve kafeinin etkisiyle kendimden geçmemi mi kastediyorsun?”

“Aynen öyle.” Donut kutusunu açarken gülümsedim.

“Vanilyalı donut, çikolatalı kremalı; ama biliyor muydun?” Çörekleri aldı.

Nasıl bildiğimi çok iyi biliyordu.

“Griffin benimle Dr. Albright’ı görmeye gelmeyi kabul etti.” Çöreklerden birini alıp Morgan’ın yanına, yere oturdum. Bir şampiyon asker gibi süründü. “Ve eğer iyi giderse, sanırım onunla hipnozu deneyeceğim. Belki hafızamdan Doug Mann’ın katil olduğunu kanıtlamama yardımcı olacak bir şeyler çıkarabiliriz.”

Nate elindeki kahve ve çöreği tezgâha bırakıp ellerini kenara bastırdı. “Sana herhangi bir riskten bahsetti mi?”

“Evet. Kafamda olmasını istemediğim anıları ortaya çıkarabileceğini biliyorum, Daisy olarak nasıl öldüğüm gibi. Ama tekrar birilerini öldürürse, vicdanımı rahatsız edecek bir cinayet daha yaşamaktansa o anılarla uğraşmayı tercih ederim. Ve...” Dudaklarımı yana büktüm ve Morgan’ı diş kaşıyıcı bir oyuncakla oyaladım.

“Ve sen de onun bir sonraki kurbanı olmaktan korkuyorsun.” Endişe Nate’in alnına kazındı.

Başımınla onayladım.

“Biri davayı tekrar inceliyor.”

“Çok iyi.”

“Güvendesin değil mi? Tek başına bir yere gitmiyorsun?”

Güldüm. “Evet, baba.”

“Hayır.” Başını birkaç kez iki yana salladı. “Bana öyle deme. Bu çok garip.”

“Bizimle ilgili her şey çok tuhaf. Dr. Albright’ın kitabını okuyorum, senin başucunda duranın aynısı. Reenkarnasyon hakkında kimsenin gerçekten bilmediği çok şey, çok farklı görüşler var. Bir tür aksaklık teorisi ilginç. Sanki ruhlarımız bir sonraki yaşamdan önce temizlenmesi gereken sabit disklermiş gibi ama bazen her şey silinmiyor ve ortaya çıkardığımız bu rasgele bilgiler hiçbir şeye bağlanamıyor.”

Nate omuz silkti. “Belki de o kadar anlamsız değildir. Ya hepimiz bir sonraki hayata bir şeyler taşıyorsak? Sadece farkına varmamış olmamız mümkün. Ruhun amacı da bu değil mi zaten? Rasgele bilgi. Dejavu anları. Gizli yetenekler. Tuhaf bir şekilde tanıdık yüzler. Düşünsene, benimle tanışmamış olsaydın, sence bu anıların ara sıra garip bir aşinalık hissinden başka bir şey olur muydu?”

Yüzümde bir sırıtma belirdi. “Kadere inanıyorsun.”

Nate kahvesini yudumladı ve omuz silkti. “Neden inanmıyayım? Her şeyin kader olduğunu düşünmüyorum. Senin ölümü-

nün kader olduğuna inanmak istemiyorum. Jenna'nın ölümünün kader olduğuna inanmak istemiyorum.”

“Eğer kader değilse, o zaman ne?”

“Hayat. Tesadüf. Yeryüzünde özgür irademizle çiziyoruz yolumuzu. Her gün kendi kaderimizi seçme fırsatımız var. Ama bazı şeyler bunun daha fazlası. Ya genç Nate ve Daisy birbirlerini başka bir hayatta tanıyorlarsa? Paralel bir evrende? Ya her yaşamda birbirimizi bulmak kaderimizde varsa?”

Morgan oyuncaklarına kızdı ya da belki de yerde çok fazla zaman geçirdi. Onu kucağıma aldım, tüm dikkatimi ona verdim çünkü Nate'in sözleri beni ürpertti. “Kulağa fantastik bir kitap ya da film gibi geliyor.”

Yanıma çömelip Morgan'ı yanağından öperken ben de onun baharatlı kokusunu yavaşça, umarım göze çarpmayacak şekilde içime çektim. “Ya destansı bir aşk hikâyesiye?” Nate'in bakışları yüzümde gezindi ve bunu her yerde hissettim çünkü dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı.

“Beni sevmiyorsun.” Kelimeler boğazımda düğümlenirken dışarı boğuk bir fısıltı gibi çıktı.

“Seni seviyorum.”

Öldü. Öldü. Öldü.

Oksijen yok.

Kelimeler yok.

Nabız yok.

“Çünkü seni her zaman sevdiğimi düşünüyorum ve her zaman seveceğime eminim.” Sırıttı, eğildi ve başımın üstünü öptü. “Nefes al, Swayze. Seni nişanlından çalmıyorum.” Çantasını ve kahvesini aldı. “Bence senin bir parçan, her hayatta sevmek için benim olacak.”

Kapı arkasından kapanıncaya kadar ciğerlerimin o tatlı, ferahlatıcı oksijeni almasına izin vermedim.

Sabahın geri kalanında gülen, kıkırdayan bir bebekle oynadım. Morgan uyuduğunda Nate mesaj attı. Kameraya baktım. Zamanlama tesadüf olamayacak kadar mükemmeldi.

Profesör: *Bu sabah seni korkutmak istememiştim.*

Ben: *Korkutmadın.*

Yalan söylüyordum.

Profesör: *Seni ailemden biri gibi sevdiğimi kastetmiştim. Hayatımdaki özel biri gibi. Başka bir şey değil.*

Yalan mı söylüyordu? Eğer söylemiyorsa, nasıl cevap vermiydim? Ben de seni seviyorum?

Ben: *Anlıyorum. Sen beni benim seni hatırladığımdan farklı hatırlıyorsun.*

Aptalca yorumuma gözlerimi devirdim.

Ben: *Senin duyguların var. Benim sadece anılarım var.*

Ben: *Sana karşı bir şey hissetmediğimden değil.*

“Hayır... bu değil.” Ezilip büzüldüm.

Ben: *Bence sen iyi birisin.*

Evet, bu da olmadı. Kameraya bakarsam utançtan gerildiğini göreceği için bakmıyordum.

Profesör: *İyi ki sana çıkma teklif etmiyorum. “İyi çocuk” yorumu reddedilmeye birlikte acı verebilir.*

Verdiği yanıtı bakarak sırtışıma Morgan’ın göğsümdeki başının arkasına sakladım.

Ben: *Herhangi bir kadının seni reddettiğine inanmakta zorlanıyorum.*

Profesör: *Yıllar önce tanıdığım bir kız beni oldukça sık reddetti. Ama ben ısrarcıydım.*

“Adil oynamıyorsun,” diye mırıldandım cevabımı yazarken.

Ben: *Gençken flört etmekten F aldığım için kesin bir şey söyleyemem ama etrafımdaki uyumlu kızları gözlemlediğim için tahminimce tanıdığın kız elde edilmesi zoru oynuyordu. Bilmiyorum.*

Profesör: *Flörtten F mi aldın?*

Ben: *Senin yapacak işin yok mu?*

Profesör: *Dr. Albright'ı tekrar ne zaman göreceksin?*

Ben: *Yarın akşam. Neden? Onun kapısının dışını mı dinleyeceksin?*

Profesör: *Hahaha, Morgan'a bakması için ailemi ayarlayabilirsem, neden olmasın.*

Ben: *Konu dışı... Daisy'nin ailesi hâlâ hayatta mı?*

Profesör: *Evet.*

Ben: *Sence Daisy'nin ailesiyle tanışırsam bu daha fazla anıyı tetikler mi? Yani, on beş yıl boyunca her gün gördüğü insanlar onlar.*

Profesör: *Onlarla tanışmak mı istiyorsun?*

Evet, istiyordum. Hayır. Emin değildim. Midemde korku, entrika ve heyecan karışımı bir duygu dolanıyordu. Daisy'ye konsantre olursam ve bu yanımin yüzeye çıkmasına izin veririm, o zaman kesinlikle ailesiyle tanışmak istiyordum. Odasını görmek, yatağında oturmak istiyordum. Şifonyerinin çekmecelerini karıştırmak. Yüce Tanrım, umarım son bir veda ettikten yirmi iki yıl sonra onun tüm eşyaları hâlâ onlarda değildir.

Ben: *Sanırım evet.*

Profesör: *Ayarlarım.*

Ben: *Bu ne demek oluyor? Benim hakkımda hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi? Beni-bizi nasıl açıklayacaksın?*

Profesör: *Bir şeyler düşüneceğim. Ben böyle inanılmaz zekiyimdir.*

Ben: *Öğğğ.*

Profesör: *İşe dönmem lazım.. Morgan'ı benim yerime öp.*

Çenemi eğip başının üstünü öptüm ve köşedeki kameraya göz kırptım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Teşekkürler.”
Griffin elimi sıktı. “Bana teşekkür etmeyi bırak.”

Dr. Albright’ın ofisinin kapısını çaldım.

“Buyurun.”

“Ama cidden...” Kapıyı açmadan önce ona döndüm. “Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Normal isimleri olan milyonlarca başka normal kadınla birlikte olabilirdin ama evlenmek sadece soyadımı değiştirecek olsa bile beni seçiyorsun. Ve hayatımın geri kalanında geçmiş yaşamlardan gelen beleşçi ruhlarla uğraşmak zorunda kalabilirim. Yine de...” Sırıttım. “Sen hâlâ buradasın.”

“Böyle konuşmaya devam edersen, beni dönüp kaçmaya ikna edebilirsin. Hazır önde giderken dur, Swayz.”

Ayak parmaklarımın üzerine kalkarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. O da beni öptü, nane tadını dilimin ucunda hissettim. Griffin kelimenin tam anlamıyla nefisti.

“Merhaba, Dr. Albright.” Ceketimi çıkardım. “Sizi nişanlım Griffin Calloway ile tanıştırmak istedim.”

Bizi yarı yolda karşıladı ve elini uzattı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Griffin. Lütfen oturun. Su ya da çay ister misiniz?”

“Çay hoş olur.”

Griffin’e bir kaşımı kaldırdım. O da sırttı.

Daha önce ondan *hoş* kelimesini duyduğumu hatırlamıyordum.

“Swayze?”

“Evet, sanırım ben de çay alabilirim. Teşekkür ederim.”

“İkinizin de Şükran Günü güzel geçti mi?”

Gülümseyerek Griffin’e baktım. Birlikte geçirdiğimiz ilk Şükran Günü’ydü. Ve mükemmeldi. Scott ve Sherri, annemi ve büyükannemle büyükbabamı yemeğe davet etmişti.

Nate ya da geçmiş hayatlar hakkında konuşmamıştık.

Bol bol düğün muhabbeti. Güzel yemekler. Kahkahalar. Ve aile.

Griff bana göz kırptı. Uzun hafta sonunda yatakta çok zaman geçirdiğimizi düşünüyordu. Evet, bu da çok muhteşemdi. Hayatta bir geri sarma düğmesi iyi olurdu. O dört günü tekrar tekrar yaşamak isterdim.

“Çok hoştu.” Griffin’in sözünü ödünç aldım. “Peki sen? Güzel bir Şükran Günü geçirdin mi?”

“Güzeldi. Yaşayan birkaç arkadaş bulmak biraz zaman aldı ama üç tane buldum ve oldukça iyi vakit geçirdik.”

Griffin ile kıkırdadık.

Bize çay servisi yaptı ve masasının arkasına geçti. Yüzüne rahat bir gülümseme yerleşti. “Swayze bana e-posta gönderdiğinde, bize katılacağını duyduğuma çok sevindim Griffin.”

Griffin, çayından bir yudum almadan hemen önce başıyla onaylayarak cevap verdi.

“Yani hipnozu denemeyi mi düşünüyorsun?”

“Evet. Griffin’in sorusu olursa diye onunla gelmek istedim. Ona elimden geldiğince açıklamaya çalıştım ama bu konuda uzman değilim.”

“Ah, o zaman Swayze’nin risklerin yanı sıra olası faydaları da anlattığını varsayıyorum?”

“Açık konuşabilir miyim?” diye sordu Griffin.

“Lütfen,” dedi Dr. Albright gülümsemeye devam ederek.

Yavaş bir nefes alıp tuttum. Ne konuda açıksözlü olması gerekiyordu?

“Reenkarnasyon yüzde yüz kabul ettiğim bir şey değil. Bunu bir olasılık olarak düşünmemin tek nedeni daha iyi bir açıklama yapamamam. Swayze’nin Morgan Daisy Gallagher’ın reenkarnasyonu olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?”

“Bunu sorgulamak son derece normal, tıpkı insanların Tanrı’ya ya da nasıl ortaya çıktığımıza ve bu yaşamın ötesinde nereye gideceğimize dair tüm inançları sorguladıkları gibi. Dolayısıyla size sunabileceğim tek şey kendi *görüşüm*. Hem profesyonel hem de kişisel görüşüm, Swayze’nin ruhunun ve Daisy’nin ruhunun bir kısmının yanınızda oturan güzel bedende yer paylaştığı. Birçok yaşamın ürünü olduğumuza inanıyorum.”

Evet, kulağa hiç de çılgınca gelmiyordu. Yanında oturan “güzel beden” Dr. Albright’ın onu inandırmaya çalıştığı kadar sihirli bir tek boynuzlu at olup olmadığını anlamak için yüzündeki soğukkanlı ifadenin ötesini göremiyordum.

Beyaz toynağımı elinin üzerine koydum ve uzun kuyruğumu sallayarak her yöne bir gökkuşağı parıltısı gönderdim.

“Haklıymışsınız gibi davranalım.”

Dudaklarım sıkı bir çizgi haline geldi ve gözlerimi inançsızlık içinde devirmekten vazgeçtim.

Bu kadın son derece eğitilmiş, yaşının getirdiği inanılmaz derecede bilgelikle dolu ve bir bilgenin tasviri gibiydi. Yine de Griffin sadece haklıymış *gibi* davranmak istiyordu. Bu iş umduğum kadar kolay gitmiyordu.

“Eski anıları deşmek, ölüm gibi, çok travmatik değil mi? Yirmi iki yaşında. Bu tür bir psikolojik travmayı göze almak akıllıca mı?”

“Bu bir risk. Bu yüzden Swayze’nin bir karar vermeden önce bunu gerçekten düşünmesini istiyorum. Gördüğü şeyleri hatırlayabilir ama aynı zamanda duygularını da yeniden yaşayabilir.”

“Ama sadece bu kadar,” diye araya girdim. “Bu görüntülere sahip olmak ama onlarla alakalı hiçbir his ya da duygu hissetmemek beni deli ediyor.”

Griffin bana döndü. “Yani ölmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak mı istiyorsun? Ya da daha kötüsü... öldürülmenin?”

“Hayır. Ama başka bir kadının onun ellerinde gerçekten ölmesine izin vermektense o hisleri hatırlamayı tercih ederim. Ve sadece bu da değil. Güzel zamanlar da oldu. Onları kafamda görmekten ama Daisy gibi hissedememekten nefret ediyorum. Bu aşinalık sanki hissedilmek *istiyormuş* gibi vicdanımın yüzeyine doğru tırmanıp duruyor. Sanki hissedilmesi *gerekiyormuş* gibi.”

Benden uzağa bakarken başını iki yana sallayarak alay ediyordu. “İyi zamanlar mı? Nate’i kastediyorsun.” Adını ciddi bir küçümsemeyle söyledi. “Onun hakkında neler hissettiğini hatırlamak mı istiyorsun?”

Dr. Albright’a baktım ama havuza atlayıp beni boğulmaktan kurtarmaya hazırmış gibi görünmüyordu.

“Düşündüğün şekilde değil, Griff.”

Griffin dikkatini Dr. Albright’a çevirdi. “Lütfen bana buna uygun bulduğunuzu söylemeyin. Biz nişanlıyız. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum ama onun duyguları için başka bir adamla rekabet etmek istemiyorum.”

Bize konsantre olmuş bir şekilde başıyla onayladı. “Swayze, hatırlamak istediğin duyguları biraz daha açabilir misin? Eğer romantik duygular değilse, o zaman belki Griffin’in içini biraz olsun rahatlatabilirsin.”

Griffin’in çenesindeki kas seğirmesi yakın zamanda zihnini rahatlatamayacağımı söylüyordu ama yine de denedim.

“Gençtik. Ve herhangi bir aşk duygusu olmadan önce arkadaştık. Bazen bu diğer hayatın bazı anılar bozulmadan ilerlemesinin nedeninin Nate için bir şeyler yapmak amacıyla burada olmam olduğunu düşünüyorum.” Bu tam olarak doğru değildi.

Griffin'in ifadesi kızgınlıktan tehlikeli bir hale döndü.

Kendini kaybetmesini önlemek için elimi kaldırdım. "Daisy'nin ölümünden kendini sorumlu hissediyor. Ve katili hâlâ birilerini öldürmeye devam ediyor. Ve bir bebek annesini kaybetti. Zamanlama çok tesadüfî. Sanırım Doug Mann'la meseleyi çözmek, Morgan'la ilgilenmek ve Nate'e bunun onun hatası olmadığını anlatmak için bu anıları hatırlıyorum. Karısı öldü. Onu Dr. Greyson'ın ofisinde ilk gördüğümde, hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlamıştım."

Griffin baş ve ortaparmağıyla şakaklarına masaj yaptı.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" Dr. Albright kollarını masasının kenarında kavuşturdu. "Önce kendini düşün, Swayze. Ne istediğini. Neye ihtiyacın olduğunu. Gerçekten neyi riske atmak istiyorsun? Başkalarına olan borcunu ya da Doug Mann'a karşı duyduğun suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalış. Burada gerçekten *ihtiyacın* olan tek şey ne?"

Benim tek bir ihtiyacım yoktu. Tanımlanamayan milyonlarca ihtiyacım vardı. İhtiyacımı anlatacak bir kelime yoktu. Bu bir histi. Dırdırcı, ruhun derinliklerinden gelen bir histi. Ve belki de bunu anlayabilen tek kişi bendim ama içimden bir ses Dr. Albright'ın da anladığını söylüyordu, Griffin'in önünde yüksek sesle söylemese bile.

Bu yüzden mantıklı olması gereken tek şeyi söyledim. "Güvende hissetmeye ihtiyacım var."

Griffin başını birkaç kez iki yana sallarken bir kahkaha attı.

"Sana söyledim, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Böyle bir söz veremezsin!" İki büklüm oldum.

Dr. Albright'ın sempatik bakışları bana döndü.

Yavaşça pişmanlık dolu bir nefes aldım. "Çalışıyorsun. Ben de çalışıyorum. Hayatımızın geri kalanında sürekli dip dibe yaşayamayız."

"Ve hiç kimse hipnozun bize eksik olanı vereceğini garanti edemez. Bir adamı yirmi iki yıl önce işlenmiş olası bir cinayet-

ten mahkûm etmek için bir parça kanıt. Ama bu arada, sonsuza dek peşini bırakmayacak bir şeyi hatırlama riskiyle karşı karşıya kalırsın ve...”

Cümlesinin sonunu hızlı bir iç çekişle bırakıp dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bitir,” dedim.

Gözlerini başka bir yöne çevirdi.

“Buna ihtiyacım var, Griff.”

“Tamam.” Ayağa kalktı ve sandalyenin arkasından ceketini aldı. “Neye ihtiyacın varsa, Swayz.”

“Griff?”

“Bırak, Swayze.”

Arkasından gelen kapı tıkırtısı kalbimde küçük bir damla gözyaşı akıttı.

Dr. Albright’ın empatik ifadesine rağmen duygularıma hâkim oldum. “Lütfen beni anladığınızı söyleyin.”

“Anlıyorum. Ama Griffin’i de anlıyorum. Seni Nate’e kaptırmaktan korkuyor.”

“Bu çok saçma.”

“Öyle mi? Bazı insanlar bu hikâyeye kader diyebilir. Nate ilk aşkını kaybetti, ikinci aşkını kaybettiğinde ise seni buldu, *yeniden*.”

“Kader mi?” Öksürerek güldüm. “Tekrar birlikte olmamızın kader olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Hayır. Ben *bazı insanlardan* değilim. Ama bu, senin kader yüzünden o hayattan anıların olduğuna inanmandan daha çılgınca değil. Belki kader vardır, belki de yoktur. Kader fikrini seviyorum ama gerçek kaderini henüz bilmiyor olabilirsin.”

“Gerçek kaderim ne?”

Çayının son yudumunu da içtikten sonra fincanını bıraktı ve hafifçe gülümsedi. “Hiçbir fikrim yok. Ama eğer bu kaderse... öğreneceksin.”

“Gitsem iyi olacak. Uber çağırmam gerekip gerekmediğine bakmalıyım.” Ayağa kalktım. “Eğer hipnozu denemezsem, kor-

karım pişmanlığı içimde taşıyabilirim. Ve Griffin ile böyle bir pişmanlık içinde evlenmek istemiyorum.”

“Nihayetinde bu senin seçimin, sadece senin. Ne yaparak yanında olmamı istersen ben senin için buradayım.”

“Teşekkür ederim.”

Griffin kapının dışında değildi ve koridorda asansörlere doğru giderken de bir iz yoktu. Gitmişti. Daisy’nin laneti beni kendime zarar veren biri haline getirmişti.

Merdivenlerden birinci kata çıktım ve otoparkın girişine doğru sola döndüm.

İşte oradaydı.

Durdum.

Gözlerimi diktim.

Hayranlıkla.

Hayal kurdum.

Ve sonra canım yanmaya başladı.

Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuştu, bir bacağı-
nı duvara dayamış bir şekilde itiyor ve bana hüznü bir şekilde gülümsüyordu.

Canım daha çok yanıyordu.

“Beklemişsin.”

“Tabii ki bekledim.”

“Ama kırgınsın.” Ona yaklaştıkça adımlarımı yavaşlattım.
“Hayal kırıklığına uğradım.”

“Bu kırgınlık için bir kod.”

Elini uzattı. Elini tuttum.

“Hiçbir şey için kod değil. Hadi eve gidelim.”

Beni kamyonetine kadar götürmesine izin verdim. Benim için kapıyı bile açtı.

Kapıyı kapatmak için geri adım atmadan önce ceketini tutup onu kendime çektim. “Akşam yemeği için bir şeyler alalım.”

Başıyla onayladı, gözleri yüzümü taradı. Yüce Tanrım, onu çok seviyordum.

“Sonra da çarşafının altına saklanalım ve hayatı birkaç saatliğine durduralım.”

Griff önce ağzımın bir tarafını, sonra diğer tarafını öptü ve hafifçe başıyla onaylarken en son dudaklarımı öptü.

Bir noktada durdurma tuşuna basıp dünyadan saklanamayacaktık ama ben bunu yapabildiğim kadar yapacaktım; o da beni sevmeyi istediği sürece.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“**H**atırladın mı?” diye sordu Nate soluk sarı renkli iki katlı Levin garaj yoluna girdiğimizde.

Bahçenin etrafında gerçek bir çit vardı, kar yağmadan önce kesilmesi gereken süs çimlerini ve gündüz zambaklarını çevreliyordu.

“Swayze?”

Başımınla onayladım. Şimdiye kadar böyle bir şey hatırladığımı bile bilmiyordum. Tıpkı Nate’i görene kadar onu tanıdığımı bilmediğim gibi. Yirmi iki yıl, bir şeyi -birini- bu kadar yakından tanıma hissini anlamak ya da tarif etmek için yeterince uzun değildi ama Swayze Samuels bu evi hiç görmemişti.

Güçlkle yutkundum. “Sanki...” Başımı iki yana salladım. “Yeni bir dünyaya yeni bir kapı açmak gibi. Seni gördüğüm an, *Nate Hunt olduğunu* düşünmedim. Bir anı seli beynimin her santimetrekaresine sızmıştı.

“Annesi sarı saçlı ve mavi gözlü. Babası Daisy gibi biraz daha koyu sarı saçlı ve kahverengi gözlü. Çiti griye boyadı; Daisy hiç sevmedi ve yeniden beyaza boyattı. İlkbaharda arka bahçedeki akçaağacın altında kırmızı laleler açar. Arka bahçenin köşesinde de eski bir kulübe var. Verandanın hemen dışındaki beton döşemede el izleri var.”

İnanılmazdı... Başımı iki yana sallayıp Nate'e baktım.

Gülümsedi. "Senin el izlerin."

Bu en çok acı veren kısımdı. Hissetmediğim hislerden ziyade *beni* hatırlamıyordum.

"Bunu *hissetmeyi* çok istiyorum. Sanki hissedemezsem gerçekten anlamlandıramayacağım. Hipnozu deneyeceğim. Bunu yapmak zorundayım."

Nate elini benimkinin üzerine koydu. Elimi tutmadı ya da okşamadı. Hissettiğim tek kısım *bıydu*. Nasıl oluyor da kendimi Daisy olarak hatırlamıyordum ama onun dokunuşunu hatırlıyordum?

"Beni sevmene ihtiyacım yok... Bu hayatta." Gülümsedi.

Gözlerim yaşla doldu. Bir cümle nasıl aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar kederli olabilirdi?

Beni sevmene ihtiyacım yok... Bu hayatta.

Nate Hunt her hayatta sevmeyi hak ediyordu, özellikle de bu hayatta.

"Belki bugün gördüklerinden sonra bırakabilirsin."

Gözlerimi kısarak elimi yavaşça avuçlarımız birbirine geçecek şekilde çevirdim. Yine de parmaklarımızı birbirine geçirmedi ya da onun teninin benimkine dokunmasının tanıdıklığından başka bir şeye tutunmadık.

"Neyi bırakabilirim?"

"*Bu hayatta mutluluğu bulmana hizmet etmeyen her şeyi.*"

Bakışlarım ellerimizden ayrılıp onun gözlerinde daha fazla anlam aradı. "Yine gitmeme izin mi veriyorsun?"

İrkildi. "Swayze..."

Elim onun elinin altından kaydı. Bu adamdan önce tanıdığım çocuğun hissettirdiklerinden kurtulmak için elimi birkaç kez yumruk haline getirdim. "Evleniyorum. Harika bir işim var. Sanırım mutluluk beni buldu."

Eğer endişesini gizlemeye çalışıyorsa, kaşlarının arasındaki çizgiyi gizlemeyi unutmuştu.

Eve doğru başımı salladım. “Morgan’la tanışacakları için heyecanlı olduklarını söylemiştin. Dadının peşine takılmasını nasıl açıklayacaksın?”

“Senin de geleceğini biliyorlar. Morgan’ın dadısı olduğunu biliyorlar. Senin bir aile dostu olduğunu ve yıllardır benim için küçük bir kardeş gibi olduğunu söyledim. Daisy hakkındaki tüm hikâyeleri biliyorsun ve onlarla tanışmak istedin.”

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. “İnandırıcı duruyor.”

Nate kapısını açtı. “Onlarla ya da evleriyle ilgili bildiklerin konusunda fazla ürkütücü olmadığın sürece inandırıcı.”

O arka koltuktan Morgan’ı alırken ben de arabadan indim. “Bence bana ürkütücü demek biraz abartılı.”

“Gerçekten değil.” Kapıyı kapatırken dudakları sırtışını gizlemek için kırıştı.

Alacakaranlık Kuşağı’na adım atarken müzik başlasın! Daisy’nin annesi kapıyı açtığı anda, gelgitli bir anı dalgasıyla dizlerimin bağı çözüldü. Sanki bir hayalet gördüm ama o bir hayalet değildi. Bu ev hayalet değildi.

Hayalet olan bendim.

“Nate!” Daisy’nin annesi sarılmak için kollarını uzattı.

“Claudia. Seni görmek ne güzel.” Morgan’ın araba koltuğunu yere koyup Daisy’nin annesine sarıldı.

Benim annem?

“Claudia, seni Swayze ile tanıştırmak istiyorum.” Nate bana, *sıra sende, ürkütücü olma*, der gibi gülümsedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Swayze. Ne eşsiz bir isim. Çok beğendim.”

Kızına Daisy göbek adını veren Claudia’nın benim adıma beğenmesi şaşırtıcı değildi.

“Teşekkür ederim. Ben de memnun oldum.”

Yorgan dikiyordu ve anı defteri vardı. Yemek yapmak pek başarılı olduğu bir alan değildi ama sadece su ekleyip karıştırıl-

ması gereken her şeyde talimatları takip edebiliyordu. Ev düzenliydi ama saplantılı bir şekilde temiz değildi. Bunu anlamak için parmağımı tırabzanda ya da sehpa da gezdirmeme gerek yoktu. Sadece biliyordum.

“Ah, Nate... Kızın çok sevimli.” Claudia elini göğsüne bastırды, koltuğundaki Morgan’a baktı. Ağlayacak gibi duruyordu. “Cenazeyi kaçırdığımız için kendimizi çok kötü hissettik ama Avrupa’daydık ve yetişemedik. Kaybın için çok üzgünüz.” Başını iki yana salladı. “Milyonlarca kez gelip seni görmek ya da aramak istedim ama...”

Nate onu rahatlamak istercesine gülümsedi. “Sorun değil. Anlıyorum.”

Tabii ki duygulu hissediyordu. Claudia iki çocuğunu da kaybetmişti.

“İçeri gelin lütfen.” Kapıyı arkamızdan kapattı ve bizi oturma odasına götürdü. “Dennis birazdan döner. Bir şeyler almak için dükkâna gitti.”

Kanepeye oturduk, Claudia da yanındaki sandalyeye oturdu. Nate, Morgan’ı araba koltuğundan çıkarıp Claudia’ya verdi.

Morgan zıplamayı çok sevdiği için bacaklarını açtığında onu zıplattı. “Şu haline bak, tatlım. Ne kadar enerjiksın. Kocaman gülümsüyorsun.”

Nate bana bir bakış attı. Onun sevincini ve kederini hissediyordum.

“Bu güzel küçük kıza ne isim verdin?”

Ah... Lanet olsun...

Cidden mi? Daisy’nin ailesi Nate’in kızına Morgan adını verdiğini bilmiyor muydu?

“Adı Morgan.”

Claudia donakaldı, Morgan’ın hareketli bacakları daha fazla zıplamak istiyordu. Claudia’yı ağlatmanın yolu, Nate. Bahse girerim Jenna doğum duyurularını gönderirdi, böylece bu tür bir sürpriz, özel teslimat yerine postayla gerçekleşirdi.

Claudia nefes almakta zorlandı ve birkaç saniye sonra nefesi ni içi boş bir *oh* sesine benzer bir sesle bıraktı.

Morgan'ı düşürmeden yakaladım. Claudia'nın yumruğu kalbini kapatırken gözyaşları aktı.

"Size birkaç dakika verelim." Morgan'a sarıldım. "Biz bir.. etrafa göz atalım." Son iki kelimeyi sessizce söyledim. Ama Claudia'nın tek duyduğunun adı *Morgan* olduğunu biliyordum.

Üst kata çıktık. Üç yatak odası ve bir banyo vardı. Evet. Aynen hatırladığım gibiydi. "Ee..." Daisy'nin yatak odasının girişinde durdum. "Burası benim odamdı, ha?"

Morgan cevap vermedi. Yanaklarımla el çırpmaca oynamakla meşguldü. Bu odadaki her şeyi hatırlıyordum. Kalbimi öyle kırıyordu ki! Öldüğünden beri odasına dokunmamışlardı.

Anneme babamın yasını tutmayı bırakması gerektiğini her söylediğim zaman için kendimi kötü hissediyordum. Daisy'nin yirmi yılı aşkın süredir ölü olmasına kıyasla babamın ölümü çok yeniydi.

Kızlarının bir parçasının benim içimde yaşadığını bilmeleri, onlara yardımcı olur muydu? Belki de sevilen birinin organlarının hayat kurtardığını bilmenin verdiği o yürek parçalayıcı ama ilham verici duygu gibi. O kalıcı fiziksel bağ...

Ama bu daha fazlasını ifade eden bir şeydi. Et ve kandan daha büyük bir şey taşıyordum. Onun anılarını hatırlıyordum. Ve böyle günlerde, keşke onun duygularını da hissedebilsem diyordum. Etrafımdaki aşinalığa karşı çok hissizdim. Bazen empati içime sızıyordu ve Daisy'ye ait olduğunu düşündüğüm bir şey gibi kendini gizliyordu ama öyle değildi.

"İşte buradasın."

Nate'in sesine ve arkasında gözleri şişmiş Claudia'ya döndüm. Bakışları odayı taradı. Eşikten geçmedim. Sanki bunun için izne ihtiyacım varmış gibi geldi.

Alt kattan gelen bir ses dikkatini dağıttı. "Dennis olmalı. Morgan'ı alayım." Adını söylerken durakladı, gözyaşlarını tutamıyordu.

Morgan'ı ona verdim.

"İçeri girebilirsiniz." Nate'e gülümsedi ve Daisy'nin odasına doğru başını salladı. "Delice görüldüğünü biliyorum ama onun odasında hiçbir şeyi değiştirmedim. Bunca yıl sonra oraya girip onunla konuşmak hoşuma gidiyor. O benim kızımdı ve hep öyle kalacak. Onu unutmak istemiyorum." Claudia önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Gerçek hayat tecrübesi az olan yirmi iki yaşındaki halim Claudia'yı biraz kaçık bulurdu. Sanırım anneme karşı kullandığım kelime *takıntılı*ydı. Ama bütün yaz boyunca ve sonbaharın ilk aylarında Nate'le geçirdiğim zamandan sonra artık kimseyi yargılayacak durumda değildim.

"Biz aşağıda olacağız. Acele etmeyin."

"Teşekkürler," dedi Nate.

Claudia duyamayacak kadar uzaklaşınca Nate beni odaya itti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Vay anasını! Ne yapıyordu bu adam?*

"Sonunda." Bana şeytani bir bakış attı. Bu bakışı yetişkin Nate'den görmemiştim. Ancak, gözlerindeki o muzipliği, *bana ne yapacaksın* dediğinde altımda olduğunu hatırladığım andan hatırlıyordum.

Yutkun!

"Odana girmeme asla izin vermemişlerdi."

"Da...Daisy'nin odası," diye kekelerken bana vahşi bir şekilde baktı.

Bana doğru bir adım attı. Ben bir adım geri attım.

"Merdivenlerin olduğu yöne baksam dahi baban boğazını temizleyip kaşlarını çatarak beni uyarırdı."

"Babası," dedim fısıltının biraz üstünde çünkü nefes alamıyordum.

"Yirmi iki yıl önce seni yatağa atar ve seninle öyle bir sevişirdim ki ta ki..." Alt dudağını ısırıp başını iki yana salladı.

Bacaklarım yatağa çarpana kadar bir adım daha geri attım ve tökezleyerek kırımın üzerine düştüm. Ellerimle yorganı kavradım.

Ta ki? Cümleyi tamamlamasını istemiyordum.

Kahretsin! Evet, istiyordum.

Önümde yere diz çöktü, ellerini bacaklarıma koydu. Bu üçüncü derece yanığım varmış gibi hissetmeme neden oldu.

“Bu odayı hatırlıyor musun yoksa ikimiz de ilk kez mi görüyoruz?”

Ellerini sürekli gözetlemem gerekiyordu. Gözlerimi onlardan alamıyordum. “Ah...” Güçlkle yutkundum. “Hatırlıyorum.”

“Ve?” Bacaklarımı biraz sıktı.

Keşke onun dokunuşuna karşı Daisy’nin hayatındaki duygulara karşı olduğum kadar hissiz olsaydım ama değildim. Mesele sadece Nate’in bana dokunan inanılmaz seksi bir adam olması değildi; yaşayan *en* seksi adamla nişanlıydım. Vücudum onun dokunuşuyla sanki eski bir dostu yirmi yıldır ilk kez görüyormuşum gibi aydınlanıyordu. Aşinalık uyuşturucu gibiydi. Sanki bir zamanlar Nate Hunt bağımlısıydım ve yıllarca ayık kaldıktan sonra tekrar bir doz alıyordum ve bu, duyularımı bir ihtiyaç yokluğuna sürüklüyordu.

“Seni hatırlıyor musun?”

“Ben değil. Daisy.” Hâlâ bakışlarımin ellerinden bir santim bile kaymasına izin vermedim. “Ve hayır. Kafamda onun hayatıyla ilgili bir resim var; sen, bu ev, ailesi... Kelimenin tam anlamıyla onun dışındaki her şey ve herkes. Sanki o silinmiş gibi. Ve gördüğüm şeylere eşlik edecek duygularımın olmamasından nefret ediyorum.”

Eli bacağımdan çeneme doğru ilerleyip ona bakmam için eğildiğinde nefesim kesildi.

“Daisy olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyor musun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Zihnimdaki şeyleri anlamlandırmak için.”

“Ya onun öldüğü zaman hissettiklerini hissetmen demekse bu?”

“Bilmiyorum.”

“Ya alt kattaki iki kişiyi hayatının içine almak istemene sebep olursa? Onlara olan sevgin yeniden canlanırsa, bu annenle olan ilişkini nasıl etkiler?”

Yutkunarak başımı hafifçe iki yana salladım.

“Onlara karşı bu sevgiyi hissetmek istiyor musun?”

Bu sevgi. Sevgi kötü bir şey olabilir miydi? Çok fazla insanı aynı anda sevemez miydik?

“Belki,” dedim, vücudunun sıcaklığının benimkini kavurduğunu hissederek.

“Aşkımızı tekrar hissetmek istiyor musun?” Eli boynum boyunca ilerledi, ta ki başparmağının ucu kulağımın altında beni öptüğü yere değene kadar.

Evet. Bunu hissetmek istiyordum. Gözlerimi kapatıp zihnimde yirmi iki yıl geriye gitmek ve beni oradan öpmesine izin vermek istiyordum. Bunu onun için istiyordum. Bunu kendim için istiyordum. Sonra gözlerimi açıp hiç olmamış gibi hayatıma devam etmek, o anı eski bedenimle birlikte mezara gömmek ve bir daha asla düşünmemek istiyordum.

“Seni hâlâ her yerde hissediyorum.” Gözleri kapandı. Eliyle bacağımı sıkarken başparmağıyla boynuma biraz daha bastırdı.

Kontrol. Her bir nefesiyle savaşıyordu. Beni öpmesine izin verirsem, bu ona bir kapanış sağlar mıydı? Hiç alamadığı veda öpücüğünü. Yoksa doymak bilmeyen bir açlığı mı beslerdi? Öpücük nerede dururdu? Elleri nerede dururdu?

Hepsinden öte... Ne kadar ileri gitmesine izin verirdim?

“Beni öpecek misin?” Fısıldadım çünkü kalbim patlamadan önce bunu bilmem gerekiyordu.

Nate gözlerini açtı, hafif bir bakışla yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Hayır, seni öpmeyeceğim.” Beni tutuşu gevşerken sözlerini acele etmeden söyledi. “Öpmek için benim değilsin.”

“Ama sevmek için senin olduğumu düşünüyorsun.”

“Senin bir parçan.” Sırtışı büyüdü. “Evet.” Ayağa kalktı. “Seni sevmenin fiziksel kısmını gerçek erkek arkadaşına bırakacağım.”

Gerçek erkek arkadaş...

Daisy’nin Nate Hunt’a neden âşık olduğunu anlamak için duygusal olarak nasıl hissettiğini hatırlamama gerek yoktu. Şimdi bile, otuz yedi yaşında, o çocuksu sırtışı ve gözlerindeki muzip parıltı beni hiç çaba harcamadan etkisiz hale getiriyordu.

Dudaklarını büzerek birkaç saniye beni inceledi. “Beni öpecek miydin?”

“Kibirli olma.” Gözlerimi ona diktim.

“Önce sen sordun. Bu seni kibirli mi yapıyor?”

“Bana dokunuyordun.”

“Sana dokunmama izin verdin. Başka türlü sorayım... Seni öpmeme izin verir miydin?”

Ayağa kalktım, öfkeli bir nefes alırken çenemi kaldırdım. “Başka bir adamla nişanlıyım.”

“Evet ya da hayır sorusu sormuştum.”

“Ne düşünüyorsun?” Çenem biraz daha yukarı kalktı.

Bazı kadınlar hayatları boyunca kendilerine hayranlıkla bakan bir erkekle tanışmazlar. Şimdiden bana çok özel biriymişim gibi bakan iki erkeğim var. Neden? Kim bilir?

“Hayır. Seni benimmişsin gibi öpmeme asla izin vermezdin. Varlığının her zerresiyle sevmediğin bir adamla evlenmeyi asla kabul etmezdin.”

Vücudumdaki tüm mücadele bitti, omuzlarım gevşedi, çenem düştü ve bakışlarım yumuşadı.

“Ve bunu biliyorum çünkü bir parçan bir zamanlar beni böyle sevmiştin.”

Düşünmedim. Kollarım boynuna dolandı, onu kendime çektim. Birkaç saniye sonra o da bana karşılık verdi. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım kulağına.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Nathaniel

Ya hayatımın amacı en iyi arkadaşımın mutluluğu bulması-
na yardımcı olmaksam?

Ona sarıldım.

Kendime yenilip onu öpseydim o da beni öpecekti, Griffin'i sevmediği için değildi. Çünkü... zamanı test ediyorduk. Doğru anı, doğru hayatı bekliyorduk.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Ona daha sıkı sarıldım. Perde Nate ve Daisy'in üzerine kapandı. Sonları için yas tuttum. Yine de burada bir tekrar yaşadım. Bu son olmayacaktı. Hiçbir şey uzun sürmezdi. Ama gözümü kırpmayacaktım. Nefes almayacaktım. İçimdeki tüm güçle zamanı durduracak, sonsuza dek bu anı yaşayacaktım.

"Ah... üzgünüm." Dennis kapıyı açarken bize garip bir şekilde gülümsedi. Boğazını temizlemedi. Ölümcül bir şekilde bakmadı.

Swayze geri çekildi.

"Onun odasında olmak beni duygulandırdı," dedim az önce gördüklerine bir mazeret olarak. "Dennis, bu Swayze."

"Merhaba." Swayze gülümsedi, yanakları utançtan kıpkırmızıydı. Bu tarz bir kızarıklık Daisy'ye de her zaman yakışırdı.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Dennis elini sıkı ve dik katini bana çevirdi. “Claudia’nın Morgan’ı sana geri vereceğini pek sanmıyorum.”

Kıkırdadım. “Bugün sizi gördüğümüze sevindim.”

Onu aşağıya kadar takip ettik.

“Size geri vermeyeceğim.” Claudia Morgan’a sarıldı, tombul yanaklarını öptü.

Dennis başını iki yana salladı. “Bebek bakıcısına ihtiyacın olduğunda kimi arayacağını biliyorsun.”

“Evet.” Claudia canlandı. “Ona bakacak birine ihtiyacın olduğunda gerçekten de beni ara.”

“Teşekkürler.” Morgan’ı alıp ana kucağına bağladım.

“Onun odasında olmak kendini onun yakınındaymış gibi hissettirdi mi?”

Başımı kaldırıp Swayze’ye hızlıca baktım.

Dudakları birbirine kıvrıldı.

“Evet. Kendimi ona gerçekten yakın hissettim.”

“Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanmak zor. Ona söylemek istediğim onca şey vardı. Onunla paylaşmak istediğim bir sürü tavsiye. Küçük kızın büyüdükçe anlayacaksın. Zaman yeterli değil.”

Ayağa kalktım, ceketimin fermuarını çektim. “Hayır, değil.”

Claudia elini yanağıma koydu ve başını yana eğdi. “Aşktan vazgeçme, Nate. Tamam mı?”

Başımla onayladım. “Burada bir erkeğin hak ettiğinden çok daha fazla sevgi var.” Morgan’a baktım. Daisy ve Jenna’yı kaybettikten sonra onun kastettiği gibi sevmek zor, hatta belki de imkânsızdı.

“Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum, Swayze.”

Swayze, Claudia ve Dennis’e gülümsedi. “Yukarıda onunla konuşurken... Ona ne söylediğinizi sorabilir miyim? Ben babamı kaybettim. Size yardım ettiğini düşündüğüm için sadece merak ettim.”

Dennis karısının elini tutarken Swayze'ye nazik bir şekilde gülümsedi.

Yavaşça bir nefes verdi. “Şey, her şeyden biraz. Ölümünden birkaç ay sonra, o sırada kaldığı yerden devam etmeye karar verdim. Okuldan, araba kullanmaktan, erkeklerden, üniversiteden konuştuk.” Güldü. “Sanırım onunla doğum kontrolünü bile tartıştım. Ve Nate...”

Claudia dikkatini birkaç saniyelğine bana verdi. “Ona senin hakkında her şeyi anlattım. Onun ölümüne ne kadar üzüldüğünü. Mezuniyet balosuna ya da mezuniyet dansına gitmediğini ve bunun onunla gidemediğin için olduğunu bildiğimi söyledim.”

Siktir. Bu çok acıttı. Mezuniyete gidememiştim. Yıllarca pek çok açıdan yaşamamıştım... Ta ki Jenna'yla tanışana kadar.

“Ona hokey oynamak yerine üniversiteye gitmeye karar verdiğini söyledim. Ona nişanlandığın haberini vermek zorunda kaldım.” Göz kırptı. “Kıskandı ama anladı.”

Swayze güldü. Bakışlarımız buluştu ve gülümsedim.

“Ve her şeyden öte, her ihtimale karşı bu hayatta ikinci bir şansı olursa diye ona bu dünya hakkında bazı ipuçları verdim. Çılgınca değil mi?”

“İkinci bir şans mı?” Swayze gözlerini kıstı.

“Swayze, lütfen bebek çantasını alır mısın?” Ana kucağını kaldırdım.

“Acaba ikinci şans derken...”

“Swayze, bebek çantası. Gerçekten gitmeliyiz.”

Claudia bileğine hafifçe dokundu. “Sadece aptalca bir şey işte. Muhtemelen reenkarnasyon diye bir şey olmadığını biliyorum ama ruhunun hâlâ dolaştığını düşünmek rahatlatıyor. Küçük kızımızın çok güzel bir ruhu vardı.”

“Bundan bahsetmeniz tuhaf...”

“Swayze!”

Herkes bana döndü.

“Özür dilerim. Sesimi yükseltmek istememiştim. Sadece bu gece kaydetmem gereken bir *podcast* olduğunu hatırladım ve Morgan’ı bir an önce eve götürüp yatırmazsam bu işi bitiremeyeceğim diye endişeleniyorum.”

“Tabii ki.” Claudia bizi kapıya kadar geçirdi. “Onu getirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Biz bunu aylar önce yapmadığımız için biraz utanıyorum.”

“Seni görmek güzel, Nate. Seninle tanıştığıma da memnun oldum, Swayze.”

“Teşekkürler, Dennis. Seni tekrar görmek de güzeldi.”

“Evet, bu...”

“İyi akşamlar.” Swayze’yi önümdeki kapıdan dışarı ittim.

“Senin derdin ne?” Bebek arabasıyla onu ileriye doğru iterken kaldırımda kalmaya uğraşıyordu.

“Tek bir şey rica ettim; tuhaf olma.”

“Tuhaf değildim. Tanrı aşkına! Konuyu bu fikre açılmış gibi açtı. Ya biliyorsa?”

“Şşşt!” Başımı kapısına doğru salladım. “Bin arabaya.” Swayze içeri koşup “O benim! Senin canın kızın,” diye bağırmaaya karar vermeden önce ana kucağını sabitleyip sürücü koltuğuna atladım.

“Eğer ben tuhafsam, o zaman siz Profesör, kafayı yemişsiniz. Ve aman Tanrım... Kızına Morgan adını verdiğini söylemek için bu kadar beklemen iyi olmuş. Kafayı. Yemişsin.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve söylediklerinin arkasına dururcasına başını kararlı bir şekilde salladı.

“Swayze, onlara gördüklerinden başka sunabileceğin bir şey yokken ölü kızları geri döndü oyununu oynayamazsın. Onları Daisy’nin sevdiği gibi sevemezsin. Yeni bir hayatın, yeni bir ailen var. Onlara ben Daisy’nin yeniden doğmuş haliyim bombasını atıp sonra da akıllarını başlarından almamışsın gibi çekip gitmek doğru değil.”

“Bundan biraz daha fazla görgü ve nezaketim var ama gücünün için teşekkürler.”

Birkaç dakika sonra anayola döndüğümüzde ona yan gözle baktım. “Pekâlâ. Onlara ne söyleyecektin?”

Gözleri seğirdi, çenesi gerildi.

“Onları koruyordum, seni ciddiye almadığım falan yoktu.”

Başını bana doğru çevirdi. “Beni bir çocukmuşum gibi ciddiye almadın. Herkesin önünde azarlandığım zaman anlarım. Bana çocukmuşum gibi davranmalarından bıktığımda annemle babam da böyle yapardı.”

Kıs kıs güldüm. “Yani çocuk gibi davranmanla ilgili bir şey söylediklerinde cevabın daha da çocuk gibi davranmak mı oldu?”

Alaycı bir sesle konuşurken burnunu kınıştırdı. “Swayze, tuvalete gitmen gerekiyor mu? Swayze, ellerini sabunla yıkadın mı? Swayze, ayakkabını daha düzgün bağlamana yardım ediyim. Swayze, kafanı çok kaşıyorsun, bit var mı bir bakayım.”

“Peki bitlenmiş miydin?”

“Konu bu değil. Sadece insanların bana ne yapmam ya da ne düşünmem gerektiğini söylemesinden bıktım. Bu yüzden hipnozu denemek istiyorum. Bu hayatla ilgili hislerimin ve fikirlerimin bana ait olmasını istiyorum.”

Başımı kaşıdım. “Son zamanlarda çok sarıldık. O sinir bozucu küçük parazitlerin başka birinin üzerine atlaması için bu oldukça yeterli. Hep böyle sarılan biri miydin?”

“Aman Tanrım! Lütfen odaklanır mısın? Bitlenmedim.” Penceresinden dışarı bakıp mırıldandı, “O kadar sık değil.”

“Iyy.”

Swayze saçını yüzünden çekti. “Kapa çenenin. Okuldaki kayıp eşya bölümünde birbirinin aynısı on tane kırmızı şapka vardı. Ben sadece yanlış olanı seçtim.” İç çekerek bana doğru döndü. “Ama cidden, Daisy’nin ikinci bir şansı olduğunu bilseler hayatları nasıl değişir biliyor musun?”

“Yine ne dediğimi anlamıyorsun. Onlara duygusal olarak sunabileceğin hiçbir şey yok. Eğer hipnoz yoluyla duyguların mucizevi bir şekilde geri geliyorsa ve Claudia ve Dennis Gallagher’ın yanına gitmek gibi korkunç bir ihtiyaç duyarsan, o zaman sana onay veririm.”

“Peki, baba. Senin onayını aldığımı bilmek güzel.”

Kendime onun yirmi iki yaşında olduğunu, tüm hayatı boyunca incelendiğini ve geçmiş yaşamından anılarla yaşadığını hatırlattım. Küstah ve çocuksu tavrı mazur görülmeği hak ediyordu.

“Özür dilerim.” Saf bir hayal kırıklığıyla nefes verdi. “Kimlik sorunları yaşıyorum. Ahlak sorunları. Bağlılık sorunları. *Hayat* sorunları.”

Arabayı garaj yoluna çekti. “Tanıştığımızdan beri kafam allak bullak. Ve eminim ki benim hissettiklerim senin yaşadıklarının çok küçük bir kısmı. O yüzden özür dilemek yok. Tamam mı?”

“Beni onları görmeye götürdüğün için teşekkür ederim.” Elini vitesin üzerinden benimkinin üzerine koydu.

Dokunuşunun sıcaklığı bana aylardır özlediğim bir şeyi verdi. Tadını çıkardım, iliklerime kadar hissettim. “Bir şey değil.”

Kapıyı açıp dışarı çıktı.

“Swayze?”

“Evet?”

Onu hak etmek istiyordum. Onu bir kez kaybetmişim. Karım ölmüştü. Kader, o benim olmasa bile, kendi ahlakımı istediğim gibi yönlendirmek için güzel, parlak ve cazip bir bahaneydi. “Onu ararken kendini kaybetme.”

“Daisy’yi ararken mi?”

Başımınla onayladım.

Dudaklarını ısırıp, alnında derin bir çizgi oluştu. “Ya onu bulmam gerekirse?”

“Ya bulamazsan?”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“İşte çok sevdiğim; Marketteki Adam.”

Griffin tezgâhında metal bir parça üzerinde çalışırken omzunun üzerinden baktı. Bakışları her zamanki gibi süzdü beni.

“Gördüklerin hâlâ hoşuna gidiyor mu?” Sırttım.

“Her zaman.” Tekrar elindeki parçaya döndü ve yakından inceledi.

Söyle. Lütfen.

“Günün nasıldı, Swayz?”

Evet!

“Bu sabah kahvemi fazla şekerli içtim. Öğle yemeğine kadar biraz titredim. Morgan biraz biraz emeklemeye başladı. Bir hafta içinde her yerde dolaşmaya başlayacak sanırım.”

“Eğlenceli bir yaş.”

“Evet.” Kovamı ters çevirip oturdum. Bu çok hoştu. İşim hakkında iş gibi konuşuyorduk, Griffin’in rekabeti gibi değil. Sesinde herhangi bir tedirginlik sezmemiştim. Belki de her şeye rağmen bu işin üstesinden gelebilirdim.

“Buradan uzakta gerçekten iyi üç iş seçeneğim var,” dedi.

“Bir dakika. Ne?”

Griffin dönüp ellerini bir bez parçasına sildi. “Jett’le geçen gün bu konuyu konuştum. Bana üç seçenek sundu, eğer istersem bunlardan herhangi birinde başlayabilirim. İş bulman için neresi daha iyi bir seçenek değerlendiririz. Bu konuyu ailemle de konuştum. En iyisinin bu olduğu konusunda hemfikirler.”

“Kimin içi...” Ciğerlerim yandı, kalbim parçalanıp mideme baskı yaparken nefes almak için yalvardım. “Kimin için en iyisi?”

“Bizim.”

Başımı iki yana salladım. “Sen neden bahsediyorsun? Bunu neden yapıyorsun?”

“Seni seviyorum.”

Adrenalin bacaklarıma hücum etti, kovadan fırlamama neden oldu. “Bu aşk değil!”

“Güvende olmanı istiyorum.”

“Beni Nate’den uzak tutmak istiyorsun.”

Griffin başıyla onayladı, sanki elinde kraliyet floşu varmış ibi ürkütücü bir sakinlikle.

“Nate benim için tehlikeli değil. Beni onlardan uzaklaştıramazsın. Benden annemi arkamda bırakmamı isteyemezsin. Tam da bu dönüm noktasını yaşamaya hazırlanırken benden Dr. Albright’ı arkamda bırakmamı isteyemezsin.”

“Seni seviyorum. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Seni korumak benim bir numaralı önceliğim.”

Cevap vermeye çalıştım ama kelimeler kayboldu ve beni hiçliğin nefesinde boğulmaya terk etti. Griffin hiçbir stres, öfke ya da pişmanlık belirtisi göstermezken dünyam başıma yıkılıyor gibi hissediyordum.

“Beni kimden koruyacaksın? Nate’den mi?”

“Kendinden.”

Gözlerimi yakan yaşlarla savaştım. “Bu aşk değil. Sadece senin kıskançlığın. Bana güvenmiyorsun. Bana inanmıyorsun. Beni buradan uzak bir yere götürmenin hatırladığım anıları yok

edeceğini sanıyorsun. Ama anıların bir yere gittiği yok ve onları hayata döndürmenin bir yolunu bulamazsam, asla gitmelerine izin veremeyeceğim.”

“Tatilden sonra gidiyoruz, iş bulsan da bulmasan da.” Bana sırtını döndü.

“Bu bir tehdit mi?”

“Bir müdahale.”

Alaycı bir şekilde öksürdüm. “Müdahale mi? Sanırım bunun için birden fazla kişi gerekiyor.”

Omuz silkti. “Peki. Ailemi ve anneni arayacağım.”

“Annemi mi? Gerçekten mi? Çünkü onunla son konuştuğumda benim tarafımdaydı.”

“Swayz, hepimiz senin tarafındayız.”

O dönüp ellerini tezgâhın kenarına dayadığında, gizlice akan gözyaşlarımı ellerimle sildim.

“Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamak benim tarafımda olmak değil. Ben çocuk değilim. Herkesin benim için neyin en iyi olduğunu bildiğini düşünmesinden bıktım ve öyle usandım ki.” Boğazımdaki yumru büyüdü ve cümlemi devam ettirmedi.

“Kabul etsen de etmesen de ben Morgan Daisy Gallagher’dım.”

Griffin elini başının üzerinde ovuşturdu. “Swayz, sana inanıyorum. Bunu kabul ediyorum.”

“O zaman neden?”

“Çünkü Doug Mann’ın kaderinde fark yaratacak bir şey hatırlama ihtimaline karşı birinin beyninle oynaması riskini almak istemiyorum. Korkunç bir ölümle aklını kaybetmeni izleme riskini almak istemiyorum. Ve...” Alnı kırışırken âdemelması sallandı.

Sanki fiziksel olarak her şeyi bir arada tutabilecekmişim gibi kendime sarıldım. “Tamamla cümleli. Buraya kadar geldin. Hadi... tamamla.”

“Ona karşı bir şeyler *hissetmeni* istemiyorum. Tüm duygularını onun bedeniyle birlikte toprağa gömülü bırakman için sana yalvarıyorum.”

Çenem bir o yana bir bu yana kaydı. “Ve tüm bunları -Daisy, Nate, reenkarnasyon- ailenle paylaştın mı?”

“Evet.”

Homurdanıp başımı iki yana salladım. “Ve buna inandılar mı?”

“Neye inanacaklarını bilmiyorlar. Ama sana inanan bir psikiyatristin olduğu gerçeğini göz önüne alırsak, başka bir şey düşünmek zor. Yine de Madison’dan taşınmanın -Wisconsin’den taşınmanın- tek şansımız olduğu konusunda hemfikirler.”

“Aman Tanrım...” Ellerimi saçlarımda gezdirerek histeri ve hezeyan sınırını zorladım. “Bu bir tehdit. Gitmeyi kabul edersem bir şansımız olur. Ama ya gitmeyi kabul etmezsem?” Ellerimi iki yana açtım, avuç içlerim yukarıdaydı. “O zaman ne olacak?”

Bu gece ilk kez Griffin’den gelen gerçek bir acı hissediyordum. “Swayze...”

Harika. Artık Swayze’yim. Bu gerçek değildi. Biri beni bu kâbustan uyandırmalıydı.

“Ne olursa olsun gideceğim.”

Dudaklarım gergin bir çizgiye dönüştü, yavaşça başımla oynayarak aramızdaki zemine odaklandım. “Yani bu gerçekten benim için en iyisinin ne olduğuyla ilgili değil. Sadece taşınmak istiyorsun.”

“Tanrım...” İç geçirdi, sonunda biraz tedirginlik gösterdi, her yönde birkaç adım attı, başı öne eğik bir biçimde, ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. “Her şey seninle ilgili! Bunu anlamıyor musun?”

“O zaman kabul etmesem de neden hâlâ taşınyorsun?”

Önümde durdu ve yüzümü sıkıca kavradı. “Çünkü kendini yok etmeni izlemeyeceğim. Başka bir adama âşık olmanı izlemeyeceğim. Benim olmayan bir çocuğa anne olmanı izlemeyeceğim. Mükemmel bir evlenme teklifi ve mükemmel bir düğün istiyorsun. Ama ben sadece seni istiyorum. Tanıştığımız günden beri, benim için bu kadar basitti. Ve seni milyonlarca hayatın

ruhıyla birlikte alacağım. Birinin seni dinlemesine ihtiyacın olduğunda dinleyeceğim, korktuğunda seni koruyacağım, ne ya da kim olmamı istersen o olacağım... ama o olmayacağım.”

“Onu istemiyorum,” diye fısıldadım.

“İstemiyor musun?” Başını yana eğdi.

“İstemiyorum.”

“O zaman benimle taşın.”

“Lütfen benden bunu yapmamı isteme.”

“Senden ne yapmanı isteyeyim? Benimle evlenmeni mi? Benimle bir aile kurmanı mı? Benimle taşınmanı mı?” Yüzümü tutuşu sıkılaştıkça sözleri daha keskin bir hal aldı. “Bana sadık olmanı mı?”

Boğazımdaki pürüzlü kayanın etrafında yutkundum. Bir eliyle beni bırakıp arka cebine uzanırken Griffin’in burun delikleri alevlendi.

“Cebinde benim fotoğrafımı mı taşıyorsun?” Nate’in fotoğrafını çıkardı.

Nereden bulduğunu sormama gerek yoktu. Bugün tayt giymiştim. Çamaşırlarımızı Griffin yıkıyordu ve ben de dikkatsiz davranıp fotoğrafı dolabın zemininde bıraktığım kotun cebinde unutmuştum.

Onu orada bırakacak kadar nasıl dikkatsiz olabilmişim? En başta nasıl bu kadar aptal olabilmişim?

Fotoğrafı toparlayıp yere bırakırken diğer eliyle ensemini avuçladı ve alınlarımızı birbirine bastırdı.

“Swayz...” Yavaş nefesler aramıza girerken ismimi göğsünden söyledi.

Gözlerimi kırıştırdım ve baraj artık görmezden gelemediğim tüm kalp ağrısını serbest bıraktı.

Titrek bir nefes aldı. “Kalbimi. Paramparça. Ediyorsun.”

Konuşmaya çalışıyordum ama acı dolu hıçkırıklar kelimelerimi boğuyordu.

Dudakları yanağıma değdi. Şimdi bile, kızmakta sonuna kadar haklıyken, tek hissettiğim onun sevgisi ve acısıydı. Marketteki adamımı incitmişim. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

“Eğer bundan uzaklaşmazsan...” ağzını yüzümde gezdirdi, gözyaşlarımı dudaklarıyla sildi. “Dayanamayacağım.”

Parmaklarım gömleğinin içine kıvrıldı.

Sakin bırakma.

“Griff...” Yüzümü göğsüne gömdüm. “*Seni seviyorum.*”

Elleri yana doğru düştü ve yüzümde dokunuşunun ürpertici hayaletini bıraktı. Gömleğini buruşuk ve ıslak bir hale getirdikten sonra bir adım geri çekildi ve bizi ayırdı.

Hayır... Bizi ayıran bendim çünkü kafam çok karışık. Hastalıklı bir düşünce ama şu anda bir beyin tümörünün ikimiz için de daha az acı verici olup olmayacağını merak ediyordum.

“Beni sevdiğini biliyorum.” Griffin’in bakışları Nate’in yerdeki fotoğrafına sabitlenmişken bana bunu söylemesi, kalbime kendi elleriyle sapladığı bir hançer gibiydi.

Bu Apple’ın kovamın üzerinde oturmasından çok daha kötüydü. Bu Griffin’in onunla Kaliforniya’ya gitmesinden... Hayır... Bu daha kötüydü. Yatak odamızda, çarşafın altında geçireceğimiz bir gecenin bunu düzeltmesine imkân yoktu.

Kızarmış gözleri beni tekrar bulduğunda, ne kadar acıtırsa acıtsın kafamı çevirmedi. Ve sevgili Tanrım, acı ve hayal kırıklığı hiç acıtmıyordu. “Gerçek seni özgür kılacak” sözünün bir anlamı olduğunu umarak itiraf ettim. Öyle olacağını sanmıyordum ama Griffin benden dürüstlüğü hak ediyordu.

“Bu diğer hayat beni tüketmek istiyor ve onu durdurabilir miyim bilmiyorum. Bırakmak istiyorum ama o her türlü uyuşturucudan daha güçlü. Benden daha büyük. Hayattan daha büyük. Hayatımın sonuna kadar onunla savaşıbilirim ya da ona boyun eğebilirim.”

“*Nate’e mi yoksa bu anılara mı?*”

Elbette bunun Nate ile ilgili olduğunu düşünüyordu, yerde neon ışıklarla Nate'in adını gösteren bir fotoğraf vardı. Ama onunla ilgili değildi.

“Morgan Daisy Gallagher hakkında. Kimin gitmesine izin verdiğimi bilmeden bu işin peşini bırakamam.”

Griffin döndü, çizmesinin altındaki fotoğrafı ezdi. “Ben,” diye mırıldanarak uzaklaştı. “Beni bırakıyorsun.” Garaj kapısını kaldırdı, ceketini ve kaskını giydi, bana bir kez daha bakmadan yola koyuldu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Griffin

Öğle yemeği saatinde eve uğradığımda fotoğrafı buldum. Belki de Swayze'yle tanıştığım zamanlarda aşkı aramamamın bir nedeni vardı. Böyle bir aşk berbat bir duyguydu.

Profesör Hunt'ın fotoğrafı çocukluklarına ait değildi. Yirmili yaşlarında, gömleksiz, erkeksi *Nate*'in bir fotoğrafıydı; tahminimce benim yaşlarıma yakındı.

Bunu ona o mu vermişti? Yoksa o mu almıştı?

Bilmiyorum. Fark etmezdi. Onu kaybediyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Böyle bir aşk berbat bir duyguydu.

“Selam.” Annem mutfak tezgâhını silerken başını kaldırdı. Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Ceketimi silkeledim ve aynı ciddi ifadeyle karşılık verdim. “Selam.”

“Dönmüşsün. Bu iyi gitmedi mi demek?”

Fotoğrafı bulduktan sonra Profesör Hunt'ın peşine düşüp onu son nefesini verdirene kadar dövmeyi düşünmüştüm. Onun yerine buraya gelmiştim. Ailem öfkemi yatıştırabiliyordu.

“Onun gibi bir şey.”

“Swayze nerede?” diye sordu annem, babam merdivenlerden inerken.

O da bana aynı bakışı attı ve yanımdaki mutfak sandalyesine oturdu.

Elindeki bezi lavaboya atıp sırtını tezgâha yaslayan anneme baktım. “Evdedir herhalde. Onunla yüzleştikten sonra evden çıktım. Başka ne diyeceğimi bilemedim.”

“Sen gittikten sonra Krista’yı aradım. Öğrendiğime göre, Swayze ile bu konuyu içtenlikle konuşmuşlar. Krista da fotoğraftan haberdar. Kalbinin Swayze için gerçekten kındığını söyleyebilirim.”

Başımı iki yana sallayarak burnumdan hızlı bir nefes aldım. “Tanrım! Benim de kalbim onun için kırılıyor. Ama kurtarılmak istemiyorsa onu kurtaramam. Kim olduğunu bile bilmiyorsa benimle bir gelecek istemesini sağlayamam. Bununla rekabet edebilmemin hiçbir yolu yok. Kendisi söyledi. Bu hepimizden daha büyük. Ama ben o hayatın bir parçası değilim. *Nate* öyleydi. Benim ona verebilecek cevaplarım yok. *Nate*’in var.”

Dirseğimi masaya dayayıp gözlerimi kapattım ve alnımdaki gerginliği masajla dindirmeye çalıştım.

Annem arkamdan bana sarıldı. “Swayze seni seviyor. Krista söyledi. Ben de söylüyorum. Hepimiz görüyoruz.”

Bir kahkaha attım. “Beni sevdiğini biliyorum. Buna inanmasaydım, çeker giderdim. Ama gitmiyorum. Davamı savunuyorum ancak işleri olduğu gibi bırakıp daha da kötüye gitmesini bekleyemem. Eğer bu hipnozu yaparsa ve işler daha da kötüye giderse, ağlamak isteyeceği kişi benim omzum olmayacak. Duygular Daisy’nin olacak. Ve Daisy’nin hayatının aşkı olduğunu biliyoruz.”

Annem kulağıma bir öpücük kondurarak beni bıraktı ve babamın karşısına oturdu. “Swayze’yi kızımız gibi seviyoruz. Ama sen bizim oğlumuzsun. Sen önce gelirsin. Vermen gere-

kenden fazlasını verme. Eğer düşecekse ve sen onu kurtaramayacaksan, o zaman seni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeden önce yolundan çekil.”

“Bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadım, duygularımı kontrol altında tutmak için gözlerimi kapalı tuttum.

Motorumla bir saat daha yol alırken hava lanet olası derecede soğuktu. Uyuşukluk hoşuma gidiyordu; keşke göğsümdeki o sefil kan pompalayan organı sarabilseydi. Swayze beni aramaya ya da mesaj atmaya çalışmadı. Belki de bana zaman tanıdığı için minnettar olmalıydım ama bir yanımda onun elimizde kalanları kurtaramayacak kadar ileri gidip gitmediğini merak ediyordu.

Arka kapı ve ahşap zemin gıcırdayarak geldiğimi haber verdi. Sıcaklık düştüğünde bu evdeki her şey gıcırdayıyordu.

“Selam.” Swayze atkuyruğunu savurup kulaklıklarını çıkardı ve mutfak zemininde diz çökmüş halde omzunun üzerinden bana baktı. “Botlarını halının üzerinde çıkar. Yerleri fırçalamayı bitirmek üzereyim.”

O yerleri fırçalamazdı.

Dönen tablanın yanındaki zeminin son köşesinde işini hallederken ben eğilip botlarımın bağcıklarını çözdüm.

“Neden yerleri fırçalıyorsun?” Sanki onun hızlandırılmış videosunu izliyormuş gibiydim.

Ayağa kalktı, alnındaki teri sildi ve iç çekti. “Yılın bu zamanı çabuk kirleniyor.”

“Evet. Ama neden yerleri fırçalıyorsun?” Botlarımı çıkardım.

Telefonunu ve kulaklığını tezgâhın üzerine atıp süngeri yıka-
dı. “Sadece meşgul olmaya çalışıyorum.”

“Saat neredeyse on oldu.”

Bir tomar kâğıt havlu alıp ellerini kuruladı ve omuzlarını kaldırdı. “Düşüncelerim bir türlü susmuyor, nefret ettiğim müzikleri dinlemek ve nefret ettiğim işleri yapmak hem fiziksel hem de zihinsel olarak yoruyor beni. Tuvaleti kullanman gerekiyor mu? Buradan sonra orayı temizleyeceğim. Belki bu benim yorgunluğum için bir dönüm noktası olur.”

“Ne zamandan beri uyumakta güçlük çekiyorsun?”

“Nişanlımın beni terk etmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdiğimden beri.”

Boynumun arkasını ovdum. “Swayz, seni bırakmak istemiyorum. Seni *götürmek* istiyorum.”

“Bu hiç mantıklı değil!” Yumruklarını sıktı. “Bir düğün planlıyoruz ve sen kalkıp taşınmak mı istiyorsun? Bu nasıl olacak? Düğünü yapmak için çaktırmadan şehre mi döneceğiz? Onun yerine ailemiz mi bize gelecek? Sonra, sonra şey...”

“Kes!”

Yüzünü buruşturdu.

Ellerimi kalçalarımın altına koyarak öne doğru eğildim. “Pantolonunun cebinde yarı çıplak bir adamın fotoğrafını buldum.”

Dudaklarını ısırды. Bu mesafeden bile bunun duygularını kontrol altında tutmak için olduğunu biliyordum. Çenesindeki hafif titremeyi saklayamıyordu. “Hepsi bu. Doğum gününü unuttum ve beni eve almadın. Cebimde Nate’in bir fotoğrafını buldun... Ama ben hâlâ buradayım. Anlamıyorum.”

“Doğum günümde aşırı tepki gösterdim.”

“Neden?”

Alnımı ovuşturarak kıkırdadım. “Çünkü yanıma taşınmanı isteyeceğim için heyecanlıydım. Çünkü beni tamamen hazırlıksız yakaladın. Çünkü önemli bir karar vermiştim.” Ellerimi uzattım. “Bilmiyorum Swayz, çünkü ben de insanım. Beni bir kaideye koydun ve ben asla senin kafandakine göre yaşayamayacağım. Bazen çabuk sinirlenip mantıksız davranacağım. Ama yanımda başka bir kızın resmini taşımayacağım!”

İrkildi.

Yine ona kusurlarımı gösteriyordum. Ona kıskançlık kılığına girmiş sevgimi ve öfke kılığına girmiş acımı gösteriyordum.

Dudaklarını birbirine sürterek aramızdaki zemine odaklandı.
“Üzgünüm.”

Üzgün olduğunu biliyordum. Ama duymak istediğim bu değildi.

“Jett’in bana yeni bir iş ayarladığı yerleri öğrenmek ister misin?”

Başını iki yana salladı ama bana bakmadı. Temizlik malzemelerinin bulunduğu kovayı kaptığı gibi banyoya kadar bakışlarını ayaklarında tuttu.

Kapı tıkırdadı.

“Siktir git, Morgan Daisy Gallagher,” diye fısıldadım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“**H**âlâ buradasın.” Kahve içmeyen nişanlımın benim için yaptığı bir fincan kahveyi doldururken gözlerimi ovuşturup esnedim.

Onu hak etmiyordum. Ama onu istiyordum.

“Bugün çok güzel kar yağıyor. Seni işe bırakıp sonra alacağım.” Smoothie bardağını lavaboda yıkadı.

Onu hak etmiyordum. Ama onu istiyordum.

“Teşekkür ederim.” Kahvemden bir yudum alıp buharın üzerinden ona baktım. Dün gece beni saran o kolları özlemiştim. Her ne kadar çarşafaların altındaki fiziksel bağımızın dünyadaki tüm yanlışları düzeltebileceğine inanmak istesek de bu mümkün değildi.

Yüreğim ağzımda, gecenin yarısında onun dokunuşu için çaresizce bekledim. Seks olmasa da olurdu. Bir öpücük. Elinin benimkine değmesi. Bana iyi olacağımıza dair en ufak bir güvence verecek *herhangi bir şey*.

Hiçbir şey vermedi.

Griffin döndü ve beni ona özlemle bakarken yakaladı. Kahvemden bir yudum daha alıp tezgâha koydum. “Çoraplarımı alayım da gidelim. İşe geç kalmanı istemem.”

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Zar zor fark edilebilen bir gülümsemeydi. Sokaktaki bir yabancıнын, kısa bir göz teması kurduğumuzda bana verebileceği türden bir gülümsemeydi.

Şu anda bu muyduk? Yabancı?

Griffin bana bakıp kim olduğumu merak ediyor muydu? Markette tanıştığı kız onunla her yere giderdi. O kız asla cebinde başka bir adamın fotoğrafını taşımazdı.

Onu hak etmiyordum. Ama onu istiyordum.

Saatine baktı.

İpucunu aldım ve çoraplarımı almak için acele ettim. Griffin üzerinde ceket ve başında siyah beresiyle kapıda beni beklerken çok seksi görünüyordu.

“Tamam.” Çantamı omzuma attım.

Elimi tuttu ve kalbim durmak üzereydi. “Yolu kürekle temizledim ama hâlâ kaygan.”

Dışarı çıktık ve elini sıktım, kaygan olduğu için değildi. Bırakmak istemediğim için sıkmıştım. Çünkü içten içe ölüyordum. Çünkü kalbim böyle hissediyordu.

Bunalmış.

Boğulmuş.

Çaresiz.

Bu acıyı dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu; *Daisy*’i uzaklaştırmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Arabalar beyaz caddelerde ilerlerken yağın karı izleyip aramızdaki garip boşluğu dolduran radyoyu dinledim. Griffin, Nate’in temizlenmiş araba yoluna girdi.

Emniyet kemerimi çözdüm. “Bıraktığın için teşekkürler.”

Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine indi, yanıma geldi ve kapımı açtı. Ve ona mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla âşık oldum. Griffin doğum günümde bana bir düzine gül göndermiyordu. Bana her gün tek bir yaprak uzatıyordu. Bazen bir bakış. Bazen bir fısıltı. Bazen de kapımı açıp çıkmama yardım ediyordu ve merdivenlerin başına kadar elimi tutuyordu.

“Beş mi?” Griffin elimi bıraktı ve ellerini paltosunun ceplerine soktu.

“Beş.” Rüzgârı engellemek için omuzlarımla kulaklarıma doğru kaldırdım. Başıyla onaylayıp döndü ve merdivenlerden indi.

“Griff?”

Döndü.

Çantamı kapının önüne bıraktım, dört basamaktan indim ve kollarımı boynuna doladım. “Sen tüm dünyada en sevdiğim insansın. Aşkım... arkadaşım... marketteki adamım.” Yüzümü boynunun sıcaklığına gömdüm. “Bunu unutma. Bunu *her zaman* hatırla.”

O bana sarılmadı. Ve bu sorun değildi. Beni cebimde fotoğrafını bulduğu adamın kapısına bıraktı. Bu benim suçumdu. Hepsi benim. Ya sevecektim ya da kaybedecektim.

Bakışlarıyla buluşmadan -çünkü bunun beni kıracağını biliyordum- geri çekilip merdivenlerden yukarı koştum, ön kapının arkasında kaybolmadan önce çantamı aldım. Sırtımı kapıya yaslayarak nefesimi sakinleştirmeye çalışıp gözyaşlarımla tuttum.

Nate mutfaktan seslendi: “Seni bıraktığına sevindim.”

Paltomu ve botlarımı çıkardım.

“Günaydın. Yollar nasıldı?” diye sordu.

Tembel tembel sürünen küçük Bayan Morgan’a gülümsedim. “Tipik erken kış karı. Kaygan. Ve birbirlerine çarpan sürücülerle dolu. Burası Wisconsin, Teksas değil. İnsanlar kış sürüş becerilerini nasıl bu kadar kolay unutabiliyor?”

Nate bana bir fincan kahve uzattı. “Bugün ilerleyen saatlerde biraz daha fazla bekleniyor. Eve dönüş yolculuğu eğlenceli olacak.”

“Teşekkürler.” Bir yudum aldım. “İyi ki bugün şoförüm var.”

“İyi adam.”

Başımı iki yana sallayarak kıkırdadım. “Sanırım son on iki saatin benim için nasıl geçtiğini bilseydin bunu söylemezdin.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Fincanı tezgâha bırakıp dikkatimi Morgan’a verdim. Yere uzanıp onu bir oyuncakla cezbedince sırtıttı. Konuşmaya başladığımda sesim çatladı. Çiğ. Çok çiğdi. Boğazımı temizleyerek, ıstırabımı paylaşmak yerine haber sunuyormuşum gibi yeniden başladım. “Griffin işi bırakmamı ve onunla taşınmamı istiyor.”

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra omzumun üzerinden baktım. Belki Nate beni duymamıştı. Kaşları o kadar gergindi ki iki yerine tekmiş gibi görünüyordu.

Beni duymuştu.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Gerçekten.”

Nate bir kez başıyla onayladı. “Yani bana haber veriyorsun?”

Morgan’a döndüm, henüz geriye doğru emekleyemediği için kafasını kanepeye çarpıp sinirlenmesin diye onu diğer tarafa çevirdim. “Bilmiyorum. Taşınmak istemiyorum. Ama...”

“İşi yüzünden mi?”

“Dr. Albright ile daha fazla devam etmemi istemiyor. Hipnozu istemiyor.”

“Öyleyse devam etme. Ama bu neden senin taşınman gerektiği anlamına geliyor?”

“Gerekmiyor mu? İçimde bir insan var ve ben onu tanımıyorum. Bir katili parmaklıklar ardına koymanın anahtarı o.” Ayağa kalktım, Morgan’ı kucağıma aldım ve yaygaraya başladığında onu zıplattım. “Bu mağazaya bir şey iade etmeye benzemiyor. Taşınmak Daisy’yi kafamdan silmeyecek.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyor?”

Pencereden dışarı bakarak yavaş bir nefes verdim. “Pantolonumun cebinde senin fotoğrafını buldu.” Bakışlarımı Nate’e çevirdiğimde, kaşları alnına fırlamış gibiydi.

“Swayze...”

“Onu almamalıydım. Cebimde taşımamalıydım. Milyonlarca farklı yapmamam gereken şey var ama olanları değiştiremem. Benden işimi bırakmamı ve ailemi terk etmemi istemesi hiç adil değil çünkü o...” Yüzümde acı dolu bir kırıksıklıkla sözlerimi geri aldım.

“Etrafında olmamı istemiyor.” Nate dudaklarını birbirine sürterek yavaşça başıyla onayladı.

“Biliyorum. Bu çok saçma. Ve...”

“Değil.” Gözleri biraz kısılırken hüzün gözlerinin kenarlarını kıştırdı.

“Ne demek istiyorsun?”

Dudak büktü. “Swayze, cebinde başka bir adamın fotoğrafı vardı. En sevdiğin oyuncunun doksan dokuz sentlik beyzbol kartı değil. Nasıl tepki vermesini bekliyordun?”

“Yani bu tehditte haklı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tehdit mi?” Morgan biraz daha mızızlanmaya başlayınca Nate onun biberonunu bana uzattı.

Sandalyeye oturdum ve biberonu ona verdim. “Evet. İstifa etmemi ve taşınmamızı önermedi. Yılın ilk günü ben olsam da olmasam da gideceğini söyledi.”

“O zaman git.”

Çenem titredi. “Ne dediğinin farkında mısın? Morgan ne olacak? Doug Mann ne olacak? Daisy? Annem? Onun ailesi?”

“Peki ya sen?” Çantasını omzuna attı. “Onu seviyor musun? O aradığın kişi mi?”

Gözlerim yaşarınca onları kırıştırdım. “Onu savunuyorsun.”

Nate kaşlarını çattı, sandalyeye doğru yürüdü. Morgan’ı başından öptü. Sonra da beni başımdan öptü. Bunu yapmasını istememden nefret ediyordum. Bunun bu kadar doğal ve beklenen bir şey olmasından nefret ediyordum. “Belki de öyledir.” Dik durdu.

“Neden?”

Yumuşak bir kıkırdamayla çenesindeki kirli sakalları kaşıdı. “Griffin’in yaşında olsaydım... Onun yaşını boş ver. Bu yaşım-

da, bir nişanlım olsaydı ve cebinde başka bir adamın fotoğrafını bulsaydım, onu yakalar ve kafasını gövdesinden ayırırdım.”

“Yapmazdın.”

Kaşlarını çattı. “İşte bu genç, saf Swayze’nin konuşması. Beni gerçekten tanımayan biri. Bir düşün. Daisy gibi düşünmeye başladığında, yüzde yüz dürüst olduğumu anlayacaksın.” Omuz silkti. “Gurur mu? Hayır. Şiddetin hiçbir şeyi çözmediğini bilecek kadar yaşlıyım ama bir kızı her şeyin ötesinde istemenin nasıl bir his olduğunu hatırlamayacak kadar da yaşlı değilim.”

Doğru yanıtı arıyordum ama bulamıyordum, bu yüzden ona tekrar tekrar göz kırptım.

“İşe gitmem gerek. Üşütme.”

Daha fazla göz kırptım.

“Nate?” Tam kapıyı açarken söyledim. “Yani gitmemi mi istiyorsun?”

“Tabii ki hayır. Ben hâlâ kızı her şeyin ötesinde isteyen çocuğum.”

Kapı tıkırdayarak kapandı.

Otuz dakika sonra bir mesaj aldım.

Profesör: *Nefesini tutmayı bırak. Ben “arkadaşımı” istiyorum. Hepsi bu.*

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Geçen hafta Griffin bana iki seçenek sundu. Ya taşınacağım ya da onu kaybedeceğim. O zamandan beri neredeyse sessizlik içinde bir arada yaşıyoruz. Kalmak ya da gitmek için bir aydan az zamanım var.”

Dr. Albright sempatik bir gülümseme takındı ama ben en ufak bir şaşkınlık görmüyordum.

“Onu istiyorum ama ayrılmak da istemiyorum. Yani... Bana inandığını söyledi. Daisy olduğuma inanıyor ve bunu kabul edebiliyor.”

Beni dinlerken yavaşça başıyla onayladı.

“Ama Nate için endişeleniyor. Daisy’nin ona olan hisleri. Benim onun kızına olan hislerim. Ve...”

Dr. Albright hâlâ anlayışlı bir şekilde gülümsüyordu. Bana karşı sabrını seviyordum. “Tik tak, zaman dolmak üzere” gibi değildi. Beni anlıyormuş gibi bakıyordu.

Tabii ki anlıyordu.

“Devam et. Acele etme.”

Evet. Bu en yorucu kısmıydı. Bunun beni ne kadar incittiğini biliyordum ve Griffin için bunun bir milyonla çarpıldığını hayal edebiliyordum. “Nate’in fotoğrafını buldu. Pantolonumun cebindeydi.”

“Bu zor olmalı. Acı verici.”

Başımla onayladım, gözyaşlarımı bıraktım. “Bilmek, bu diğer hayatı *hissetmek* ihtiyacı beni umursamaz yaptı. Kötü kararlar veriyorum ama benimmiş gibi hissetmiyorum. Ve bunu yüksek sesle söylemek bile beni deli gibi hissettiriyor. Hiç kimse kafasındaki ses başka bir hayattan geldiği için cinayetten beraat etmez. En iyi ihtimalle bileklerini sivri bir tavuk kemiğiyle kesene kadar akıl hastanesinde kalır.”

Gülüyordum. Komik değildi ama kendimi kurtarmam lazımdı. “Bahse girerim psikiyatri hastanelerinde sadece kemiksiz et servis ediyorlardır. Ha?”

Dr. Albright gülümsedi. Büyük bir gülümseme. Dr. Greyson’ın sınırlı mizahı gibi değildi. “Cevapların hepsi bende yok. Biliyormuşum gibi de davranmayacağım. O kitapları bir terapi aracı olarak yazdım. Belki başka kayıp ruhlar da kendilerini yalnız hissetmezler diye yazdım. Bazen anılar sana kendini güçlü hissettirir. Bazen de ölmüşsün gibi hissettirir.”

Çayını yudumlayıp bir parmağını kaldırdı. “Unutma... Bu senin için yeni bir yolculuk. Seçimlerle dolu bir yolculuk. Geçmiş yaşamını kabul etmek de bir seçim. Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama öyle. Herkes bu seçimi yapma fırsatına sahip değil. Bilmen gerekiyorsa, bilmen gerekir. Bunun için kendini suçlu hissetme.”

“Peki ya Doug Mann? Ya bu diğer hayatı hatırlamamın nedeni Daisy’nin ruhunun tamamlanmamış olmasıysa? Bu mümkün mü?”

“Kesinlikle mümkün. Pek çok olasılık var. Ama senin için Daisy’nin ne istediğini bulmak değil, Swayze Samuels’in ne istediğini bulmak. Aynı şeyse sorun değil ama öyle değilse de sorun değil. Sen Swayze’sin. Bu senin hayatın. Geri dönüp onun hayatını yaşayamazsın.”

“Griffin’in peşinden gitmem gerektiğini söylüyorsunuz.” Muhtemelen haklıydı. Ne de olsa aşağıda beni bekliyordu, iste-

mediği bir yerde olsam bile beni koruyordu. Ya elinden geleni yaptığını söylemek için zaman kolluyor ya da beni *o kadar* çok seviyordu.

“Swayze’nin peşinden gitmen gerektiğini söylüyorum. Gidecek çok yolu var. Ve belki yol boyunca bazı yanlış sapmalar olacak. Bunların hepsi hayatı yaşamamanın bir parçası. Geçmişten bir şey çalma ya da gelecekte bir şey ödünç alma. Bugün borçlarını öde. Hayatı yaşamak budur.”

Hay sikeyim.

Evet, yirmi iki yaşındaydım ama kendimi on iki yaşında hissediyordum çünkü bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama içimden bir ses bunun birinin bana vereceği en önemli tavsiye olduğunu söylüyordu. Ön koluma dövme yaptırmalı ve anlamı ruhuma işleyene kadar her gün ona bakmalıyım.

“Günün nasıl geçti?” Eve dönerken sessizliği bozdum.

“Bu benim cümlem,” dedi Griffin, gözleri yolda.

“Telif hakkı sende değil ve bir süredir kullanmıyorsun, o yüzden şansımı denedim.”

“Günüm iyiydi. Bu sabah biraz antrenman yaptım, sonra da bir dergi makalesi için röportaj yaptım.” Bir haftadır bana kurduğu en uzun cümle buydu.

“Bu harika. Makaleyi görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece online mı yoksa basılı mı?”

“İkisi de.”

“Yani iyi bir gündü.”

“Evet, kadın beni röportaj için yemeğe götürdü. Güzel bir yer. Hesabı ödedi.”

Kadın.

Önemli bir şey değildi. Aklımın kıskançlık diyarlarında dolmasına gerek yoktu. Hayır. Kıskanmadım. Kovama oturmuş, bir şişe birayı paylaşmış ya da onu Kaliforniya'ya davet etmiş gibi değildi.

Lanet olsun.

Kıskançlık ateşiyle yanıyordum. Cebinde kadının yarı çıplak bir fotoğrafı yoktu. *O* bunu asla yapmaz.

“Ne yapıyoruz?” diye sordum alışveriş merkezinin otoparkına girerken.

“Belki aklından çıkmıştır, Noel yaklaşıyor. Birkaç hediye almam gerek. Hemen eve mi gitmen lazım?”

“Hayır. İyi düşünmüşsün. Alışveriş yapmalıyız.” Onunla hâlâ ilklerimi yaşıyordum. Bu birlikte geçirdiğimiz ilk tatil sezonuydu. Griffin'in bir Noel listesi vardı. Bu hoşuma gitmişti. Bilgisayarda birkaç tuşa basabilirdi ama tercihi bu değildi. Alışveriş yapıyordu. Bu çok hoşuma gitmişti.

El ele tutuştuk. Sevdiğim başka bir şeydi. Alıştığım küçük bir şey.

“Kahve?” Bir kafenin kapısını açarken ona baktım. “İşte şimdi oldu.”

“Senin için değil. Annem çok özel bir kahve sever ama babam pahalı olduğu için ona para harcadığı zaman kızıyor.”

“Üzgünüm... Tek duyduğum ‘senin için değil’ oldu. Şimdi bu kahveye *ihtiyacım* varmış gibi hissediyorum.”

Kaşlarını çattı, sonra elimi bırakıp kasadaki kadına öldürücü bir şekilde gülümsedi.

Duygularım tavan yaptı. Bir öyle bir böyle, kıskanç ve paranoyak. Bana attığı ya da *atmadığı* her küçük bakışı okumaya çalışıyordum.

Kadın Griffin'e iki poşet kahve verdi ve kirpiklerini kırıpıştırırken dudaklarını cilveli bir şekilde ısırdı. Bu bakış eskiden beni korkutmazdı. Ben onunla eve giden kızdım. Soyduğu kızdım.

Taptığı vücuttum. Şimdi onun en büyük hayal kırıklığı olmanın
çığındeymişim gibi hissediyordum. En büyük hatası.

“Başka bir şey ister misiniz?”

“Hayır...”

“Aslında...” Ona tatlı bir şekilde gülümsedim. “Aynısından
küçük bir bardak da ben alabilir miyim? Lütfen.”

Griffin yine kaşlarını çatı. Bu da neydi böyle? Neden kaşla-
rını çatmıştı?

Ben de ona kaşlarımı çatı. Başka tarafa baktı.

“Benimkini ayrı okutun.”

Bardağın kapağını kapatıp tezgâhın üzerine koydu.

“Hepsi bir arada,” dedi Griffin biraz öfkeyle.

Cilveli Surat’ın bakışları toplam ücreti alırken bir onda bir
bende gezindi.

Griffin nakit ödeyip poşeti aldı. “Teşekkür ederim.” Kıza
yine harika bir şekilde güldü.

Lanet olsun! O gülümsemeyi istiyordum.

Yine o aptal dudağını ısırıp başıyla onayladı, kaşımı kaldırdı-
ğımı fark edince dudağını ısırmayı kesip durumun farkına vardı.

“Swayz,” dedi Griffin, kapıyı açık tutarak.

Sanki kâbusumdaki kötü kadınmiş gibi kıza bakmak için birkaç
saniye daha bekledim. Ama değildi. O kız aynanın içinde yaşıyordu.

Dönerek Griffin’e de aynı bakışı attım.

Kapı arkamızdan kapandığında, “Senin derdin ne?” diye sordu.

“Senin derdin ne?” Birkaç adım ötede durmak için adımları-
mı büyüttüm.

Sanki nereye gideceğimizi biliyormuşum gibi. Ama bilmiyor-
dum. “Sana kahve yok, Swayze. Sana gülümseme yok, Swayze.”
Başımı bir o yana bir bu yana hareketli bir şekilde salladım.

Çılgınlar trenine otostop çekiyorduk. Saat işliyordu, sadece
yüksek sesle geri saymıyorduk. Öfke, korku, kızgınlık, kıskanç-
lık ve derin sevginin zehirli karışımı akıl sağlığımın son parça-
sını da sökü. alıyordu.

Her gün pes edeceğini ve taşınmak zorunda olmadığımızı söyleyeceğini düşünüyordum. İşleri burada halledecektik. Bunun yerine, her gün benden biraz daha uzaklaşıyor, bana çok fazla bakmıyor, neredeyse hiç konuşmuyor, nadiren dokunuyordu.

Belki de kalbini koruyordu.

Keşke ben de benimkini koruyabilseydim ama koruyamıyordum. Ne olursa olsun kırılacaktı. Ben bir parçamdan vazgeçmeden, paramparça kalbimin bir parçasına veda etmeden bu işin çözülmesi mümkün değildi.

“Bitti mi?”

Omzumun üzerinden baktım. Daha fazla zehir kusmadan önce dilimi ısırp başımla onayladım. Canımı yakıyordu. Ben de onun canını yakıyordum. Bu benim suçumdu. İyi bir kahveyi ya da harika gülümsemeleri hak etmiyordum.

“Buraya.” Başını kitapçıya doğru salladı.

Birkaç adım geri gidip onu içeri kadar takip ettim. “Noel için kitap kime? Babana mı?”

“Evet.” Bu kez nereye gittiğini çok iyi biliyormuş gibi önden gitti.

“Babanın bu kadar çok okumasına bayılıyorum. Kafası hep kitaba gömülü.”

Ben kahvemi yudumlarken Griffin kitap labirentinin içinde dolandı.

“Tarih?”

İkinci Dünya Savaşı ile ilgili bir kitabın sayfalarını karıştırırken başıyla onayladı.

“Ben çocuk bölümüne bakacağım.”

Morgan içindi. Ama bunu ona söylemedim. Bana bakmadan başıyla onayladı. Çocuk kitapları reyonlarında dolaştım, bir çalışan belirli bir şey arayıp aramadığımı her sorduğunda kibarca yardım talebini reddettim.

“Kahveni dökme. Kazaya çok meyillisin.”

Korku kalbimi ele geçirdi, nefes almamı imkânsız hale getirdi. Sesten uzaklaşıp dönerken bir vitrine çarptım. Birkaç kitap yere düştü.

Doug Mann başını iki yana sallarken o lanet psikopat sırtışını takındı. “Dediğim gibi...”

Griffin’i bulmak için hızlıca etrafı taradım ama hiçbir yerde yoktu. “Benden uzak dur.”

Doug ellerini kaldırdı. “Bir şey yaptığım yok. Sadece selam verdim.”

Kahve fincanımı göğsüme bastırdım ama onu çirkin, yaralı suratına fırlatmalıydım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Onun yüzünü kesen... bendim... oydu. Gözlerim kısa süreliğine kapandı. Gözkapaklarımın ardında, genç bir kızın titreyen elinde tuttuğu paslı bir metal parçası gördüm.

Onun eli. Benim elim.

“Sende o cesaret yok, küçük kız,” diye alay etti onunla.

“Eve gitmek istiyorum. Bırak gideyim, sana zarar vermeyeceğim.” Sesi de tıpkı eli gibi titriyordu.

Yine onu görmüyordum. Sadece adamı görüyordum. Daisy’nin gördüğünü görüyordum. Ama onun hissettiklerini hissetmiyordum. Şu anda hissettiğim tek şey kendi korkumdu.

“Griffin!” Kendi yardım çığlığım beni ürkütürken elimi ağzıma kapattım. Bağırarak onu çağırmam gerektiğini falan düşünmemiştim ama bir anda oluvermişti.

Zaten sessiz olan kitapçı ürkütücü bir şekilde sessizleşti.

Doug bir adım geri çekildi, iki adım geri çekildi. Birkaç kişi yüzlerine kazınmış endişeyle etrafta toplandı. Kocaman açılmış gözlerim Doug’ın arkasından yaklaşan düşünceli adama kaydı.

“Hey!” Griffin Doug’ın ceketinin önünü tutup onu dükkândan dışarı çıkarırken Doug ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

“İyi misin?” diye sordu çalışanlardan biri.

Başımla onayladım.

Başımı iki yana salladım.

Tekrar başımla onayladım.

Ona gerçek kelimelerle cevap vermeden, mağazanın girişine doğru temkinli adımlar attım. Tam kapının kolunu tuttuğum anda kapı açıldı.

“Hadi gidelim.” Griffin elimi tuttu.

Kahvem kaldırıma düştü, her yere sıçradı. Aşağı baktığımda, kamburlaşmış Doug Mann’ın dizlerinin üzerine çökmüş, iki büküm olmuş, karnını tutarak debelendiğini gördüm. Griffin beni kamyonu doğru sürükledi, kapıyı açtı, kendi başıma yapamıyormuşum gibi beni içeri kaldırdı ve sürücü koltuğuna doğru ilerledi.

Kamyonu çalıştırdı. “Sen iyi misin?”

Ellerimi o kadar sıkı birleştirmiştım ki zar zor hissedebiliyordum.

Griffin park yerinden çıktı. “Swayze, iyi misin?” Sesi bir kade me yükseldi.

Başımla onayladım. Evet demek istemediğim halde neden başımı salladığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bunu çok sık yapıyor gibiydim. Sağ elindeki kızarmış parmak eklemleri tüm dikkatimi çekene kadar bakışlarım kamyonun etrafında dolandı.

Benim için bir adamı dövmüştü. Bir katili. Ya Doug, Griffin’in peşine düşerse?

“Swayze?” Griffin’in sabırsızlığı kaybolduğum düşüncelerden çekip aldı beni.

“Evet.”

“Evet, iyi misin?” Elini bacağıma koydu.

Gözlerimi kırptırdım ve gözyaşlarıma teslim oldum.

“Sana zarar verdi mi?”

Hayır. Doug bana zarar vermedi. Ben ona zarar verdim. Onu ben kestim. Onu o kesti ve ben bu geceye kadar bunu bilmiyorum.

dum. Bu anılar bir ses istiyordu. İkinci bir şans. “Hayır,” diye fısıldadım.

“Ağlıyorsun. Bana yalan söyleme. Sana zarar verdi mi? Tehdit etti mi?”

Bir kez daha başımı iki yana salladım.

Griffin iç çekti ama bu hayal kırıklığından kaynaklanan ağır bir iç çekişti, rahatlamadan değildi.

Elimde değildi. Gözyaşlarım bana dokunduğu içindi ve korkarım onun bana dokunduğunu hissedeceğim günler sayılıydı. Daisy’nin hayatı solmuyordu, daha da yoğunlaşıyordu. Hayatımı mahvediyordu ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Garaj yoluna girdiğimizde, Griffin durmadan önce arabadan atladım.

“Swayz?”

Koşarak eve girdim ve tam zamanında tuvalete gidip kustum. Ağzımdaki pisliği fırçalayıp gargarayla çalkalamayı bitirdiğimde Griffin kapıda belirdi.

“Sana o kadar yaklaştığı için üzgünüm.”

Başımı iki yana sallayıp havluyla ağzımı sildim. “Her an dip dibe olamayız.”

“Bir daha olmayacak.”

Olacaktı. Doug beni yalnız yakalama fırsatını kollayana kadar ya da ölmem gerekmeden onun bir katil olduğunu kanıtlayacak bir yol bulana kadar tekrar tekrar olacaktı.

Yaklaştım. Yanından geçmeme izin vermek için yana kaydı. Onu geçmek istemiyordum. Sadece *onu* istiyordum.

“Dokun bana,” diye fısıldadım, koridor duvarı bir adım daha geri çekilmesini engelleyene kadar yaklaştım.

“Dokunamam.” Acı alnına yerleşti, gözlerinin derinliklerine sızdı.

“Neden?” Ellerimi göğsüne koymam irkilmesine sebep oldu.

“Çünkü yakında gideceğim ve senin benimle geleceğini sanmıyorum. Ailem evi kiraya vermek için satın alıyor. Eğer kalmak istersen sana kiralarlar.”

Bazen duygular o kadar güçlü bir şekilde vurur ki gözyaşlarının amansız akıntılar halinde dökülmesi için göz kırpmak bile gerekmez. “Gitme.” İki küçük kelimedede boğuldum.

“Benimle gel.”

Ellerimi kısıyıp gömleğini kavradım. “Beni seç... lütfen.”

Yüzündeki acı alınının derinliklerine gömüldü. “Asla bir seçim olmadın. Her zaman sendin. Ama sana evlenme teklif ettim, şimdi sıra sende... *Bizi* seç.”

Başımı sıkılı yumruklarımın yanına, göğsüne yasladım. Duygular bedenimi sardı ama hâlâ bana dokunmuyordu. O sivri metal parçasını görüyordum. Titreyen el kontrolden çıkmıştı; Doug’ın yüzünü kesiyor, sadistçe alaycı sırıtışını siliyordu, onun yerine kan ve öfke katıyordu.

Ben ölmüştüm. *Ben* ölmüştüm.

Kanlı hançer yere düşmüştü. Daisy koşuyordu.

Ben koşuyordum.

Kapıdan dışarı. Çürümüş merdivenlerden aşağı. Çalılardan arasından ve ağaçlardan.

“Beni o öldürdü!” Ağlıyordum.

“Onu. Seni değil,” diye cevap verdi Griffin çok kontrollü bir şekilde.

“Bu...bunu tek...tekrar yapacak.”

“Güvendesin.”

Sonunda... kollarını bana doladı.

Yavaşça.

Geçici bir şekilde.

Önemli değildi. Onun kucağındaydım. Ve belki bu ona işken-ce gibi geliyordu ama umurumda değildi. Sadece ona ihtiyacım vardı. Bu çaresizlik. Bencilceydi.

Bu bir yanılsamaydı.

Griffin de bunu biliyor olmalıydı. Beni bir katilden koruyamayacağını içten içe biliyor olmalıydı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Çarşafın altında, Griffin bana sarıldı. Duygusal olanı uyuşturarak fiziksel olanın içinde kaybolabilirmişiz gibi davranmak istiyordum. Bu hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Bunu o da biliyordu.

Ben de biliyordum.

Ama sabahın erken saatlerinde uyandığımda, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Acıyı hafifletmesine ve anıları fiziksel bir zevk örtüsü altında saklamasına ihtiyacım vardı.

Herhangi bir şeye.

Dakikalara. Saniyelere.

Şu anda kesinlikle *her şey* kabulümdü. Kafamdaki görüntülerin nefesimi tutacak kadar uzun süre yok olmasını sağlayacak her şeye.

Elim, tişörtümün kıvrılmış etek ucunun hemen altında, karnımın üzerinde duran elini kavradı. Hiç irkilmedi, sadece başımın arkasında nefes alıp veriyordu. Elim elini külotumun ön kısmının altına doğru yönlendirdi.

Vücudu seğirdi, tekrar arkamda hareketsiz kaldı. Nabzımın çırpınışına ayak uydurmaya çalışan dudaklarım küçük nefesler vermek için ayrılırken güçlkle yutkunduğunu duydum.

Ortaparmağım piyano tuşu çalar gibi ortaparmağına bastırđı. Nasırlı eli klitorisimi okşuyordu. Gözlerimi kapatıp bacakları. mı araladım, dokunuşunu bacakları. mı arasında daha derinden karşıladım.

Sertleşti. Endişesinin vicdanıma, kalbime sızmasına izin vermemeye çalıştım. Sahip olduğum her şeyle, her son düşünceyle, her son duayla ona doğru sürüklenebilmek için sessizce yalvardım. Bedenimi onun. kiyle kaplamak için. Onu içime gömmek için. Ve sadece... *var olmak için.*

Ama yapmadı.

Ama artık ben rehberlik etmeden elini hareket ettiriyordu. Parmaklarını, zaten onun olması gereken bir şeye sahip çıkar gibi açtı; iki parmağını içime soktu.

Odadaki tek ses nefes alışları. mı yavaş yavaş artmasıydı. Avucunun içiyle klitorisimi okşadı.

Yavaş ama sert ve çaresizce talep etti. Bana zevk veriyordu. Ben de ona acı veriyordum. Parmaklarının her darbesinde bunu hissediyordum. Zevk arttı, kafamdaki hayalleri kör etti.

Ereksiyonu sırtıma baskı yaptı. Beni tamamlaması için ona ihtiyacım vardı. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Dönmeye çalışıyordum, dudaklarımı dudaklarına değdirmek için çırpınıyordum ama eli klitorisimin üzerinde sert daireler çizerken, parmakları ulaşabildiğı kadar derine inerken sırtımı göğsüne bastırđı. Onun dokunuşunun esiri olmuştum, sırtımı eğmek için savaşıyordum. Ellerim başını tutmak için arkama uzandı. Yüzünü boynuma gömdü.

Ben boşalırken, dişleri ben ağlayana kadar omzuma battı.

Parçalanana kadar.

Bu anın içinde ölene kadar.

“Siktir git, Daisy,” diye fısıldadı akıldan çıkmayacak kadar çiğ bir sesle.

Hâlâ kör edici hissin etkisinde olduğum için yatakta yalnız kalana kadar ne dediğini algılayamadım. Tuvalet sifonu çekildi. Su açıldı. Banyo kapısı açıldı.

Bekledim.

Hiçbir şey.

Göz açıp kapayınca acı geri geldi. Görüntüler tekrar canlandı.

Ve ben yalnızdım.

Çünkü haklıydı.

Siktir git, Daisy.

Uykuya daldığım gibi yalnız uyandım. Fındıklı kahve aroması yoktu. Griffin yoktu.

Kanepede, düzgünce katlanmış bir battaniyenin üstünde bir yastık vardı. Ona ya da şömüne rafındaki fotoğraflarımıza ya da kapının yanındaki koşu ayakkabılarına bakmadım.

Aslında, evden yeterince hızlı çıkamadım.

“Selam?” Nate’in girişinde ceketimi ve botlarımı çıkararak seslendim. “Şşşt...” diye ses geldi Nate’in ofisinden.

Kapıdan içeri baktım. “Bayan Morgan için tembel bir sabah mı?”

“Evet.” Nate bilgisayar ekranına odaklanmış, parmaklarını Pamplona sokaklarında yarışan bir boğanın zarafetiyle klavyeye vuruyordu. “Bu sabah bitirmem gereken birkaç iş olduğu için harika bir hediye.”

“O zaman dikkatini dağıtmayayım. Sadece biraz kahve alacağım ve onun için kulağımı dört açacağım.”

Başıyla onayladı. “İyi misin?” Bilgisayarının kapağını kapatarak sırtıttı ve uzun gövdesini sandalyeden kaldırdı. “İşim bitti.” Bilgisayarını postacı çantasına yerleştirdikten sonra bana doğru kasıla kasıla yürüdü. “Günaydın. Nasılsın?”

Bugünkü ruh halimle uyuşmasa da küçük bir gülümsemeyi ondan esirgeyemezdim. “İyiim.”

Başparmağı ve ortaparmağıyla yanaklarımı bir ördeğinki gibi birbirine yapıştırdı. “Bunu yutturabilmek için biraz pratik yapman gerek. Ne var ne yok?” Mutfağa doğru yürüdü.

Her şey bitmek üzere. Ya da altüst. Ya da sadece berbat. “Sana iki hafta önceden haber vermeyi düşünüyorum.”

Durdu, bana döndü. Burnumu kırıstırıp bir yanıt bekledim. Ve biraz daha bekledim ...

“Tamam.” Bana dönüp bakmadan yürümeye devam etti. “Ama senin *düşündüğünden* daha kesin bir şeye ihtiyacım olacak. *Belki* yeni bir dadı bulamam.”

“Bu kadar mı? Tamam? Hayır, neden? Hayır, lütfen tekrar düşün. Okul başladığında burada olmam için bana beş bin dolar ödedin. Ama şimdi o kadar dert değil mi?”

“Yapma bunu.” Döndü. Griffin’in bana attığı aynı acınası bakış. Yolun kenarında yaralı bir hayvan gibiydim, herkes yanımdan geçip giderken birinin ya da bir şeyin gelip beni bu acıdan kurtarmasını bekliyordum.

Nate iç çekerek buzdolabına yaslandı. “Bir hafta istemiştim. Bu daha büyük bir şey. Bu senin geleceğin. Senden kalmanı istemeyeceğim. Eğer gitmek istemiyorsan, o zaman...”

“Ne? Griffin’le birlikte olmak istiyorum. Sadece geçmişten kurtulamıyorum. Her gün daha çok şey hatırladığımı hissediyorum. Ve Doug...” İki elimle enseme tutup başımı iki yana salladım, korku hâlâ taze ve mide bulandırıcıydı. “Dün gece kitapçıda beni köşeye sıkıştırdı.”

“Ne?” Nate buzdolabına vurdu.

“Onu gördüm. Onu... beni. Elinde sivri bir metal parçası vardı. Yüzündeki yara izi... Onu kesti ve sonra kaçtı. Adamı her gördüğümde, daha fazlası aklıma geliyor.”

“Sana ne söyledi? Dün gece neden yalnızdın?”

Başımı iki yana sallamaya devam ettim. “Hayır... Griffin oradaydı, sadece birkaç koridor ilerideydi. Ve pek bir şey söylemedi. Benimle böyle alay ediyor. Daisy ve Erica’yı bildiğimi biliyor. Sırada ben varım, Nate.” Vücudumdaki her kasla birlikte sesim de titriyordu.

Beni kollarıyla sardı. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

İçimden bir şey koptu. Onu ittim. “Bunu söyleyemezsin. Griffin bunu söyleyemez. Günün yirmi dört saati yanımda olmayacak hiç kimse bunu bana söyleyemez. Griffin gerçekten de birkaç metre uzağımdaydı ama Doug yanıma geldi. Bu bir tesadüf müydü? Sadece orada mıydı? Yoksa beni mi takip ediyordu? Sözde beni gözetleyen kim olursa olsun bana ulaşabileceğini kanıtlamaya mı çalışıyor? Benimle oyun mu oynuyor?” Ellerimi saçlarımda gezdirirken birazını hayal kırıklığıyla çekiştirdim.

“Yapabileceğim bir şey var mı bir araştıracağım.”

Güldüm. “Harika bir fikir. Bu arada, ben de... ölmüş olurum.” Gülüşüm histeri sınırında bir şeye dönüştü. “Aynı adam tarafından iki kez öldürüleceğim. Ama sorun değil. Belki bir dahaki sefere bir yolunu bulurum.” Vücudum kahkahalara boğuldu. Altı ay önceki ortalama “normal” kadın olmak için her şeyimi verirdim. Zavallı ruhum hayat denen bu şeyde gerçekten berbattı.

Nate omuzlarımdan tutup beni dik bir şekilde duvara doğru itti. Kahkahalarım şakağıma isabet eden bir kurşun gibi kesildi.

“Kes.” Dişlerini gıcırdattı. “Bunu yapmaya hakkın yok. *Sana* uzak durmanı söylediğim halde tek başına göle gitmen doğru değildi. Bir anlığına aptal egoma uydum diye benden uzaklaşman doğru değildi.”

Kızgın gözyaşları gözlerine doldu. “Benim yüzümden *ölmen* doğru değil.”

Nefes alamıyordum. Ya da göz kırpmıyordum. Ya da vücudumun herhangi bir parçasını hareket ettiremiyordum.

“Sana her şeyden çok ihtiyacımı varken hayata dönmem, bana başka bir adama âşık olduğunu söylemen doğru *değil*. Kızımın kalbini çalman doğru *değil*. İki hafta önceden haber vermen doğru *değil*. Ve seni öldüren bu adam söz konusuyken gülmen DOĞRU...” düz elini başımın hemen yanındaki duvara vurdu “DEĞİL!” Duvara bir darbe daha.

Morgan ağlıyordu.

Gözyaşlarının akmasına izin vermiyordu ama ben her birini ruhumda hissediyordum.

Morgan daha çok ağlamaya başladı.

Kollarındaki sert kaslar gevşemeye başladı. Beni duvara hapsetti. Yirmi iki yıllık duyguları kalbime saplamıştı ama şimdi ağlayan kızını yatıştırmak için gitmeme izin vermek zorundaydı.

Sırtımı duvardan sıyırmaya başladım ve o başımı tutup beni öptü.

Ah. Lanet. Olası. Ben.

Beynim ve kalbim aynı anda patladı. Bu, kafaya kondurulan iffetli bir öpücük değildi. Bu, az önce bana söylediği her bir iç burkan kelimeyi tekrarlayan bir öpücüktü. Bu iki yaşamın patlamasıydı. Bu, Swayze Samuels olarak hayatımın mahvoluşuydu. Bu, ruhları cehenneme gönderen bir öpücüktü.

Ellerim saçlarına ne zaman ulaştı bilmiyorum ama oradalar-
dı. Ve tanıdık geldi.

Dudaklarım ne zaman hareket etmeye başladı bilmiyorum ama dudaklarım onunkilere değdi. Ve bu tanıdıktı.

Dilim ne zaman onunkini tatmaya karar verdi bilmiyorum ama sanki doyamıyormuş gibilerdi. Ve bu tanıdıktı.

Vücudunun her santimi benimkine baskı yapıyordu; her dokunuş, her inleme... Hepsi çok tanıdıktı.

Ve sonra... Bitti.

Morgan'ın odasına giden koridorda kayboldu. Bir elim morarmış dudaklarımda gezinirken, diğer elimin parmaklarını boy-

numda, kulağımın hemen altında gezdirdim. İşte orada dudaklarına ihtiyacım vardı. Tek bir öpücük.

Nazikçe.

Saygılı.

Beni ilk öptüğü gibi.

Nate'in dünyamı yok etmemesi gerekiyordu. Beni Griffin'e bağlayan kırılgan ipi koparmaması gerekiyordu.

Ama koparmıştı.

Morgan'ı yanıma getirip gözlerindeki yaşları silerken düşmek için dizlerimi kilitledim. Morgan beni gördüğü anda sırttı.

Bu küçük kız beni seviyordu, henüz sevgiyi tanımlayamasa bile. Ben de onu seviyordum. Ve kendime karşı dürüst olursam, babasını da seviyordum. Tıpkı onun gibi ben de Nate'e olan sevgimi nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum.

Gözlerimiz buluştuğunda, zehirli duygularımı dizginlemek için savaştım. Pişmanlık amansız dalgalar halinde vücudunun her santimine yayıldı. Bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Ben..." Az önce ailenin köpeğini ezmiş gibi bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ben..."

"Bu..." Benim başım da onun gibi benzer şekilde iki yana sallanıyordu. Ne oldu? İyi mi? Hayır. Bu iyinin tam tersi. Bu deliliğin tanımıydı. Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şeydi. Evet. Beni öpmüştü. O beni öpmüştü. Ama ben de onu öpmüştüm. Ve onu durdurmamıştım. Durmasaydı beni öpmesine ne kadar izin verirdim bilmiyordum. Annemin sözleri vicdanımda yankılandı.
Nerede son bulacak?

"Sen öptün..."

"Daisy."

"Evet," diye fısıldadım.

Onu öpmüştü çünkü her şeyi hatırlıyordu. Ama bu onu neden öptüğümü açıklamıyordu. Kafamın içinde milyonlarca mazeret öne çıktı. Geçerli, makul, inandırıcı bahaneler.

“Seni öpmemeliydim,” dedi.

“Ailenden bugün ona bakmalarını rica edebilir misin? Yapmam gereken...” Acıyı, kalın, boğucu suçluluk duygusunu yuttum. “Yapmam gereken bir şey var.”

Başıyla onayladı. “Bir saat içinde burada olup olamayacaklarına bakacağım.”

“Tamam.” Onu elinden aldım. “Hadi üstünü değiştirelim ve karnını doyuralım.” Yanından geçip onu çocuk odasına götürdüm.

Birkaç saniye sonra arka kapı kapandı ve ben Morgan’a sarılarak yıkıldım çünkü... Marketteki adamımı kaybetmiştim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“**B**u onuru neye borçluyuz?” Bayinin ön kapısından içeri girip botlarımdaki karı ezerken Jett bana göz kırptı.

“Griffin’i molasında yakalamayı umuyordum.”

“Griffin asla mola vermez ama senin için bir istisna yapıp yapmayacağını öğrenebilirim.”

Gülümsemeye çalıştım. Canım yanıyordu. “Teşekkür ederim.”

Başını servis bölümüne doğru salladı. “Beni takip et.” Griffin bir bilgisayarın başındaydı. Kafasını kaldırdı.

“Kadının ara vermeni istiyor. Banyo kapısı kilidi var.” Jett sırttı.

Griffin tepki vermedi. Ben de öyle. Sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibiydi. Ben onun doğum gününü unutan kızdım. Ben başka bir adamı öpen kızdım. Griffin ise sadece yanlış kıza âşık olan bir adamdı.

Göğsüm çok fena ağrıyordu, beni eziyordu. Ona ne olduğunu anlatmak zorundaydım. Bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini hiç kuşkusuz bilsem de Griffin için çok şey demekti. Ve adil olan buydu çünkü dünyanın en nazik marketteki adamı, başka bir adamın onu öpmesine asla izin vermeyecek bir kızı hak ediyordu.

Etrafıma bakındım ama görünürde başka kimse yoktu. Griffin ağırlığını tabureye verdi, bir botunu metal basamağa dayadı, ellerini göğsünde kavuşturdu.

“Seni hiç böyle perişan görmemiştim,” dedi. Gözyaşlarımla savaşıarak biraz güldüm.

“Eğer benimle gelmiyorsan, o zaman hiçbir şey söylemene gerek yok.”

Titreyen dudaklarımı ısırđım ve gözlerimi kırptıştırdım. Gözyaşlarımla görür görmez başka tarafa döndü. Gözlerimi kapattım.

“Bana gününü anlat, Swayz.” Griffin üçüncü buluşmamızda bana öldürücü bir şekilde gülümsemişti.

İlk kez onun evinde akşam yemeği yiyorduk. Somon ve buhar da kuşkonmaz pişirmişti. Ben de bir şişe şarap ve ev yapımı diye yutturmaya çalıştığım kurabiyeler getirmiştım ama onun bunların marketten alındığını bildiğinden emindim.

Bana ilk kez Swayz diyordu. Daha önce kimse bana bir lakap takmamıştı. O anda, hayatımda ilk kez ismimden nefret etmemiştim.

“İyi ydi.” Omuz silktim, hâlâ bir kız öğrenci gibi kızarmadan onunla beş saniyeden fazla göz teması kurmaya çalışıyordum.

“İyi korkunç bir cevap. Detaylara ihtiyacım var.” Somondan bir ısırık daha aldı ve bana en seksi bakışını attı.

“Detaylar, ha? Çok heyecan verici bir şey değil. Şapkamı taktım, elbisemi giydim...”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “En baştan başla. Kahvaltıdan. Kahvaltıda ne yedin?”

“Gerçekten mi? Tüm detayları mı istiyorsun? O kadar da heyecan verici değilim.”

“Buna ben karar veririm.”

Gülümsemekten yüzüm acımıştı. “Tost ve tereyağı. Şekerli kahve. Kahvemde çok şeker severim. O kadar çok ki kafeinden

mi yoksa şekerden mi sarsıldığımdan emin değilim. Barre dersi. Duş...

"Bana bu duştan biraz daha bahset."

Tamamen kızarmış bir şekilde kıkırdadım. "Islaktı." Ellerimle yüzümü kapattım. "Ah! Bunu yapamam."

"Swayze Samuels çıplak ve ıslak. Bu konuda ilerleyebilirim. Önce saçını mı yıkıyorsun yoksa vücudunu mu sabunluyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak gülmeye devam ettim. "Bunu yapamam. Bu telefonsuz telefon seksi gibi."

"Tamam. Telefonsuz telefon seksini yemek sonrası sohbete saklayalım. Peki ne kadar şekerden bahsediyoruz? Mesela kahveyi şekerli mi içersin, yoksa şekerli kahve mi içersin?"

"Muhtemelen ikincisi."

"Barre dersi. Dansçı mısın? Lütfen evet de."

Daha çok kıkırdadım. Marketteki Adam ile tanışana kadar kıkırdamanın bana göre olduğunu hiç bilmiyordum.

"Hayır. Koordinasyonum oldukça kötü ama o yanma hissini seviyorum ve bunun kıcımlı kaldırması gerekiyor. Sanırım bu konuda hâlâ kararsızım."

Çenesi yukarı kalktı. "Ayağa kalk. Bir bakayım. Buna seve seve ben karar veririm."

"Tam bir çapkınsın."

"Sadece sana."

"Ha! Bundan şüpheliyim."

Griffin bana şöyle bir bakış attı.

Sanki bir şeyi sindirmesi gerekiyormuş gibi abartılı bir duraklama. Yeni bir şeydi. Beklenmedik bir şeydi.

Bu bakışı sevmiştim çünkü sıradan flörtün aksine, başka kimseye vermediği bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Neredeyse iki saat boyunca iki kişilik mutfak masasında oturduk, flört ettik, güldük ve birbirimize özel bir şekilde baktık.

"Koltuğumda oturarak sohbet edebilir miyiz?" Ayağa kalktı, elini uzattı.

*Şarap bardağının kenarını alt dudağıma sürttüm.
"Koltuğunun özel bir yanı mı var?"*

"Bu eski tahta sandalyelerden daha rahat."

"Beni rahatlamaya mı davet ediyorsun?" Sırıttım, cilveli olmaya çalışıyordum ama... Tanrım çok gergindim. Üçüncü randevu ve öpücük yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu bizim ilk akşam randevumuzdu. Diğer ikisi öğle tatilinde hızlıca yediğimiz yemeklerdi.

Üç haftada üç kez çıktık ama her gün mesajlaştık. Rasgele şeyler hakkında bir sürü mesaj.

Griffin: Çilekler indirimde. Çilek sever misin?

Ben: Sandviçlerimi çapraz keserim. Sen sandviçlerini ortadan mı kesersin?

Griffin: Arkadaşlarla hız pistine gitmek. Hız cezasından kurtulmak için seksi seksi bakar mısın?

Ben: Bacaklarını tıraş ettikten sonra asla sirke ile durulama.

Griffin: Başka bir dövme yaptırmak.

Ben: Sparrow. Barre sınıfımdaki yeni kızın adı. Aileler aptal.

"Evet. Seni daha rahat olman için davet ediyorum."

Elimi onun eline koydum. Tamamlandım. Doğru hissettirdi. Hayır, mükemmel hissettirdi. "Peki kaç tane dövmen var?"

"Bayağı fazla."

Kanepeye oturduk. Aramızda bir yastık bıraktığımda dudaklarında küçük bir sırtış belirdi. İyice gerilmiştim. Vücutlarımız çok yaklaşırsa inleme ihtimalim yüzde yüzdü.

"Saymıyor musun?"

"Hayır"

"En sevdiğin hangisi?"

"Ejderha."

Bakışlarım kollarındaki dövmelerde gezindi.

"Üzerimdeki kıyafetlerden göremezsin."

Isı boynumdan yukarıya ve daha aşağı yerlere de yayıldı.

"Sende hiç dövme var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece bir doğum lekesi."

Bakışları hızlıca üzerimde gezindi.

Sırıttım. "Üzerimdeki kıyafetlerden göremezsin."

"Sevimli." Karşı köşede arkasına yaslandı ve dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yaptığını biliyorum. Ve işe yaramayacak. Kolay lokma değilim."

"Ne yapıyormuşum?" Kıkırdadım.

"Bana doğum lekeni gösterirsen sana ejderhamı göstermeyi kabul etmem için doğum leken varmış gibi davranıyorsun. Ve ancak ben tamamen çıplak bir şekilde önünde durduktan sonra, bunun aslında bir doğum lekesi olmadığını, sadece garip şekilli bir ben olduğunu söyleyeceksin. Hayır..." Başını iki yana salladı. "Bunu yutmam. Beni çıplak istiyorsan, önce bana doğum lekesini göstermen gerekecek."

Eğlence.

Şok.

Utanç.

Ve ihtiyaç.

Hepsi birden aynı anda vurdu. Griffin sadece flört etmiyordu. O iyiydi... Gerçekten çok iyiydi.

Güçlkle yutkundum. O anda beynimin algıladığı tek şey basit bir değiş tokuştu. Onun soyunmasına karşılık benim gömleğimi birkaç santim kaldırmam. Ejderhayı görmem gerekiyordu. Ne de olsa bu onun en sevdiği dövmeydi ve kim ejderhaları sevmeydi ki?

"Garip şekilli bir ben değil." Kanepenin köşesinde arkama yaslandım ve tişörtümü yukarı kaydardım.

Griffin'in dili alt dudağında yavaşça bir gezindi. Dudaklarımı birbirine sürterek, söz konusu dudakların yakında onun ağızına degeceğini umdum, dua ettim. Üçüncü randevumuzdaydık ama

tüm o havadan sudan mesajlar bana daha çok sekizinci randevumuzdaymışız gibi hissettiriyordu. Bedenim zihnime yetişmek istiyordu.

"Bu oldukça büyük bir doğum lekesi. Tamamını göremiyorum." Bakışları benimkilere kaydı, gözleri bu seksi meydan okumayla parlıyordu.

Gömleğim sutyenimin alt kenarına kadar sokulmuştu ama doğum lekesi sol göğsümün alt tarafına doğru yarım santim kadar uzanıyordu.

"Sutyenimi çıkarmam gerekecek." Kendime güveniyormuş gibi yaptım. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Bileğindeki olmayan saate baktı. "Bir süre için herhangi bir planım yok. Zamanım var. Senin?"

"Öpüşmedik ama senin için sutyenimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

Sırıttı. "Swayz, sanki striptiz yapıyormuşuz gibi konuşuyorsun. Ben sadece sana ejderhamı göstermeden önce tüm doğum lekelerini görmek istiyorum."

Dişlerimi alt dudağımda gezdirdim, dar seksi tişörtüne ve yıpranmış kot giymiş kaslı bacaklarına baktım. Kaslı, dövme kollarına. Tıraşlı kafasına. Çenesinde en az iki günlük kirli sakal vardı.

Doğrudum, gömleğimi yavaşça çıkardım, adrenalinin etkisi her halimden belliydi.

Göğsümün abartılı bir şekilde inip kalkması.

Griffin'in âdemelması dudakları ayrılmadan hemen önce titredi.

"İşte." Sutyenimin alt kısmını, doğum lekemin bittiği yeri ona gösterecek kadar yukarı kaydardım.

"Çok seksi bir doğum lekesi."

Sutyenimi tekrar aşağı indirdim. "Bir ejderha değil."

Öyle kocaman sırıttı ki bunu tenimin her santiminde hissetsem de hiçbir yerde bacaklarımın arasındaki hızlı nabızdan daha güçlü değildi.

Tek bir hareketle ayağa kalktı ve gömleğini silkeledi. İnememi bastırdım ve bacaklarımı birbirine kenetledim.

Döndü, bana sırtını ve ortadan başlayarak bir tarafa doğru uzanan ejderhayı gösterdi. Konuşmaya çalıştım ama kot pantolonunun düğmelerini çözdü ve beni tek bir tutarlı düşünce için çaresiz bıraktı.

Yutkundum.

Sırtının bana dönük olduğunu kabul ediyordum ama... ama... popo!

İç çektim. Ağzım sulandı. Sızlandım.

Kot pantolonunun dizlerine kadar kaymasına izin verdi ve külotunu aşağıya bıraktı.

Ejderhanın kuyruğunun mükemmel kıcının üzerinden bacağının yarısına kadar kıvrıldığı taraf.

Kendime ağzımı kapatmamı ve nefes nefese kalmamamı tembih ettim ama bedenim yanıt vermedi.

Griffin omzunun üzerinden geriye baktı. Bakışlarım ona kaydı ve ağzımı kapattım ama çenemden aşağı akan tükürük izini gördüğüne emindim.

"Dişi ejderha. Ona Swayze adını vermeyi düşünüyorum."

Bir kahkaha attım. Külotunu kıcına doğru kaydırıp kotunu yukarı çekerken sırtıttı. Tekrar bana döndü ama pantolonunu iliklemedi. Kendime, külotunu zorlayan ereksiyonuna bakmamam gerektiğini söyledim ama Tanrı'nın bana yüzde yüz görme yeteneği ve doğal olarak meraklı bir zihin vermesi benim suçum değildi.

Saniyeler ya da belki on yıl sonra Griffin'in sesi transımı bozdu. Ve sözleri Griffin ve Swayze'yi başlatan şeydi: Talep üzerine seks. Her. Seferinde. "Kotumu iliklememi ve gömleğimi giymemi söyle."

Utanmaz bir şırfıntı gibi, aç bakışlarımın onun gözleriyle buluşmasına izin verdim. "Bunu neden yapayım ki?"

Önümde diz çöktü ve kot pantolonumu çıkardı. Bacaklarım titredi. Dişlerim gıcırdadı. Bir şeyi bu kadar çok istediğim için hiç bu kadar korkmamıştım.

“Beni yakın zamanda öpecek misin?”

Genelde -tamam, hiç- bir erkekle ilk öpüşmeden önce soyunmazdım.

Griffin kalçalarımı kavradı ve beni kanepenin kenarına doğru çekti. Keskin bir nefes aldım, kendimi sabitlemek için pazılarını kavradım. Ereksiyonu bacaklarımın arasına sıkışmış, iki ince pamuk tabakasıyla korunuyordu.

Dudaklarımız birbirine değmekten bir nefes uzakta duruyordu. Elleri sırtımdan yukarı kaydı, becerikli parmakları sutyenimin kancasını çözdü.

Kalbim patlamadan önce onu öpmek için eğildim. Beni reddedecek kadar geri çekildi. Tekrar denedim. Ve yine şeytani bir sırıtışla beni reddetti.

“Griff...” Fısıldadım. “Öp beni.”

Samur gözlerini bakışlarıma kilitleyerek sutyenimi kollarımdan sıyırdı.

Eli göğsümü kavradığında gözlerim açık kalmak için savaştı.

Bana sadece şaşkınlık olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle baktı. Yıllarca süren incelemelerden sonra, biri beni anlamaya ihtiyacı yokmuş gibi bana bakıyordu.

“Lütfen...”

Yavaşça başıyla onayladı, bakışları yüzümün her santimini tarıyordu. “Sanırım öpeceğim.” Beni öpmeden bir saniye önce inci gibi beyazlar parladı.

Kadere ya da yıldızlarda yazılı olan hiçbir şeye inanmayan bir kız olarak, bir öpücükle bir daha asla başka bir erkeği öpmek istemeyeceğimi biliyordum.

Ama öptüm. Nate’i öptüm. Ve tamamen yanlış hissettirmedi ama hissettirmeliydi. Bu yüzden marketteki adamımın başkası-

nın mükemmel erkeği olmasına izin vermeliydim. Kimse onu benim sevdiğim kadar sevmeyecekti ama belki de daha iyi seveceklerdi.

Gözyaşlarımı durdurmaya ya da yüzümden silmeye bile çalışmadım. Her şey çok hissizdi. Kalbim dışında her şey. Sanki ringde on tur atmış gibi hissediyordum. Lütfen biri beni nakavt edebilir miydi artık?

Griffin sonunda bana baktı. Yüzünü buruşturdu, yumruk yaptığı ellerini birkaç kez havaya kaldırdı. “Kimsin sen?”

Acının beni boğmasını engellemeye çalışarak yutkundum. “Bilmiyorum.”

Tabureden kayarak indi, göğsünü genişleten yavaş bir nefes aldı ve omuzlarını geriye attı. Milyonlarca yaşamda hissetmeyi hayal dahi edemeyeceğim bir özgüveni vardı hep.

Bana doğru adım attı. Ben de ona doğru adım attım. Parmak eklemleri gözyaşı lekeli yanağıma değdi. “Benim olduğun zamanı hatırlıyor musun?”

Daha fazla hıçkırıklara boğuldum, gözyaşlarımın hepsini yakalamasını imkânsız hale getirdim. Griffin’e Nate’in beni öptüğünü söylemek bir şeyi değiştirmeyecekti. Eğer onunla gitmiyorsam, yani ilişkimiz bittiyse, bu bana zalimce geliyordu. Ama bu biz değildik. Ben ona günümü anlatıyordum, o da bana kendi gününü. İyi ve kötü günleri paylaşıyorduk.

Ona o fotoğrafı göstermeliydim. Ona bunun beni ne kadar şaşkın ve meraklı hissettirdiğini anlatmalıyım.

Griffin benim kişiliğimdi. Ve eğer diğer insanların parçalarını ruhumuzda taşıyorsak, o zaman ben de onun bir parçasını bir sonraki hayatıma götürecektim. Ve eğer ona da aynı şekilde dokunduysam, bir sırrın altında saklı bir yalanla bitmesini istemiyordum.

“Nate beni, Daisy’i öptü. Arkadaşını.”

Çenesi gerildi, yüzünü öfke kapladı. Ama gözlerinde acıdan başka bir şey görünmüyordu. “Sen de onu öptün mü?”

“Evet.” Zihnim bana bağıırıyordu. *Ona Nate’i öpenin sen olmadığını söyle, Daisy olduğunu söyle.*

Başka bir şey söylemedim. Bunu onun için hafifletmenin bir yolu yoktu. Mazeret yoktu. Af ya da merhamet için yalvarmak yoktu. Griffin’i her zaman en dürüst, en saf yanım olarak hatırlamak istiyordum.

“Özür dilerim.”

“Ne için?” dedi gergin bir sesle.

Güvensizliğim için. Ev işlerinde kötü olduğum için. Yün gömleğini küçülttüğüm için. Alfredo sosuna zencefil koyduğum için. Doğum gününü unuttuğum için. Üzerine kustuğum için. Yanlış işi kabul ettiğim için. Nate’i öptüğüm için.

“Markette yanlış sıraya girdiğin için özür dilerim.”

“Tanrım...” diye fısıldadı gözleri acıyla dolarken.

Nişan yüzüğümü çıkardım. “Sen tartışmasız hayatımın en güzel yanısın.” Yüzüğü eline tutuşturup parmaklarını yüzüğün etrafına kapatırken ayak parmaklarımın ucuna kalktım ve dudaklarımı çenesine bastırdım. “Seni seviyorum, Marketteki Adam.” Elini bırakıp geri çekildim ve gözyaşlarımın arasından gülümsedim. “Her zaman.”

Kalbimi ayaklarının dibine bıraktım ve dönüp gittim.

Tamam Daisy, bitir şunu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Griffin

Onu kaybettim.

Bu cehennem gibi bir andı. Ama daha nefes dahi almadığım zamanlarda yaşanan bir şeyle rekabet edemezdin.

Acımı neyin dindireceğinden emin değildim. İçimden bir ses cevabın bu olmadığını söylüyordu, ancak daha iyi bir fikrim olmadığı için elimdeki tek şey buydu.

“Griffin...” Profesör Benim Olan Bir Şeyi Aldı, beni ofisinin kapısında beklerken görünce şaşırılmış gibi bile yapmadı. “On beş dakika sonra dersim var.”

Öğrencilerle dolu koridora şöyle bir göz gezdirdim. “Uzun sürmez.”

Başıyla onayladı. Yavaşça, neden burada olduğumu tam olarak biliyormuş gibiydi. “Eminim sürmez,” diye mırıldandı ve ofisinin kapısını açtı. İçeriye üç adım attı. Kapıyı arkamızdan kapattım. Döndüğü anda karnına bir yumruk indirdim. Yere yığılır yığılmaz, suratına bir yumruk daha indirdim. Tökezleyerek birkaç adım geri gitti, parmaklarını kanlı dudağına bastırdı.

Yüzünde en ufak bir şok belirtisi yoktu.

Duruşunda hiç öfke yoktu.

Yumrukları sıkılı bile değildi.

Tek bir kelime bile etmedi.

“Onun olmadığı biri olmasını istiyorsun.” Yumruğumu salladım ve tekrar sıktım çünkü yüzünü kanatma işini bitirip bitirmediğimden emin değildim. “Onu öpebilirsin. Onu becerebilirsin. Bebeğinin annesiymiş gibi davranabilirsin. Ama bu onu geri getirmeyecek. O artık ölü. Sen bir hayaleti kovalıyorsun. Bir gün Swayze uyanacak ve ödünç bir hayata razı olduğunu fark edecek. Ve bu en iyi senaryo.” Başımı iki yana salladım, çenemi sıktım. “Eğer o psikiyatristin anılarını geri getirmeye çalışmasına izin verirsen... Bu onu mahveder. Ve bu senin suçun.”

Pat!

Çenesine son bir kroşe indirdim. Yüzüne birkaç yumruktan fazlasını yemiş gibi geri sıçradı. “Bütün dünyamı aldığın için sana lanet olsun.”

Dönüp kapının kolunu tuttum.

“Beni sevmiyor,” dedi.

Kapının kolunu daha sıkı kavrayıp gözlerimi kapatırken, sözlerinin arkamda kalmasına izin verdim. “Biliyorum.”

Swayze

“Selam, tatlım. Bu ne sürpriz...”

Annem kapıyı açar açmaz kollarına atladım. Bütün duygularımı serbest bıraktım. “Onu kaybettim.”

“Ah, Swayze...” Bana sarıldı, saçlarımin arkasını okşadı. “Neden...”

Çirkin bir ağlamaya dönüşen yüzümü avuçlayarak geri çekildi. Tüm kalp kırıklığım yüzüne yansıdı. “Neden ne?”

“Neden normal olamıyorum?” Bir hıçkırıga daha boğuldum. “Tüm hayatım boyunca... Ben sadece... normal olmak istedim.”

Alnımdan öperek bana tekrar sarıldı. Eskiden sihirli bir kucaklamayla her şeyi daha iyi yapabileceğini düşünürdüm.

Griffin'in kucaklaması için de aynı şeyi düşünürdüm. Ama içimdeki iblisler dokunulmazdı. Tüm dikkatimi istiyorlardı. Ben onların niyetlerinin kölesiydim.

“Otur. Çözüm bulalım.”

Keşke...

Deri koltuğa oturdum ve o da önümde diz çöküp elini benimkinin üzerine koymadan önce bana birkaç mendil uzattı. Elimi sıkıldığında daha fazla gözyaşı aktı.

“Sherri bana Griffin'in fotoğrafı bulduğunu söyledi.”

Başımla onayladım. Tanrım, bana ben sana söylemişim bakışı atmadığı için onu seviyordum. “Taşınıyor.” Burnumu çekip gözlerimi sildim.

“Sherri senin de onunla gitmeni istediğini söyledi.”

Bir kez daha başımla onayladım. “Ama gidemem.”

“Swayze... gidebilirsin. Taşınmanı istemiyorum, ama Sherri ile konuştuktan sonra bence Griffin haklı. İşe yarayacaksa, yeni bir başlangıç yapmalısın. Bir hayat seçmelisin.”

“Seçemem. Doug Mann beni öldürdü. Ve eğer bir şey yapmazsam beni tekrar öldürecek.”

Yüzü buruştu. Daisy olarak kendimden birinci tekil şahıs olarak bahsetmek kulağa çılgınca geliyordu muhtemelen. Ama artık ikisini birbirinden ayıramıyordum.

“Dr. Albright'ın hipnozu denemesine izin vermeliyim. Eğer tüm detayları hatırlayabilirsem, onu tutuklayabilirler.” Başımı iki yana salladım. “Hayatımı arkamı kollayarak yaşayamam. Kaçamam.”

Yavaş bir nefes verdi. “Bir hırsız yakalamaktan bahsetmiyoruz, Swayze. Eğer hatırladıkların doğruysa, o bir seri katil.” Elimi tekrar sıkarak bana doğru eğildi. “Eğer Daisy'yi öldürdüyse ve onun ruhu senin içindeyse, o zaman Dr. Albright'tan

birinin seni öldürdüğü anıları geri getirmesini istiyorsun. Sevgili çocuğum, bunu anlıyor musun? İnsanlar kafalarında taciz, tecavüz, savaş ve işkence anıları olduğu için intihar ediyor.”

“Beni hipnotize eder ve Doug hapse girdikten sonra anılarımı siler.”

Annem kaşlarını çatı. “Griffin, Dr. Albright’in bunun işe yarayacağını garanti edemeyeceğini söyledi.”

“Onun için işe yaradı.”

İç çekti. “Lütfen. Sana yalvarıyorum. Griffin’in seni tüm bunlardan uzaklaştırmasına izin ver. Seni güvende tutsun.”

Elimi onunkinden çektim ve kollarımı vücuduma sararak sandalyede arkama yaslandım. “Bu çevrilebilecek bir düğme değil. Bu okuldaki kötü bir deneyim değil. Bu kaçırılmış bir fırsat değil. Bu senin, Sherri’nin, Griffin’in ya da herhangi birinin anlayabileceği bir şey değil!”

Alnı kırıştı. “Swayze, sakın ol. Ben...”

“Sakinleşemiyorum! Görmüyor musun? Berbat bir haldeyim.”

“Swayze ...”

“Kaçamam. Varlığımı kemiren bir şeyi öylece bırakmaya karar veremem. Bir düğmesi yok. Ve Griffin ile gidemem.”

“Lütfen... Her şeyi kaybedeceksin...”

“ONU ÇOKTAN KAYBETTİM!” Başımı ellerimin arasına aldım, kederden titriyordum.

Annem ellerini bacaklarımın üzerine koydu.

“Nate... beni öptü.” Sesim küçük hıçkırıklara dönüştü.

“Ah, tatlım...”

“Ve...” Utanç. Göğsümde ağır bir yük vardı. Karnıma saplanan bir bıçak. Beynimde bir kanser. “Ben de onu öptüm.” Başımı kaldırdım. “Milyonlarca kez yapmışım gibi hissettim. Yanlıştı ama o an yanlışı hissetmedim.”

Annemin gözleri yaşlarla doldu. “Bu Griffin’i mahvedecek.” Büyük timsah gözyaşlarımı kırptırdım.

“Swayze...” Bakışları göğsümde gezinirken başını yavaşça ıllı yana salladı. Kolumu bedenimden çekmesine izin verdim. Parmakları boş sol yüzük parmağımın üzerinde gezindi. “Ne yaptın sen?” diye fısıldadı.

Şişmiş gözlerimi kırpıştırarak boğazımdaki yumruyu geri yuttum. “Cevaplara ihtiyacım var. Ve bu bir seçim gibi gelmiyor. Sanki ciğerlerime nefes almayı kesmelerini söylüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu her neyse durduramıyorum. Ve...” Titrek bir nefes aldım. “Ona söylemek zorundaydım çünkü onu seviyorum.”

“O gidecek. Seninle ya da sensiz. Sherri de böyle söyledi. Onu kaybedeceksin...”

“Sonsuza kadar,” diye fısıldadım.

Başını yana doğru eğdi. Yüzündeki acıma, kendime duyduğum nefreti daha da artırdı. “Bu bir mola değil. Tatile çıkmıyor. Bu sonsuza kadar sürecektir. Bana bunu *gerçekten* anladığını söyle. Bana bir kızın onun kalbindeki tüm parçaları toplayıp onaracağını bildiğini söyle.”

“Biliyorum.” Şu anda hiçbir şey hissetmiyordum. Her şey uyuşmuştu.

Elimdeki kartları değiştirebilseydim, değiştirirdim. Ama değiştiremezdim. Bu yüzden onları oynayacaktım ve bunu anlatacak kadar yaşamak için dua edecektim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve geldiğimde Griffin garajda çalışıyordu.
Eve.

Artık evimin nerede olduğundan emin değildim. Eskiden çok basitti. Griffin benim evimdi. Ruhum bir hayata karar veremeyen, nasıl bir ev, bir koca ya da herhangi bir normal varoluş bulabilirdim ki?

Bu bir ayrılık gibi bile gelmiyordu. Bir trajedi gibi hissettiyordu. Beyin tümörü. Ölümcül kanser. Savaşa giden bir asker. Oku kırılmış ve gözünde yaş olan bir aşk tanrısı.

Yirmi iki yaşında hayallerim umuttan yoksun bırakıldı. Tek boynuzlu atlar, Noel Baba, Paskalya Tavşanı ve sonsuza dek mutlu son diye bir şey yoktu.

Arka kapıya giden yolun yarısında durdum ve döndüm. Garaj kapısına baktım, ayaklarım beni oraya götürdü. Gidiyordu. Biliyordum.

Biz ölüyorduk. Biliyordum.

Ama henüz gitmemişti. Ve kalbim hâlâ onun yakınında dön-nala atıyordu, yani... Biz ölmemiştik.

Benden nefret edebilirdi. Ama ya etmezse?

Doug Mann yarın aracımı yoldan çıkarabilirdi ve Griffin'in beni terk etmesinin bir önemi olmazdı. Annem kırklı yaşlarında yalnız yaşamayı hiç planlamamıştı.

Kapıyı yavaşça açtım.

Hay sikeyim. Kalbim ...

Griffin beni fark etmedi. Aletlerini kutuluyordu.

Beni terk ediyordu. Ah... Kalbim...

Kapıyı arkamdan kapattım. Burası sıcaktı. Köşedeki ısıtıcı çalışıyordu.

Çantamı kapının yanına bıraktım ve garajın etrafına baktım. Kovam her zamanki yerinde değildi. Saklamış mıydı? Atmış mıydı? Paketlemiş miydi?

Çalışma tezgâhı boştu, ben de üzerine çıkıp ellerimi kucağıma koydum ve Griffin'i izledim. Acaba bundan yirmi yıl sonra onu izlemeyi ne kadar sevdiğimi hatırlayacak mıydım? Umarım hatırlardım. Umarım yeniden aşkı bulursa, Griffin ile birlikte *olmanın* ne kadar harika olduğunu bilirdi.

Umarım onunla paylaşacağı heyecan verici günleri olurdu. Ve umarım onun gününü gerçekten önemseyen bir adam bulmanın ne kadar nadir olduğunu bilirdi.

Belki de burada olmamalıydım. Belki de bu onun yüzüne bir tokattı. Belki de yaraya tuz basmaktı. Beynim -vicdanım- bunu biliyordu. Ama kalbim anlamıyordu.

Kalbimin bir gün anlayıp anlamayacağını merak ediyordum.

Benim onun neden kalmadığını merak ettiğim gibi o da benim neden gitmediğimi merak ediyor muydu? Yoksa ikimiz de cevapları biliyor muyduk? Ama... evet... Kalp düşünmezdi. Bu onun işi değildi.

Aklım içeride eşyalarımı toplamam gerektiğini biliyordu, en azından annemin evine götürmek için bir gecelik çanta. Ama kalbim kıcımlı bu tezgâha sabitliyor, gözlerim onun her hareketini takip ediyordu.

Saniyeler yerini dakikalara bıraktı. Onları zaman içinde ıyıretlediğimiz her anıyı düşünerek geçiriyordum. Hatıralar neredeyse iki saatimi aldı; Daisy'yi hissetmediğim iki saat.

Marketteki adamla tanışan kızın iki saati. O kızı seviyordum. Onları seviyordum.

Işıklar söndüğünde geçmişte bir yerden başımı kaldırıp baktım. Griffin kapıda durmuş, kapıyı açık tutuyordu. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Onun göremediği küçük bir gülümseme.

Bakışlarımız bu gece ilk kez, onun yanından geçip soğuk geceye adım attığımda buluştu. Birkaç adım sonra çantamın yerde olduğunu hatırlayarak döndüm.

Ama garajda değildi. Çantam Griffin'in elindeydi.

Bakışlarımız tekrar buluştu. Bugünkü gibi değildi. Bu... huzurluydu. Belki de kabullenmişti. Döndüm ve çantamı taşımasına izin verdim. Beni eve kadar takip etmesine izin verdim.

Evet, hayatımın sonuna kadar Griffin Calloway'i hatırlayacağım.

Çantamı mutfak masasına bıraktı ve ellerini yıkadı. Yatak odasına doğru ilerledim, dolaptan bir çanta aldım, yatağın üzerine koydum ve içine birkaç kıyafet koymaya başladım. Anneme onunla kalmak için döneceğimi söylemiştim. Muhtemelen beni merak etmeye başlamıştı.

Çantamdan telefonumu almak için mutfığa geri döndüm. Griffin tezgâha iki tabak koymuştu ve sandviç yapıyordu.

Çenemi telefonuma doğru eğip anneme bir mesaj atarken dudaklarım yine o küçük gülümsemeye kıvrıldı.

Ben: Üzgünüm, biraz geç kalacağım. Şimdi çantamı topluyorum ve bir sandviç yiyeceğim. Birazdan çıkarım.

Annem: TAMAM. Çıkarken mesaj at ki sana göz kulak olabileyim.

Ben: Atarım.

Griffin iki tabağı masaya koydu ama bana bakmadı. Oturdu ve yemeye başladı. Onu şimdiden özlemiştim. Yanına oturdum ve sessizce yemeğimizi yedik. Üzücü ama rahatlatıcıydı. Ve hiç konuşmadan, pek çok şey söylüyorduk.

Özür dilerim. Hayat adil değil. Bu acıtıyor. Seni asla unutmayacağım.

Ve ikimiz de yemeğimizi bitirdikten sonra, sonunda bana baktı. Ve geriye kalan kelimelerin, hiçbir şeyi değiştirmeyen ama her şeyi ifade eden kelimeler olduğu açıktı.

Seni seviyorum.

Tabaklarımızı lavaboya götürdüğünde, yatak odasına geri döndüm ve çantama birkaç şey doldurmayı tamamladım. Çantanın fermuarını çekip uzun bir nefes aldım ve odaya göz gezdirirken dünyanın ağırlığıyla birlikte nefesi de azar azar bıraktım.

Eğer kalırsam, evi Sherri ve Scott'tan kiralarsam, bu anılar benimle olacaktı. Bazı günler beni rahatlatacak, bazı günler ise kederden boğacaklardı. Sanırım hayat buydu, istikrarlı bir sarkaç. Denge, ortadaki bir nefesten başka bir şey değildi. Belki geceleri yatağымda yanımdaymış gibi davranabilirdim; belki o zaman dengeyi bulabilir ve nefes alabilirdim.

Sanırım bunu yapabilirdim, günde tek bir iyi nefesle hayatta kalabilirdim.

Griffin arkamdan sinsice yaklaşıp çantamı almak için uzandığında beni korkuttu. Göğsü sırtımı okşadı. Tabii ki bir centilmen, bir koruyucu olacak ve beni arabaya kadar geçirecekti.

Güm.

Çantamı yere bıraktı.

Döndüm. Gözlerimiz buluştu. Yüzümü tuttu ve beni öptü. Sert ve talepkâr. Nefes almak imkânsızdı. Sorun değildi... Sadece bir iyi nefese ihtiyacım vardı. Sonra yetişirdim.

Başka bir adamın bana sarıldığına-öptüğüne dair her izi sildi. Bu doğru değildi, yanlış da değildi. Olması *gerekendi*.

Griffin ve Swayze.

Belki de maçın bitimine on saniye kala yirmi sayı geride olan bir takım için bu nafile bir çabaydı. Ama kaybeden takımın süre bitene kadar sert oynamasını izlemeyi kim sevmezdi ki?

Griffin geri çekildi, bana bakarken nefesi kesilmiş ve güzel bir şekilde büyülenmişti. Tek gördüğü şeyin Swayz olduğundan emin mi oluyordu?

Tişörtünü çıkardı. Ben de benimkini. Ve tekrar öpüştük, her şeyi sahada bırakarak. Tımaklarım sırtına batarken elleri saçlarımı avuçladı.

Bu bir yanış değildi. Yerde bir giysi yığını oluştururken yavaş davrandık. Aceleye getirilmeyecek kadar çok öpücük vardı. Geleceğe dair hiçbir vaadimiz yoktu, bu yüzden yeni bir anı yaratmak için acele etmiyorduk.

İyi bir anı.

Çıplak bedenimi yatağın üzerine, onunkinin altına yatırdı.

“Vücudunun her kıvrımını biliyorum. Her kıvrımının ellerimin altında nasıl hissettirdiğini biliyorum.”

Onun ellerini seviyordum. En sevdiğim rüyalarımnda, bana dokunmak için yaratılmışlardı. Sadece bana. Her zaman bana.

Dudaklarının etimin her santimine dokunduğundan emin olmak için acele etmiyordu. Onun altında kıvranıyordum, bu duyguyu ruhumun en derin yerlerine işliyordum. Öldüğümde yanımda bir şey götüreceksem, bu sefer bu adam tarafından ne kadar inanılmaz derecede saygı gördüğümü hissedecektim.

Griffin

Onu bırakıyordum ve bu çok acıtıyordu. Kim bulduysa onundur mantığı insanlar için geçerli değildi. Ama o şimdi buradaydı ve

Ben de şimdi ondan alıyordum ve bana verdiği her dakikayı alıyordum; sadece bana. Sonra çekip gidecektim. Aradığını bulmasana izin verecektim ama aradığının ben olmadığımı anladığında burada olamazdım.

Şimdilik, *her yere* dokunuşumu bırakıyordum. *Nate* ona dokunduğunda, önce benim dudaklarımın burada olduğunu hatırlamasını istiyordum.

Onu yüzüstü yatırdım. Sırtını dikleştirdi, boynunu yukarı uzattı. “Griff...” diye mırıldandı ben öpücüklerimi omurgasından aşağı doğru bırakırken. Kolları başının üzerinde uzandı, tırnaklarını çarşafa geçirdi. Dokunuşlarımla bükülürken hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Eğer bu bizim hayatımız olsaydı, onu sonsuza kadar yanımda tutabilirdim. O beni seviyordu. *Swayze* beni seviyordu.

Ama bu bizim hayatımız değildi. Bu sadece zor anılarla hayata kalmanın küçük bir ödülüydü.

Dişlerimle kıcının kıvrımlarını dişledim. Dirseklerinin üzerine kalkıp omzunun üzerinden bana baktı.

Diş izlerini öptüm, sırtıtarak ona baktım. Gözlerinde rehin tuttuğu cam gibi duygulara rağmen gülümsüyordu.

“İzlerini mi bırakıyorsun?”

“Evet.” Biraz daha aşağıdan ısırđım.

Bir ısırık daha. Ve bir tane daha...

Kıkırdıyordu, yatağın tepesine kaçana kadar kıvranıyordu, sırtını yatak başlığına dayıyordu.

Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değildim; kendi göğsümde patlayan el bombasının mı yoksa onun, o gülümsemenin altında harap olmuş ve kaybolmuş olduğunu bilmenin mi? Ve bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bacaklarımı ona doğru uzatarak bir parmağımı kıvırdım.

Alt dudağını ısırđı ve dizlerini göğsüne çekerek başını iki yana salladı. Başım la onayladım.

O iki yana salladı.

Kaşlarını hafifçe kalktı. Sessiz bir iç geçirdi ve bana doğru sürünerek uzanmış iki bacağımanın üzerine oturdu.

Kıçını avuçlayarak onu kendime doğru çektim. Pazılarımı kavrarken gözleri dalgalandı.

“Bebeğim...” diye fısıldadım dudaklarına.

Ağzını benimkinin üzerine sürterek pelvisini yavaşça bana doğru salladı. Onu sırtüstü çevirip büyük bir özür dilemesi için beceme dürtüsüne direniyordum -ta ki affetmem için yalvarana kadar- ta ki Daisy ve Nate’in tüm anıları sonsuza dek yok olana kadar. Ta ki... Benimle bir hayat seçene kadar.

“Markette yanlış sıraya girmedim.”

Kıpırdamıyordu, ellerini yanaklarıma götürdü, yüzünde büyük bir acı vardı. “Seninle gelemem.” Gözlerinde daha fazla duygu birikti.

“Ben de kalamam.” Ellerini kendi ellerimle kapattım. “Ama Swayz... Markette yanlış sıraya girmedim.”

Bir kez daha gözlerini kırıştırdı. “Siktir git, Daisy.” Hıçkırık ve kahkaha arasında bir şeydi.

Gülümsedim ve bir kez daha başımla onayladım. “Siktir git, Daisy.”

Öpüşüyorduk ve sadece *biz* vardık.

Dışarıda olanları değiştiremezdim. Onu başka birinin hayatından kurtaramazdım. Onu bir daha asla yiyemeyecekmişim ya da nefes alamayacakmışım gibi yuttum. Birkaç saniye daha bu şekilde yavaş yavaş ilerledikten sonra onu sırtüstü çevirip aklını başına getirmeye çalıştım.

Ben bir kahraman değildim. İnsandım. Ama yine de... İmkânsızı istiyordum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“**H**ayır,” diye homurdandı Griffin uykulu bir sesle ve belime doladığı kolunun altından sıyrılmaya çalışırken beni daha sıkı tuttu.

“İşemem ve anneme mesaj atmam lazım. Ona gideceğimi sanıyor.” Ondan milyonlarca cevapsız mesajım olduğunu zaten biliyordum. Buraya gelmediğine şaşırmamıştım. Muhtemelen telefondan konumu gördüğü için böyle bir şeye kalkışmamıştı.

“Ben seni terk ediyorum. Sen beni terk etmiyorsun.”

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Bu sözler için çok erkendi ve çok soğuktu.

Beni bıraktı. “Git. Şaka yapıyorum. Ama geri gel. Seni mahvetmeyi bitirmedim.”

Başka bir adam için, Nate için.

Griffin’in harabesi olmak benim için sorun değildi. En azından beni tekrar bir araya getirebileceğini biliyordum. Mesele şuydu ki... O gidiyordu.

Griffin’in attığı tişörtü giydim, telefonumu aldım ve banyoya gittim. Evet. Altı cevapsız mesaj ve iki cevapsız arama.

Ben: Çok üzgünüm.

Ben: Dikkatim dağıldı.

Ben: *Burada kalıyorum.*

Ben: *Sabah konuşuruz.*

Annem: *Ah? Bu iyi. Değil mi?*

Ben: *Hâlâ kalp kırıyor. Ama kalmak istiyorum.*

Uyuşturucu gibi, yoksunluk da berbat olacaktı. Umarım hayatta kalabilirdim.

Annem: *Seni seviyorum.*

Banyodaki işim bittikten sonra su içmek için mutfığa gittim. Yine kar yağmaya başlamıştı. Birkaç dakika izledim.

Arkamdaki zemin gıcırdadı.

“Daha çok yağıyor,” dedim.

Griffin arkamda yükseldi. Bardağımı aldı ve kalanını içti.

Bardağı önümdeki mutfak masasının üzerine koymadan önce suyumdan bir yudum aldım.

“Seni gömleğimin içinde görmeyi seviyorum. Hep çok sevdim.” Eli etrafımda, gömleğin ön eteğinin altına doğru kaydı.

Çenem gevşedi, ayrılmış dudaklarımın arasından küçük düzensiz nefesler bıraktım. Parmakları beni tahrik ederken diğer eli göğsümü buldu ve meme ucumu sıktı. Aleti sırtıma değene kadar ona doğru gittim.

“Öne eğil.” Sözleri kulağımı tırmaladı. “Seni masamızda becereceğim. Çünkü yapabilirim.”

Evet. Beni mahvetti çünkü *-sırtüstü uzan, seninle nazikçe sevişeceğim-* benim için asla yeterli olmayacaktı. Griffin gibi bir adam tarafından fiziksel ve duygusal olarak sahiplenilme açlığını asla doyurmayacaktı.

Öne doğru eğilip yanağımı soğuk tahtaya dayadım ve masanın diğer tarafını kavradım. Gömleğimi sıyrıp kıcımı ortaya çıkardığında omurgam boyunca serin bir ürperti yayıldı. Parmakları benimle alay ediyordu, beni beceriyordu, ta ki leğen kemiğim eline çarpana kadar. Aleti elinin yerini aldı ve sert bir hamleyle içime girdi. Ardından bir kez daha. Ve bir kez daha...

Kalçası popoma her çarptığında masa, zemin üzerinde hareket ediyordu.

Bu bendim.

Bu bizdik.

Swayze ve Griffin: Talep üzerine seks.

“Ağlamak istiyorum. Ama sanırım gözyaşı kanallarım bozuldu.” Bana bir fincan kahve uzattığında Griffin’e kaşlarımı çattım.

Hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi ve parmağıyla çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırarak öptü. “Günaydın.”

“Günaydın.” Her şey yolunda mıydı? Emin değildim.

İşe gidiyordu. Benim de işe gittiğimi biliyor olmalıydı, Nate’in evine. Yine de en iyi günümde toplayabileceğimden tonlarca daha fazla güven gösteriyordu.

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

Lavaboda şişeye su dolduruyordu. “Neyi?”

“Dün gece. Bu sabah. Fotoğraf. Öpücük. Unutulmuş doğum günü. Daisy. Geri verilen nişan yüzüğü. Çözülüyoruz ve sen önemli bir şey değilmiş gibi ipliği kesip duruyorsun. Ama ipliğin son parçası olduğunda ne olacak?”

“O zaman giderim.” Ceketini giydi.

Böyle şeyler söylemeye devam ederse birkaç damla gözyaşı dökmenin bir yolunu bulabilirdim. Omuz silkerek başımı iki yana salladım. “Yani... Önemli bir şey değil gibi.”

Başına bir bere geçirdi, gözlerini biraz kıstı. “Bu çok büyük bir mesele. Ama bu noktada seni, düşüncelerini ya da kaderimizi kontrol edemem. Sen kararını vermişsin. Benim olmayan bir hayatı sürdürmek istiyorsun. Ben de kararımı verdim. Seni asla yakalayamayacağımı bilerek bir uçurumdan düşüşünü izlemek

istemiyorum. Parçaların nereye oturduğunu bilemezsem seni tekrar bir araya getiremem.”

“Bu acıtıyor,” diye mırıldandım.

Birkaç kez başıyla onayladı, arka kapıyı açtı. “Hem de nasıl.” Kapıyı arkasından kapattı.

OTUZUNCU BÖLÜM

“**S**elam,” dedim, tamamen güven yokluğuyla.

“Selam,” dedi Nate birkaç şişeyi yıkarken sırtı bana dönük bir şekilde.

“Hâlâ uyuyor mu?”

“Evet.”

Bar taburesinin üzerine çıktım. Döndüğünde, her türlü acı ve pişmanlığı hissedecektim. Ama sonsuza kadar saklanamazdım.

“Ailen dün ona bakarken problem çıkmadı değil mi?”

“Çıkmadı.”

Başımınla onayladım. Bir selam ve iki evet... Neyse ki işler garip değildi.

“Haftaya Dr. Albright’ı göreceğim. Hipnozu deneyeceğiz.”

Nate ellerini kurulayıp döndü.

“Tanrım...” Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. “Yüzüne ne oldu?” Başparmağımla yağlı dudağındaki kesiğin üzerinden geçmek için uzandığımda geri çekildi ve kahve bardağını alarak benden uzaklaştı.

“En iyi arkadaşımı öptüm.”

“Sen neden bahsediyosun...” Kafama dank etti. “Griffin mi? Buraya mı geldi? Dün mü?”

Nate şişenin kapağını kapattı ve şişmiş dudaklarını çekiştiren çarpık bir gülümsemeyle bana yan gözle baktı. “Hayır. Anlatmak istediğini ailem ve Morgan’ın gözünün önünde, evimde değil de ofisimde anlattığı için onu takdir ediyorum.”

“Nate, çok üzgünüm...”

“Pardon?” Kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Konuşan Swayze. Daisy için bir sürü darbe aldım. Ve o hiç kötü hissetmedi. Bunun gerçek bir erkek arkadaşın yapması gereken şeylerden biri olduğu oldukça açık. Ve ben de onun gerçek erkek arkadaşı olmak istedim. Ama senin için üzülüyorum Swayze; bir erkek senin için, ilişkiniz için harekete geçti ve sen *üzgünsün*.”

Tezgâha yaslandı, bir eliyle kahvesini tutarken diğer elini koyu renk kot pantolonunun ön cebine soktu. “Jenna ile balayındayken, bir açık hava barında Jenna’nın diğer tarafında oturan adam ona asılmaya kalktı. Tam önümde. Parlak alyansı açıkça görülüyordu. Kibarca kocasının diğer tarafında oturduğunu söyledi. Herif elini onun bacağına koyacak kadar taşaklıydı. Burnunu kırdım. Her yer kan oldu.

“Jenna elimden tuttu ve beni otele sürükleyerek odamıza çıkardı. Yaşadığımız en tutkulu seksti. Çünkü iki erkeğin onun için dövüşmesini görmek onu tahrik etmişti.”

“Aynı şey değil. Ben de seni öptüm.”

“Öpücüğe karşılık veren Daisy’di.”

“Sorun da bu. Onu senin gibi hissetmiyorum. Sen her şeyi hatırlıyorsun. Ben hatırlamıyorum. Seni öpenin Daisy olması fark ediyor mu böylece?”

Dudaklarını büktü, alını içe doğru kınıştı. “Ne olmuş? *Ben* Daisy’yi öptüm. O anda kafamda o olmasaydı seni asla öpmezdim.”

Başımı iki yana salladım. “Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü sen başka bir adamla nişanlısın.” Sesi kontrol sınırına kadar yükseldi. “Bu ben değilim. Benim olmayan şeye dokunmam. Benim ahlakım var. Profesörüm. Bir babayım. Hırsız değilim.”

Eskiden nişan yüzüğümün bulunduğu boş yeri ovdum. Nate'in bakışları bakışlarımı takip etti.

"Swayze..." Yüzünü buruşturdu.

Sol elimi yumruk yapıp sağ elimle kapattım. "Sen değildin. Bendim. Yüzüğü geri verdim. O istemedi. Ama Daisy ben değilmişim gibi davranamam. Doug Mann bir katil değilmiş gibi davranamam. Ve ona kim olduğumu söyleyemezsem beni sevmesini, benimle evlenmesini isteyemem."

"Git özür dile. Geri al onu. Yalvar. Dizlerine kapan. Ne gerekiyorsa yap." Nate kanepenin arkasından paltosunu kapıp giydi.

"Ne? Beni duymadın mı?"

Paltosunu kıvrıp bana baktı. "Çok net bir şekilde."

"Seni dövdü!" Akıl sağlığını kaybediyordum.

Nate kıkırdadı. "Onun önünde durdum ve isteyerek üç sağlam yumruk yedim. Yalan söylemeyeceğim, yüzüm eskisinden daha çok acıyor. Yaşımdan olabilir. Ama sana yemin ederim... Dayak yemedim."

Çantasını omzuna atıp önümde durdu. "Ona öpücükten bahsettiğini öğrenseydim ve beni görmeye gelmeseydi, büyük hayal kırıklığına uğrardım."

"O gidiyor. Ben kalıyorum."

"Aptal olma. Bırak *Daisy* gitsin."

Gülümsedim. "Kızına onun adını veren bir adam için bu çok büyük bir laf. Mezarını ziyaret eden adam için."

Birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana baktı. "Ön kapıyı kilitlediğine emin ol. İyi günler."

İyi bir gün geçirdim. Sonra bir iyi gün daha geçirdim. Ve bu iyi gün serisi bir sonraki haftaya kadar devam etti. Nate bana dediği gibi davranmakta ustalaştı. Griffin beni bir spormuş gibi

becermekte ustalaştı. Scott ve Sherri bile birkaç kez uğrayıp hiçbir şey yokmuş gibi sohbet etti.

Benden başka kenardaki yıkımımı gören tek kişi annemdi. Benimle “mantıklı” konuşmaya çalışmayı bıraktı. Onun yerine, o uçurumdan atlarsam beni yakalayacağına dair yeminler ediyordu.

Ve bugün o uçuruma yaklaşmaya hazırlanıyordum.

Dr. Albright gülümsedi. “Yavaş başlayacağım, sadece nasıl tepki vereceğini görmek için. Eğer işe yararsa, kolay şeylerle başlayacağız. Mutlu anılar. Olası bir cinayet anısını ortaya çıkararak tatilini mahvetme riskini almayalım.”

Başım la onayladım, uzun bir nefes aldım. “Bilme ihtiyacımın delice olduğunu düşünmeyen tek kişi sizsiniz. Teşekkür ederim.”

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Bir şey değil. Ama Griffin’i bu yüzden kaybettiğin için üzgünüm. Her iki tarafı da anlıyorum. Onlar senin tarafını anlayamıyor. Büyükannen olacak kadar yaşlı biri olarak, genç olduğun ve bunun seni değiştirme potansiyeline sahip olduğu hissiyle empati kuruyorum; belki de iyi bir şekilde değil. Bilinçaltımızın asla başa çıkabileceğimizden fazlasını ortaya çıkarmadığına inanırdım. Ancak bir ölümle ilgili kâbuslar gördükten sonra, küçük bir ihtimal de olsa en kötü senaryonun gerçekleşebileceğini fark ettim. Aynı anılar bastırabildiğim için şanslıydım.”

“Ama bilmemek ve bu kadar ıstırap duymak başlı başına bir işkence.”

Birkaç kez başıyla onayladı.

Onun koltuğunda dinlendim. Gayriresmi bir hasta olduğum için bunu onun evinde yapmamızı önermişti. Hatırlamamaktan endişeleniyordum. Hatırlamaktan endişeleniyordum. Zihnim rahatlamaya başlayana ve tek duyduğum Dr. Albright’ın sesi olana kadar her şeyden endişeleniyordum.

Annem beni bıraktıktan iki saat sonra arka kapıdan içeri girdim. Dr. Albright'ın önerisi üzerine şoförüm olmayı kabul etmişti.

Birkaç saniye içinde de Griffin'i kanepeye tünemiş, ESPN izlerken buldum. Her yerde kutular vardı, bazıları boştu, bazıları bantlanmış ve etiketlenmişti, bazıları da yarım paketlenmişti.

“Merhaba.” Televizyonu kapattı.

“Merhaba.” Kapıyı arkamdan kapattım ve ceketimi silkeledim. “Meşgulmüşsün.”

“Evet.” Dirseklerini dizlerine dayayarak doğruldu. “Bitmek üzere. Geri kalan eşyaları sana bırakıyorum.”

Evet. İşte zamanı geldi.

Başımla onayladım. “Teşekkürler. Ama istediğin ya da ihtiyacın olan hiçbir şeyi bırakma. Gerçekten, her neyse yeniden alabilirim.”

O hariç. Onun yerini dolduramazdım.

“İşe yarayıp yaramadığını bilmek ister miyim?” Ellerini birbirine kenetledi.

“İşe yaradı. Çok ileri gitmedik. Mutlu anılar. Hepsi çok açık değildi ama *hissettim*. Annem ve babam gibi, Daisy'nin annesi ve babası gibi. Birbirinden kopuk bir görüntü ya da anıdan daha fazlasıydı. Daha derindi.” Ona her küçük ayrıntıyı anlatmak istiyordum. Normalde biz buyduk. Her şeyi paylaşırdık. Ama yüzünde tam olarak gizleyemediği ıstırapı gördüğümde, bunun artık biz olmadığımızı anlamıştım. *Biz* olmamanın eşiğindeydik. İçten içe Griffin'in hipnozunu bende işe yaramamasını umduğunu biliyordum.

Bir şeyi bu kadar çok istediği için onu suçlayamazdım. *Beni* çok istediği için.

“Daha ileri gitmek için Noel sonrasına kadar bekleyeceğiz.”

Ayağa kalktı. “Nakliye kamyonu Noel'den sonraki pazartesi gelecek.”

“Ah... Yılbaşından sonra gideceğini sanıyordum.”

“İşime başlamadan önce birkaç gün ortama alışmak için fırsatım olsun istedim. Yerleşmek için.”

Çok şey konuştuk. Birçok şeyden kaçındık. Birbirimizle sadece o anın içinde olmak adına pek çok konuyu geçiştirdik. Ona bu soruyu hiç sormadım, o da bana hiç sormadı.

“Nereye taşınyorsun?”

Sehpadan bantı aldı ve bir kutuyu kapattı. “Sanırım bunu bilmemen senin için en iyisi.”

“Ne?” Az daha çenem şaşkınlıktan yere düşecekti.

“Temiz bir ayrılık olmalı. Beni ve nerede olduğumu düşünmeni istemiyorum. Kararını sorgulamayı ve seni tekrar bir araya getirmem için kapıma gelmeni istemiyorum çünkü ikimiz de hâlâ kim olduğunı bilmediğini fark edeceğiz; ama kötü bir an yaşadığın için geleceksin ve yine en başa döneceğiz.”

Ah.

Bantı kanepeye fırlattı ve bana özür dileyen bir bakış attı. “Özür dilerim.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Hak ettiğim...”

Griffin kollarını bana doladı. “Her şey. Her şeyi hak ediyorsun. Kaba olmak istemedim. Ya hep ya hiç olsun istiyorum. Ve elimizde kalan her şeyin son dakikasını istiyorum. Ama hayatımı gerçekten bitip bitmediğimizi merak ederek yaşayamam. Fikrini değiştirecek misin diye. Bu beni deli eder.”

“Griff...”

“Belki de sadece bizim zamanımız değildi.” Başımın üstünü öptü.

Geri çekilip ona baktım. *Gerçekten* ona baktım. Evet, ben her zaman yaşlı bir ruhu olduğunu düşünmüştüm. Ve çoğu zaman duyguları üzerinde, benim hiç sahip olmadığım azimli bir kontrolü vardı. Bana sessiz, bastırılmış, sıkılmış bir çeneyle birlikte çekip giden türden bir öfke gösterdi.

Sessizlik içeri sızdı. Gözlerindeki çatışmayı gördüm. Çenesi gerildi. Ve dudakları dudaklarıma çarptı, neredeyse ayaklarımı yerdense kesecekti. Çok sertti. Herhangi bir fiziksel hissin ötesinde derinliklere *acı veriyordu*.

Ellerim göğsünü bastırdı. Bana direndi. Daha sert ittim. Gitmeme izin veriyordu, ikimiz de nefessiz kaldık.

“Söyle.”

O keskin açılı çenesi yine kenetlendi. “Ne söyleyeyim?”

“Her şeyi.”

Çenesini aşağı eğerek ensesini kaşdı. “Neden bahsediyorsun?” Sesi kalındı.

“Dayanabilirim. Düşündüğünden daha güçlüyüm.”

Başını iki yana sallayarak kutulara geri döndü. “Kutuları garaja taşıyacağım. Kapıyı açık tutar mısın?”

“Söyle.”

Beni görmezden geliyordu, iki kutuyu üst üste koyup kaldırdı. Sırtımı kapıya dayayarak geri geri gidiyordum.

“Kapıyı aç.”

“Söyle.”

“Swayze, aç şu lanet kapıyı.”

“Söyle. Şunu.”

“Neden bahsettiğini bilmiy...”

“Söyle!”

“KALMAYI SEÇMENDEN NEFRET EDİYORUM!”

Pat.

Kutular yere düştü.

“Bu hayatın senin için yeterince iyi olmamasından nefret ediyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir hayatı benimle yaşamaya tercih etmenden nefret ediyorum. Küçük bir parçamın senin o olduğuna inanmasından nefret ediyorum. Ona bakışından nefret ediyorum. Onun o aptal fotoğrafını taşımandan nefret ediyorum. Sana elini sürmesine izin vermenden nefret ediyorum.

rum. Ve ben..." Gözlerini kırıştırdı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Senden nefret etmeyi çok istiyorum ama etmiyorum. Seni seviyorum..." Güçlkle yutkundu, duygularını kontrol etmeye çalışırken burun delikleri genişledi. "Ve şu anda seni sevmek inanılmaz derecede boktan bir şey."

Belki... Sadece belki ölmek ve yeni bir hayat denemek o kadar da kötü bir fikir olmazdı. Belki Doug Mann'sız bir hayatım olurdu. Bir öncekinin anılarının olmadığı bir hayat. Belki normal bir hayatım olurdu. Normal bir çocukluk. Normal bir isim. Ve normal bir aşk bulabilirdim. Belki sıkıcı bir iş ve şefkatli bir koca. İki çocuk ve bir köpek. Basit ve ortalama, olağanüstü hissettirirdi.

Mükemmel bir özgüvene sahip olurdum. Acıma partileri olmazdı. Drama yok. Sadece... Güzel bir sıkıcılık.

Özür dilerim demek yetmezdi. Özürün nereden başlayacağından bile emin değildim. Tanrı biliyor ya, bunun sonu asla gelmezdi. Sanırım "yaşadığım için özür dilerim" lafı artık kabul görmüyordu.

"Gidiyorum," dedim tam bir yenilgiyle.

Griffin kutuların üzerinden atladı ve ellerini başımın üzerindeki kapıya bastırdı, beni vücuduyla hapsetti ama bana dokunmadı. Öfkeli nefesi alnımı okşuyordu. "Hayır. Kendimi uzaklaştıracam. *Gitmene izin vereceğim.*" Hırıltılı sözleri zaten hassas olan kalbimden birkaç katmanı söküp aldı. "Ama daha değil."

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve şimdi beni sevmekten nefret ediyormuş gibi öpmesine izin verdim. Kıyafetlerimden nefret ediyormuş gibi beni soymasına izin verdim. Bu kadar çok istediği için nefretini hissetsem bile bedenime sahip olmasına hiçbir şey demedim.

Ve sonra zihnim uyuştu. Fiziksel olana tepki veriyordum ve tüm nefreti ve şu anda hiçbir amaca hizmet etmeyen her şeyi bırakıyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Alışverişimizi bitirmiştik.
İlişkımız ölmemiş gibi Noel'i ailemizle de kutlamıştık.

Griffin bana evle ilgili bilmem gereken tüm önemli şeyler hakkında bir eğitim vermişti, şalter kutusunun nerede olduğu gibi şeyler.

Sonra...

İşte taşınma günü gelmişti.

Fındık kokusu ve yanımda boş bir yerle uyandım. Dün gece uzun bir vedadan sonra, en azından son bir kez kollarında uyanmama izin vereceğini düşünmüştüm. Bunun yerine koridordan, onun güneydin gülümsemesine ve kahve fincanımı uzattığı eline son bir kez yürümekle de yetinirdim.

Her zaman küçük şeyler vardı.

“Özleyeceğim şeyler listesine fındıkla uyanmayı da ekle.” Mutfakta durup etrafa bakındım. Isıtıcısı açık bir kahve demliği ve yanında boş bir fincan vardı. “Griff?” Koridora bir göz attım. Banyonun kapısı açık, ışığı kapalıydı.

Oturma odasının ortasında durup etrafa bakındım. Ceket kapının yanındaki kancada değildi. Ayakkabıları ya da botları da kapının yanında değildi

Kalbim yavaşlıyordu.

Hayır.

Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışıyordum.

Hayır.

Ayaklarım temkinli adımlarla yatak odasına geri döndü. Yastığı yoktu, yokluğunda yastık kılıfı katlanmıştı. Dün gece yatağın ucunda duran iki bavul da yoktu.

Hayır...

Nefes. Alamıyordum.

Koşarak arka kapıya gittim, paltomu askıdan aldım ve ayaklarımı botlarımin içine sokarken kollarımı paltoma soktum, kapıdan soğuk havaya doğru koşarken sadece yarısını giymiştim.

“Griffin!” Çığlıklarım buharlaşan çaresizlik bulutları oluşturuyordu. Kamyoneti gitmişti. Garajın yan kapısı kilitliydi, pencereden baktım. Hayatımda ilk kez arabam garaja park edilmişti. Diğer her şey gitmişti.

Motosiklet.

Kutular.

Almaya karar verdiği birkaç parça mobilya.

Hepsi.

Marketteki adamım gitmişti.

Bazı şeylere asla hazırlanamazdınız, kaybetmek gibi. Bu hayatın bir kullanım kılavuzu olmadan sunduğu sarsıcı bir duyguydu.

Bugün hakkında konuşmadık, o son vedaıyla nasıl başa çıkacağımızı da. Gözyaşı dökceğimi biliyordum ama yalnız ağlayacağımı bilmiyordum.

Bu kadar bitmemiş bir şey nasıl bu kadar son olabilirdi?

Karla kaplı kaldırımda dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım.

Duş almam üç günümü aldı. Annem yalnız kalma ihtiyacıma saygı duydu. Babamın yasını tutmak için zamana ihtiyacı olmuştu. Şimdi de benim Griffin'in yasını tutmak için zamana ihtiyacım vardı. Nate henüz hiçbir şey bilmiyordu çünkü tatil-deydi, bu benim de tatilde olduğum anlamına geliyordu.

Beşinci gün müdahale başladı. Acaba Griffin anneme ve ailesine Swayze için bir rehber bırakmış mıydı?

Ona beş gün verin, sonra lütfen araya girip ona elinizi uzatın ve sarılın.

“Selam tatlım. Yeni yılın kutlu olsun.” Annem gülümsüyordu, arkasında Sherri ile arka kapıdan içeri girdi.

Eve daha yeni geliyorlardı ama günlerdir annemin arabasını ve Calloway'lerin araçlarını garaj yoluna girip çıkarken görüyordum. Bileklerimi kesmediğimden emin olmak için geceleri pencereden baktıklarına emindim. Yeni bir hayat şansı her ne kadar çekici olsa da henüz istediğim şey bu değildi. İyi bir hayatı bitirmeye kararlıyım.

Ne yazık ki, *iyi kısım* beni beş gün önce gerçek bir veda olmadan terk etmişti ama onu affediyordum.

Birkaç kez göz kırptım. O gün kanepeye ulaşmıştım ama tek yapabildiğim eskiden televizyonun olduğu duvara bakmaktı. Televizyonu bırakmayı teklif etmişti ama televizyon izlemiyordum, bu yüzden almaması aptalca olurdu.

“Çorba var. Bugün bir şeyler yemen gerek.”

Başım la onayladım, başım günlerdir yas tutmaktan hâlâ ağırdı, nabzım şişmiş gözlerimde hissediliyordu.

“Kahve, iyi olanından.” Sherri bana bir fincan kahve uzatıp yanıma oturdu.

Fındıklı değildi. Fark etmezdi. Kahveden ve hayatımın Griffin'i hatırlatan diğer tüm kısımlarından vazgeçmeyi düşünüyordum. Bu evde kalmayı kabul etmek aptalca bir fikirdi. Anılar sadece acı verici hatırlatıcılar olarak hizmet ediyordu.

“Gideceği yere sağ salım vardığını sana söylememi istedi.” Ben boş duvarı izlemeye devam ederken Sherri elini dizime koydu.

Variş noktası. Bilmeme izin verilmeyen yer. Temiz bir ayrılık. Bu ayrılık ile temiz olan bir şey yoktu. O kadar dağınık ki kafamdaki karmakarışık görüntülerin ötesini göremiyordum. Yüzlerce misketin birbirine çarptığı ve çıkış yolu olmayan bir labirentti.

“Ona iyi olduğumu söyle,” dedim dümdüz bir sesle.

Annem bana çorba ve kaşık uzattı. Sherri benden kahveyi aldı.

“İyi misin?” diye sordu Sherri.

Yabani pirinç çorbasını karıştırarak birkaç kez başımla onayladım. “Olacağım.”

Bunu hiç bilmiyordum. Programımda çok şey vardı: Griffin’i unutmak, ölüleri diriltmek ve bir katili yakalamak. Önemli bir şey değildi. En azından Scott garaj yolunu küremişti. Doug’ı tutuklayabilirse, bu da harika olurdu. İçimden bir ses bir mali müşavirin bunu yapmayacağını söylüyordu.

Çok yazık.

“Daha sonra marketten alışveriş yapacağım. Senin için de birkaç temel gıda maddesi alacağım,” dedi annem mutfaktan.

Sanırım buzdolabına bakmıştı. Oldukça acınası bir durumdu. Dün mideme kendisi dışında sindirebileceği bir şey vermeye karar verdim ama bulabildiğim en iyi şey o boktan filizlenmiş tahıllı ekmektir. Üzerine tereyağı sürmüştüm. İş görmüştü.

“Markete giderim.”

Köşeden kafasını uzattı. “Öyle mi?”

Neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordum. Belki de biliyordum. Ölüm-kol-geziyor gibi görüldüğüm için dışarıdan bakanların biraz zorlandığını düşünmesi normaldi.

Sherri’ye utanç duymadan bakmak acı veriyordu. Benim hakkımda gerçekten ne düşünüyordu? Daisy’nin reenkarnasyo-

nu olduğuma inanmak istese bile, bundan emin olamazdı. En azından bir yanı “belki de sadece delidir” diye düşünüyor olmalıydı.

Dr. Albright beni hipnotize edene kadar benim de küçük bir parçam böyle düşünüyordu. Ve şimdi şüpheyi yer bırakmayacak şekilde Daisy olduğumu biliyordum.

“Onunla gitmek adil değildi... Ve ondan kalmasını istemek de adil değildi.” Anlamlı bir duraksamadan sonra Sherri’ye baktım.

Biraz gözleri doldu. “Biliyorum. Ama en azından aranız iyiyken gitti. Kırgınlık yok.”

Dudaklarım hafifçe gülümsemeye çalıştı. Griffin gittiğinde aramızdaki tek duygunun sert, ham ve acı verici olduğuna eminim. Ayrı olmak, birlikte olmaktan daha çok acı veriyordu.

“Yani...” Sherri ellerini bacaklarına vurdu. “Kızlar iki gün daha tatilde. Hadi hep beraber manikür ve pedikür yaptırmaya gidelim. Ben ısmarlıyorum.”

Onu seviyordum. Griffin’in tüm ailesini seviyordum. Sadece bana kucak açmalarını değil, annemle özel bir bağ kurmalarını da seviyordum. Onlardan da ayrılmak zorunda mıydım? Griffin onları ziyaret etmek için eve geldiğinde ne olacaktı? Uzak durmam için bana haber mi verilecekti?

Çorbamı sehpanın üzerine koydum. “Hemen döneceğim.” Aslında pek de acele etmeden yatak odasına çekildim ve kapıyı kapatıp arkama yaslandım. Kalbim çok çıplak hissediyordu. Her düşünceye, her anıya karşı savunmasızdı. Sonunda, Griffin’i bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde nefes almak bu kadar zor gelmeyecekti. Ama henüz o noktada değildim. Yaklaşamamıştım bile.

İki elimi kalbime götürerek, bir sonraki zor nefesi bulmak için derinlere indim. Sonra tekrar dalıp bir tane daha buldum.

Bir nefes.

Bir saniye.

Her seferinde bir gün.

“Swayze?” Annem kapıyı çaldı.

Kapıyı açtım ve içeri girip arkasından kapattı.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp elini yanağıma koydu. “Gittikçe kolaylaşıyor, değil mi?” Acıdan boğuluyordum.

“Evet.” Anlayışlı bir şekilde gülümsüyordu.

“Ben Daisy’ydim anne. Keşke benim gördüğüm anıları sen de görebilseydin. Kısa da olsa güzel bir hayattı... güzeldi. İlk defa onu *hissediyorum*.”

“Ben...” Başını iki yana salladı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Seni çocuğumdan başka biri olarak düşünmek çok zor.”

“Bu çok garip.” Geri çekilip ellerimi saçlarımda gezdirdim. “Ya her şeyi bir araya getirirsem ve yine de yeterli olmazsa çünkü...” Tüm bu *duygular* yüzünden sesim duraksamaya ve çatlama başladı. “Marketteki adamım yanımda olmadığı için?”

“Belki de Griffin ile birlikte olmaman gerekiyordu. Ya bazı insanların yanımda yürümek yerine hayatımızdan geçip gitmesi gerekiyorsa?”

Siyah bir kamyonun garaj yoluna girmesini bekler gibi pencereden dışarı baktım. “Babamın senin hayatından geçip gitmesi mi gerekiyordu?”

“Ben öyle düşünmüyordum çünkü birbirimizin yanında çok iyi yürüyor gibiydik. Ama yanılmışım.”

“Babam öldü. Griffin yaşıyor. En büyük aşkınla hayatını yaşayan başka birini hayal etmek zorunda değilsin.”

Bana arkamdan sarıldı, çenesini omzuma yasladı. “Yirmi iki yaşındasın, canım kızım. Dışarıda kocaman bir dünya var. Bence başka bir büyük aşk bulacaksın. Ve zamanlama mükemmel olacak. Kim olduğunu bileceksin. Kendini tamamen vermeye hazır olacaksın.”

Eğer o kadar uzun yaşarsam.

Tehditkâr gözyaşlarımdan arasından güldüm. “Nasıl bileceğim?” Kolları beni daha sıkı sardı. “Ah, bileceksin.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Nate

“**B**eni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Profesör Albright sevdiği koltuğu işaret etti. “Tabii ki. Kış tatili sonrasına kadar bekleyemeyeceğini söylemiştin. Doğal olarak ilgimi çekti. Sana içecek bir şeyler getireyim mi?”

“Böyle iyiyim. Ama teşekkür ederim.”

“Morgan nerede?”

“Ailem bakıyor.”

“Ah. Eminim buna bayılıyorlar.”

“Evet.” Alnımı ovdum.

“Nathaniel, resmen işkence görmüş gibisin. Neler oluyor?”

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Tabii ki.”

Bir kahkaha attım. “İyiliğin ne olduğunu söylemeden kabul etmeyin.”

“Ah canım...”

Ah canım doğruydu. Burada bu iyiliği istemekten nefret ediyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

“Etik olmayan bir şey yapmanı istiyorum.”

Kaşları alnına doğru kayarken parmakları sandalyenin koluna gitti.

“Swayze’yi hipnotize ettiğini biliyorum. İşe yaradığını biliyorum.”

“Ve etik dışı derken, Swayze ile olan seansımı mı anlatmamı istiyorsun?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Şimdi kafam karıştı.”

Öne doğru eğilerek kollarımı dizlerimin üzerine koydum ve ellerimi kavuşturdum. “Eğer bir anı çok acı verici, çok tehlikeliyse, bilinçdışı zihin onun bilince geçmesine izin vermez. Doğru mu?”

“Genellikle. Ama istisnalar da var. Ben de onlardan biriydim.”

Başımla onayladım. “Swayze’nin Daisy’nin ölümüyle ilgili tüm detayları hatırlamadığından emin olmanı istiyorum.”

“Hazır değilse zaten hatırlaması pek olası değil.”

“Bunu anlıyorum. Ama ...”

“Ama?”

Dudaklarımı ısırarak yavaş bir nefes aldım. “Bunu hatırlama ihtimalinin yüzde *sıfır* olduğundan emin olmanı istiyorum. Asla hatırlamamalı.”

“Onu vazgeçirmemi mi istiyorsun?”

“Hayır. Şu anda hiçbir tavsiyeye kulak asmıyor. Onu hipnotize etmeni istiyorum. Sadece o noktaya varma. Ölüme. Doug Mann. Bilmiyorum...”

Başımı iki yana salladım. “O hayata dair bastırabildiğin her anıyı bastırmaya çalış, özellikle de Doug Mann’ı.”

“Doug Mann konusunda haklıysa, dışarıda dolaşan bir katil var demektir. Bu onun asıl motivasyonu. Onun bir daha başkasını öldürmemesi için ahlaki bir sorumluluk hissediyor. Ve beklediğimiz her gün, kendine yeni bir kurban seçeceği yeni bir gün. Ya bu Swayze ise?”

“Değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

“Nathaniel. Benden etik olmayan bir şey yapmamı isteye-mezsın ve kariyerimi, lisansımı riske atmam için bana *tüm* ne-denleri söylemelisin.”

Bakıştık.

Kaybettim.

Onu kurtarmak için her şeyi riske attım.

Morgan’ı kontrol etmek için ailemi aradıktan sonra Swayze’nin evine gittim. Bana Gable Sokağı’nda yaşadığım evi hatırlattı, sadece onunki daha iyi durumdaydı.

Birkaç kez zile basıp kapıyı çaldıktan sonra evde olmadığını düşündüm. Arabama biniyordum ki duraksadım. Bir müzik sesi. Tek arabalık garajdan geliyor gibiydi, o yüzden takip ettim.

Kapıyı yavaşça açtım. Swayze tezgâhın yanındaki yerinden başını kaldırdı. Devrilmiş beş galonluk bir kovanın üzerinde oturuyordu. Elinde sıkılı duran telefonunda en iç karartıcı alter-natif müzik çalıyordu.

“Merhaba,” dedim.

Gülümseme girişimi başarısız oldu.

“Kapıda mı kaldın?”

“Hayır.”

İçeri girdim. Ortamdaki mutsuzluk hissediliyordu.

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Swayze telefonuna baktı. “Hayır.”

“Daha iyi bir çalma listesi için şarkı önermemi ister misin?”
Gülümsemesini biraz daha inandırıcı kıldı.

Müziği kapattı ve ayağa kalktı. “Morgan nerede? Eğer onu ara-bada bıraktıysan, seni rapor etmek zorunda kalacağım.” Yanımdan geçip tembel bir çocuk gibi botlarını sürüyerek dışarı çıktı.

Onu takip ettim. “Ben birkaç ayak işi yaparken ailem ~~on~~ bakıyor.”

“Ben ayak işi miyim?” Botlarının üzerindeki karlara vurarak evin arka kapısını açtı.

“Evet. Sen benim son ayak işimsin.” İçeri girip kapıyı ~~kapat~~ tıktan sonra ayakkabılarımı çıkardım.

“Hipnoz hakkında bilgi almak istiyorsun. Haksız mıyım?” Kanepeye uzandı ve arkasındaki battaniyeyi kapıp kendi ~~üze~~ rine sardı.

“Hayır. Sadece nasılsın diye bakmak istedim. Hepsi bu.”

“Oh, pekâlâ, işte son durum: Hâlâ nispeten istikrarlıyım. Akli durumum hakkında endişelenmene gerek yok. Morgan benimle güvende olacak.”

“Morgan konusunda sana sonuna kadar güveniyorum. Ben sadece arkadaşın olarak buradayım. Akli dengesi yerinde olan insanların bile bazen arkadaşına ihtiyacı olur.”

Dudakları büküldü, gözleri biraz kısıldı. “Peki. Ben birbirinin saçını ören arkadaşlardan hoşlanırım. Saç örmeyi biliyor musun Profesör Hunt?”

“Kravat bile bağlayamam. Gerçekten Fransız örgüsünün repertuarımda olduğunu mu düşünüyorsun?” Kanepede yanına oturdum.

“Senin bir kızın var. Örgü örmeyi öğrenmelisin. Sonsuza kadar senin adına bir şeyler yapmak için yanında olmayacağım.”

“Öyle mi? Nereye gidiyorsun? Umarım sıcak bir yerdir.”

Ayağıyla bacağıma dürttü. “Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Asla.”

Gülümsemesi yine yok oldu. Gülümsemesini yakalayıp yerine yapıştırmak istiyordum. Çok parlak bir gülümsemesi vardı. Onu gülmüyorken görmek beni kahrediyordu.

“Hipnoz. Çoğunlukla ailem ve on birinci doğum günü partim.” Bakışları benimkini buldu.

Sadece dinledim.

“Yeni bir bisiklet aldım. Ve annem -Daisy’nin annesi- arkadaşım gibiydi. Annemle şimdi de arkadaşız ama ben küçükken, mezuniyet balosu için doğru elbiseyi bulmama yardım etmek ya da saçımı örmek gibi şeylerden çok benim potansiyelim hakkında endişelenirdi.” Biraz daha sıırttı. “Daisy’nin annesi onun saçını örmüştü. Kızların bunu nasıl hatırladığını görüyor musun? Saç örmeyi öğrenmelisin, Nate.”

“Biliyorsun, o hayat bitti. Onu hatırlamak için her şeyden vazgeçmeye değer mi?”

“Griffin’i mi kastediyorsun?”

Başım la onayladım.

“Araf boktan bir yer. Ben de arada sıkışmış hissedenden zavallı bir insanım. Ya her şeyi bilmeliyim ya da hiçbir şey. Bu tıpkı sahilde çıplak ayakla yürümenin önemli olmaması ama ayak-kabında birkaç kum zerresi olmasının sinir bozucu olması gibi. Griffin arada kalmayan biriyle olmayı hak ediyor. Doug Mann’ın da hapse girmesi gerekiyor. Bu kadar basit.”

“Swayze, sen mutluluğu hak ediyorsun. *Bu kadar basit.*”

Omuz silkti. “Doğru zaman geldiğinde mutluluğu bulacağım. Sadece zamanlamamız doğru değildi.” Gözlerini kaçırarak güçlükle yutkundu ve az önce söylediği her şeyi reddetti.

“Doug Mann denklemin bir parçası olmasaydı, daha fazlasını bilmek için hâlâ bu yakıcı ihtiyacı hisseder miydin? Griffin’in sensiz gitmesine izin verir miydin?”

Ses bulmayan bir kahkaha burnundan kaçtı. “Bu tartışmalı bir konu. Ama aramızda olanlardan sonra...” Bana geri döndü.

Onu öptüğüm için bir pislik gibi geberip ölmek istiyordum. “Gitmesine izin vermek zorundaydım.”

“Sadece bir öpücüktü.”

Yüzü acı dolu bir kaş çatmaya döndü. “Sadece bir öpücük değildi. Ve bunu küçümsemen bana daha çok acı veriyor.”

“Eğer sadece bir öpücük değilse, o zaman neydi?”

“Kes.” Battaniyeyi bir kenara atarak odada adım adım ilerliyordu. “Üniversitedeyken bu öpücük kadar tahrik edici olmayan seks yaptım.”

Kıkırdamamı bastırdım. “Belki de standartların düşüktür.”

“Canın cehenneme.” Gözlerini bana dikti.

“Evet, canım cehenneme.” Ayağa kalktım.

“Neden?” Sesi tüm mücadelesini kaybetti. “Öpücüğü anladım. Bir yanımda bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Daisy ile paylaştığınız her hikâyede bu derin merak daha da arttı. Onun gibi olmak *zorunda* olduğumu hissettikçe, onun hissettiklerini *hissetmeyi* daha çok istedim. Ve...” başını iki yana sallayıp kollarını göğsüne kavuşturdu. “Her şeyden çok hissetmek istediğim tek şey sendin.”

“Swayze...”

Başını iki yana sallamaya devam ederken, ben ona doğru adım attığımda geri çekildi. Elini kulağının hemen altından boynuna bastırdı. “Onu öptüğün gibi beni de buradan öpeceğini düşünmüştüm. Babasının annesini öptüğü gibi.”

Birkaç saniye aramızdaki zemine ya da geçmiş yıllara baktıktan sonra gözleri benimkileri buldu. “Kırmızı ve turuncu buzlu dondurmalar ve çalıntı çikolatalar istedim. O gençlik aşkını hissetmek istedim. Kelebekleri. Beklentiyi. Bunun benim için bir şalteri indireceğini ve sana âşık olan o kız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayacağımı düşündüm. Bir öpücüğün o hayatı kafamda gerçek yapabileceğini düşündüm.”

Buzlu dondurma ve çikolata. Ben bir pisliktim.

“Ama sen beni on beş yaşındaki bir erkek çocuğunun on beş yaşındaki bir kızı öpeceği gibi öpmedin. Beni kış uykusundan uyanan bir hayvan gibi öptün. İçten dışa doğru çözülen bir adam gibi. Sanki beni öpmeseydin, yok olacaktıydın gibi.”

Sanki öldüğünde yanında götürdüğün o parçamı arıyordum gibi.

Kısa bir an için gözlerini kaçırarak titrek bir nefes aldı. “Ve ben de seni sanki... bilmem gerekiyormuş gibi öptüm.”

“Neyi bilmeye ihtiyacın vardı?”

Bakışları tekrar benimkilerle buluştu ve acısını iliklerime kadar hissettim. Olanların kader mi yoksa sorumsuzluk mu olduğunu bilmiyordum. Kader bu kadar pervasız olabilir miydi? Bilmiyordum işte. Her ne kadar herhangi bir günde onun kim olduğundan ya da bu sevgiyi nasıl tanımlayacağımdan emin olmasam da onu seviyordum.

“Griffin’in bana hissettirdiklerini başka bir erkeğin bana hissettirip hissettiremeyeceğini bilmem gerekiyordu. Kalbimde bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Ama sen aklımdaydın, rüyalarımıdaydın, cebimde bir fotoğraftın... Ve kalbimin bana ihanet edip etmeyeceğini bilmem gerekiyordu.”

Sorma. Sorma. Fark etmez. O senin değil.

“Kalp oldukça vefasız ve arzusun aptal bir kölesi olabilir.”

“Yani kalbime güvenmemeli miyim?”

Omuz silktim. Onunla yapmak istediğim konuşma bu değildi. Aşk konusunda uzman değildim. Tüm deneyimlerim trajediyle sonuçlanmıştı. Bu yüzden onu korumam gerekiyordu.

“Ben sadece aklın ve kalbin arasında iyi bir denge ve kontrol olması gerektiğini söylüyorum. İkisi de büyük kararlarda tamamen söz sahibi olmamalı.”

“Seni öpmek *benim* kararım değildi.”

Çünkü ben bir pisliktim.

“Benim için de bir karar değildi. Tamamen içgüdüsel. Ancak arabaya binip garajdan çıkınca aklım başıma geldi. Özür dilerim.”

“O zaman beni neden öptün?”

Döndüm ve onun birkaç dakika önce yürüdüğü yoldan yürüdüm, başım eğik, ellerim kalçamdaydı. “Bilmiyorum. Bunu tartışmak zorunda mıyız? Bu yanlış. Bunu geri alamam. Bir

daha olmayacak. Gerçekten çok üzgünüm. Başka ne ~~diyeceğim~~ bilmiyorum.”

“Öpücüğü konuşmak için mi uğradın?”

Durdum. “Ne için? Hayır. Tabii ki hayır. Konuyu sen açtın.”

“O zaman ne konuşmak istiyordun?”

“Sadece nasılsın diye bakmak istedim. Griffin’in şehri ~~terk~~ ettiğini biliyorum ve... Bilmiyorum. Zor zamanlar geçiriyor olabileceğini düşündüm.”

“Şehirden ayrıldığını sana kim söyledi? Noel öncesinden beri konuşmadık.”

Hay sikeyim.

“Beni aradı. Sana göz kulak olmamı istedi. Birkaç gün sonra kontrol etmemi.”

“Saçmalık.” Başını iki yana salladı. “İmkânı yok.”

“Saçmalık değil.”

“Seni dövdü. Nişanlısını öpen adamdan ona göz kulak olmasını istemez. Gencim ve bazen biraz saf olabilirim ama buna inanmak beni aptal yapar. Senin amacın ne? Neden bunu söylüyorsun? Gittiğini sana kim söyledi? Dr. Albright mı?”

“Dr. Albright benimle senin hakkında asla konuşmaz.”

Cehenneme gidecektim. Ya da bir sonraki hayatımda hamamböceği olarak geri dönecektim.

“O zaman kim?”

“Griffin.”

“Beni kızdırıyorsun.”

“Ne söylememi istiyorsun? Ara ve ona sor.”

Yatıştı. Yüzümü buruşturdum. Her şey bitmişti. Onunla ilişkisini gerçekten bitirmişti. Hepsi bir ömür önceki bir geçmiş içindi.

“Önemli değil. Yarın Dr. Albright’ı göreğim. Doug’ın Daisy’ye-bana ne yaptığını hatırlayacağım. Ve yaptıklarının bedelini ödeyeceğinden emin olacağım. Omzumun üzerinden

kalmaktan, kalbim boğazımda arabama doğru yürümekten, her ses duyduğumda uykumdan sıçramaktan yoruldum. Griffin git-
tiğinden beri yastığımın altında bir bifeek bıçağıyla uyuyorum. Annemle kalmak istiyorum ama onu endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden korkmuyormuşum gibi davranıyorum. Ama... Çok korkuyorum.”

Elimi hâlâ ileri doğru hareket ettiriyordum. Ona sarılmak, dokunmak, korkmasına gerek olmadığını anlaması için onu rahatlatmak istiyordum. Bunun yerine, bu tür dürtülere boyun eğmelerini engellemek için iki elimi de ceplerime soktum.

“Emin ellerdesin. Dr. Albright’ın sana ihtiyacın olan yardımı vereceğini biliyorum.” Hepsi bu kadardı. Ona verebileceğim tek şey buydu.

Acınasıydı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Anlamıyorum.”

Dr. Albright’ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Empati kuran yüzüne alışkındım ama bunu ilk kez görüyordum. “Swayze, zihnin sağlığını korumak için doğal olarak kendisini kapatıyor.”

“Ama geçen sefer işe yaramıştı.”

Yavaşça dönüp başıyla onayladı. “Özür dilerim. Daha sonra tekrar deneyebiliriz. Son zamanlarda çok fazla stres altındaydın. Vücudunun ve zihninin bize ne söylemeye çalıştığını dinlememiz gerek. Henüz hazır değil.”

“Tamam. İyi bir uyku çekeceğim. Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum. Belki bana bir reçete yazarsınız ve yarın tekrar deneriz.”

“Bence tekrar denemek için bir günden fazla zaman tanımalıyız. Reçete yerine bazı rahatlama teknikleri gösterebilirim. Papatya çayı. İyi bir kitap. Belki de masajı denemelisin.”

“Masaj? İyi bir kitap? Papatya çayı? Gerçekten mi? Yarına kadar ölmüş olabilirim. O katil şu anda arka koltuğumda saklanıyor olabilir. Ve yarın bir köprüden atladığımı duyabilirsiniz. İntihar derler. Ne de olsa son zamanlarda zor zamanlardan geçi-

yardım. Çünkü o adam cinayetten paçayı nasıl kurtaracağını çok iyi biliyor ve ben onu durduracak hiçbir şey hatırlamıyorum!”

“Çok ihtiyacın olursa Xanax yardımcı olabilir.” Bir parmağını kaldırdı. “Reçete defteri ofisimde, bana bir saniye ver.”

Elimi ağzıma götürüp başımla onayladım. Benim için bundan daha güzel bir an olamazdı.

Dr. Albright beni eve “metin ol” diyerek ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda almam gereken bir reçete ile gönderiyordu.

Arabada arka koltuğu kontrol ettikten sonra reçetemi alıp eve döndüm. Peki ya hiç hatırlayamazsam? Bunun da ihtimallerden biri olduğunu hiç göz önüne almamıştım. B planım yoktu. Sadece A planım vardı.

Kapıdan girer girmez annemi aradım ve kapıyı arkamdan sürgüledim. Ya buradaysa? Dolapta saklanıyorsa? Duş perdesinin arkasındaysa? Hipnozun bugün işe yaramaması aklımı karıştırmıştı. Paranoyam tavan yapmıştı.

Annem cevap vermedi. Küçük beyaz çantayı açtım ve bir şişe hap çıkardım. Belki de sadece uykuya ihtiyacım vardı. Ama derin bir uykuya dalarsam ve evime girdiğinde uyanmazsam beni kim koruyacaktı?

Tedbir için çekmecedен bir bıçak daha alıp arka cebime koydum. Belki de Sherri ve Scott’ı aramalıyım. Hayır... Ya Griffin’e söylerlerse? Şu anda ne kadar berbat durumda olduğumu bilmesini istemiyordum. Kendini kötü hissedecek ve beni kurtarmak için geri dönecekti. Gitme sebeplerinden biri de kendimi yok edişimi izlememektir.

Siktir! Olan şey buydu.

Elimde bir şişe Xanax ve cebimde bir bıçak vardı.

Bir şişe Xanax ve bir bıçak.

Annem beni evde sansın diye telefonumu mutfak masasına bıraktım, kapıyı açtım ve çantam, bıçağım ve bir şişe Xanax’tan başka bir şeyim olmadan arabama geri döndüm.

Saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu. Kış tatilinin son gününün tadını çıkaran bazı üniversite öğrencileri dışında çoğu insan hâlâ çalışıyordu. Dougly Kahrolası Ucube Adam gece kuşuydu. Yataktan çıkmamış olması bile mümkündü. Erica onun tuhaf saatlerde uyanık olmasına laf ederdi, bu da onun hastane-deki çılgın çalışma saatlerine denk geliyordu.

Apartmandan iki blok ötede bir ara sokağa park ettim. Kapüşonumu yukarı çekip güneş gözlüklerimi takarak binaya doğru yürüdüm. Anahtarım olmadığı için dış kapıyı açamadım. Ve kime geldiğimi de söylemek istemiyordum. Bu yüzden birkaç dakika kapının yanında takıldım; tabii ki, binadan biri çıkıyordu.

“Tanrı’ya şükür,” diye mırıldandım beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle, çenemi göğsüme bastırıp çantamı karıştırırken. “Aptal anahtar her zaman en altta kayboluyor ve burası kutup gibi soğuk. Teşekkür ederim.”

“Sorun değil,” dedi kadın kapıyı benim için açarken.

Kutup soğuğuna rağmen merdivenleri çıkarken sırtımdan aşağı birkaç damla ter süzülüyordu. Her adım ciğerlerimden biraz daha fazla oksijen çalıyordu, yapmak üzere olduğum şeyin ağırlığı göğsüme çöküyordu. Nabzım kontrolden çıkmıştı ve korkunun fısıltısından başka bir şey duymamı imkânsız hale getirmişti.

Bir an durup eski dairemin kapısına baktım. Birkaç nefes aldıktan sonra köşeyi dönüp son merdivenleri çıktım. Gözlerim *Doug Mann*’ın kapısına odaklandı. Eğer sağa, Erica’nın kapısına bakarsam, onu kaybedecektim.

Titrek yumruğum kapısına çarptığında, kalbim göğsümden dışarı fırlamak üzereydi. Erica’yı o öldürmüştü.

Tekrar kapıyı çaldım.

Daisy’yi öldürmüştü.

Biraz daha sert vurdum.

Benimle alay ediyordu.

Tak! Tak! Tak!

Sanırım kapıyı yıkabilirdim. Kalbine bıçağı saplamadan önce onu uyuşturma planım, damarlarımda dolaşan intikam duygusuyla raydan çıkıyordu. Kapıyı açtığında, uyuşturucu kısmını atlamamak için zorlanacaktım. Tek istediğim *onu öldürmekti*.

“Hanımefendi? Sanırım yanlış daireye geldiniz.”

Bir üst kat merdivenlerinden inen yabancı sesle irkildim.

“Hayır,” dedim ters bir şekilde, arkamdaki sahanlığa son adımını atan orta yaşlı beyefendiye sırtımı dönerek.

Tak! Tak! Tak!

“Hanımefendi, size bu haberi veren kişi olmak hiç hoş değil ama Bay Mann birkaç gün önce intihar etti.”

Yumruk yaptığım elim kapıda kaldı ve o anda adrenaline beslenen nefes alışım merdiven boşluğundaki tek sestti.

“Ne?” Başımı çevirip omzumun üzerinden adama baktım.

Dağınık sarı saçlı beyefendi ceketinin fermuarını çekip başıyla onayladı. “Kendini asmış. Ev sahibi, Bay Mann’ın bir hafta önce bildirdiği bir tesisat sorununu çözmek için içeri girdiğinde onu buldu.” Eldivenlerini giydi. “Eğer onu tanıyorsanız başınız sağ olsun hanımefendi.”

Adam alt kata doğru ilerlerken ayaklarım olduğu yerde kalakaldı.

Doug ölmüştü.

Hissizce eve sürdükten sonra bir Xanax alıp on saat uyudum. İlacın etkisi o kadar uzun sürmese de duyduğum huzur, hapi desteklemişti. Bir uyuşuklukla uyandım. Sanki biri puzzle’ımı yere düşürmüş gibiydi ve tüm parçaları asla doğru yerlerine koyamayabilirdim ama belki de bunun bir önemi yoktu.

Yatağın kenarına oturdum, eskiden başucumda yatan adamı özölüyordum. Birkaç dakika telefonumun ekranına baktıktan sonra Griffin’e mesaj attım.

Ben: Doug öldü.

Mesaj *teslim edilemedi* yazıyordu.

Tekrar gönderdim.

Yine *teslim edilmedi*.

Onu aramamalıyım. Sesi beni hıçkırıklara boğabilirdi.

Mesaj iletilemiyorsa, o zaman ararsam telesekretere düşerdi. Umarım.

Nabzım dün Doug'ın kapısında olduğu gibi yükselmeye başladı. Ya Griffin cevap verirse? Birkaç dakika cesaretimi topladıktan sonra arama tuşuna bastım.

Bir kez çaldı.

Kahretsin! Cevap verecek.

Nefes alamıyordum.

Bu o değildi. Numaranın artık hizmet vermediğini söyleyen bir kayıttı. Anlamıyordum. Alan koduyla birlikte numarayı çevirerek onu tekrar aradım.

Yine aynı kayıttı. Sonra Sherri'yi aradım.

“Selam, Swayze.”

“Selam, Sherri.”

“Nasılsın? Kızlar seninle ve annenle manikür ve pedikür yaptırırken çok eğlendiler.”

“Evet, ben de. Griffin'in telefonu hakkında bir şey biliyor musun diye soracaktım. Ona mesaj atmayı ve aramayı denedim ama numarasının artık kullanılmadığını söylüyor.”

Kontrolden çıkmış bir sinirle bacaklarım yatağın kenarına çarptı. Cevap vermedi.

“Sherri?”

“Evet, Swayze. Dinle, tatlım...”

“Dinle tatlım” sözünden sonra iyi bir şey gelmezdi. Bacaklarım kıpırdamayı bıraktı, böylece tüm bedenim dinlemeye odaklandı.

“Yeni bir numara aldı.”

“Yani yeni bir alan kodu mu var?” Bir garip sessizlik daha.

“Sherri, neler oluyor?”

“Ona bir mesaj mı iletmek istiyorsun? Ben iletebilirim.”

“Bana yeni numarasını verirsen ben iletirim.”

“Özür dilerim. Benden sana numarasını vermememi istedi. Gerçekten çok üzgünüm, tatlım.”

Vay canına...

Kendimi yemek masasında tek başıma oturan, arada bir “üzgünüm tatlım” bakışları ve ağız dolusu kıs kıs gülüşler yakalayan yalnız biri gibi hissediyordum.

Yani bu temiz bir başlangıç mıydı?

Vay canına...

“Ona de ki...” Başımı iki yana salladım. Eğer benim için gerçekten endişelenseydi ve benim güvenliğimi düşünseydi, tüm bağlarını koparmazdı. Ben tek başıma yaşarken, Doug’ın Erica öldüğünden beri, onu öldürdüğünden beri benimle alay ettiğini bilirken yapmazdı. “Boş ver. Mesaj falan iletme.”

“Swayze...”

“İşe gitmek için hazırlanmalıyım. Sonra görüşürüz.” Telefonu kapattım.

Gözyaşı yoktu. Üzgün olmaktan bıkmıştım. Kızgındım. İncinmişim. Ama cidden kızgındım, gerçekten kızmaya hakkım olsa da olmasa da.

Sonumuz kötü bitmemişti. Birbirimizin bedenine dolanıp uzun bir gece geçirip bitirmiştik.

Ve sonra... Hiçbir şey.

O gitmişti. Gitmesine göz yummuştum. Ama gidebileceğini düşünmemiştim.

Bu aşk ya da kendini koruma gibi hissettirmiyordu. Bu sadece zalimce hissettiriyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duruyordum. Sadece... duruyordum.
Sonraki bir ay boyunca tıpkı bir robot gibi çalıştım.

Psikiyatriste gitmedim.

Anneme ya da başka birine Griffin'den bahsetmedim.

Calloway'lerle uzun süreli temasım yoktu.

Scott arabayı temizlemek için geldiğinde, ona kibarca el sallayıp garajdaki tezgâhın üzerine bir fincan kahve koyuyordum. Sherri hafta sonları yemeğe ya da öğle yemeğine gelmek isteyip istemediğimi sormak için aradığında, her zaman bir bahane uyduruyordum.

Nate bana hiçbir şey sormuyordu.

Ne Doug'u.

Ne Dr. Albright'ı.

Ne hipnozu.

Hiçbir şey sormuyordu.

Aslında, pek konuşmuyorduk. Aylar önce olmasını istediğim işveren olmuştu.

Kibar.

Minnettar.

Dost canlısı.

Profesyonel.

Daisy'den bahsetmeden geçen bir ay.

Onu ya da o hayatın zihnimde yer eden parçalarını unuttuğumdan değildi. O gün bana bir şey olmuştu. Bu Doug'ın ölümüyle mi yoksa Griffin'le olan bağımı tamamen kaybetmemle mi ilgiliydi, emin değildim.

Sanırım hâlâ hayatımda bu noktaya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyordum. Ya da belki de buranın tam olarak neresi olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Doug'ı bilen tek kişi annemdi. Kızının güvende olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sonra da bana ya da bir başkasına bir daha onun adını anmayacağına dair söz vermesini istemiştim.

“Şu haline bak, balkabağım.” Nate eve girerken Morgan'ın kanepenin üzerinde ayakta durduğunu, dengesini korumak için kalçalarını oynattığını görünce sırtıttı. Morgan'ın gülümsemesi hayatımda gördüğüm en parlak ışıktı.

Tartışmasız şu anda hayatımdaki en iyi şey bu kızdı. Onun zeki olmasını istiyordum ama çok zeki değil. Popüler ama nazik. Ve tıpkı babası gibi bir erkekle tanışmasını istiyordum ama hasta bir piçin hayatını gerçekten yaşayamadan onu öldürmesini istemiyordum.

Sadece rasgele düşüncelerdi. Yıldızlara dilekler. Bilinmeyen bir Tanrı'ya dualar.

Nate, Morgan'ı almaya geldiğinde, Morgan bana doğru yaklaştı. BANA. Sevinmemeliydim ama buna ihtiyacım vardı. Bir şeye ihtiyacım vardı.

“Morgan kimi seviyor?” Nate'e sırtarak Morgan'a sarıldım. “Swayze. Onu seviyor.”

Onu elimden alıp bana gülümsemesini tamamen gizlemeyen şeytani bir bakış attı. “Kovuldun.”

Güldüm. “Benimle beş gün geçiriyor. Sen iki gün ve belki akşamları bir ya da iki saat geçiriyorsun. Ne bekliyorsun ki? Tabii ki benim harika olduğumu düşünüyor.”

“Sallanıp sana doğru düştü ve sen bundan *harika* olduğun sonucunu mu çıkardın?”

“Bu konuda dar görüşlü olma. Sen de benim harika olduğumu düşünüyorsun.”

“Vay canına... Aç egon bugün doymak bilmez bir iştaha sahip.”

“Üç yüz dolarına bahse girerim ki sana harika olduğumu söyletebilirim.”

Bir kaşını kaldırdı. “şimdi de senin mükemmelliğin ya da eksikliğin üzerine mi bahse giriyoruz? Ve tipik yüz dolarlık bir bahis değil, ilginç bir miktar olan üç yüz dolar mı?”

Omuz silktim. “Bulaşık makinem bozuldu. Yenisi üç yüz dolar.”

Beni inceledi. “Sana acıyacak değilim. Bulaşık makinesi bir ihtiyaç değil.”

Tabii ki bunu söyleyecekti. Büyürken bulaşık makinesi yoktu.

“Merhamet beklemiyorum. *Swayze, Sen Harikasın* ödölünü hakkıyla kazanacağım.”

“Morgan’ın boynuna sokuldu ve Morgan kıkırdadı.

“Hazır mısın?” Sırıttım.

Nate gülümsedi. Hem de kocaman. Tanıdıktı. Beni diğer hayatta sevmiş o çocuktı. “Elinden geleni yap.”

Morgan’ı ondan geri aldım, göğsüme yaslayıp Nate’e bakacak şekilde tutum. Sadece Morgan’ın duyabileceği şekilde fısıldarken kulağına doğru yaklaştım.

“Ba ba...” dedi sırtarak.

Nate şoka girmiş gibi görünüyordu. Bayılacak mıydı, ağlayacak mıydı yoksa dilini mi yutacaktı emin değildim.

Sadece duyduklarını tekrar ediyordu. Bu kelimeyi henüz onunla bağdaştıramıyordu ama benim sayemde söyleyebiliyordu. Ve söylediği ilk kelimeydi.

Bakışları ondan bana doğru kayarken yüzündeki o inanılmaz gülümseme biraz soldu. Ben de gülümsüyordum. Kibirli bir gülümseme değildi, sadece gerçek bir mutluluktı. Jenna-öldü-a-

ma-Morgan-seni-sonsuzadek-sevecek gülümsemesiydi. Haya-
ındaki özel bir şeyin sonsuza dek sürmesini ne kadar istediğimi
gerçekten ifade edemiyordum.

“Sen harikasın,” dedi boğuk bir fısıltıyla. Ve bunu asla itiraf etmeyecekti ama gözlerinde dökülmemiş yaşların başlangıcı bunlardı.

Bu, midemde kelebekler uçuşması ve sıcak günlerde turuncu ve kırmızı buzlu dondurmalar gibi hissettiriyordu. Sanki hayatım yeniden anlam kazanıyordu. Belki de Nate’i gülümsetmek için buradaydım. Belki de sadece Nate için buradaydım ve o bunu biliyordu, Griffin bile ben itiraf etmeye hazır olmadan önce bunu biliyor olabilirdi.

“Bir şey değil.”

Birkaç saniye daha mutluluk içinde yaşadktan sonra cüzdanını cebinden çıkarıp bir tomar banknotu karıştırarak tezgâha üç yüzlük bıraktı.

“Kimin cüzdanından bir hevesle üç yüz dolar öder ki?”

“Her şeyi nakit ödeyen insanlar.” Yüzüne sabitlenmiş şapşal bir sırıtışla Morgan’ı geri aldı.

Dudaklarım yana doğru büküldü. “Paranı alamam. Yüzündeki ifade yeterliydi. Ayrıca, haklısın, bulaşık makinesi bir ihtiyaç değil. Ben de kendi kendime pek yemek yapmam.”

“Orayı kiraladığını sanıyordum. Bu ev sahibinin değiştirmesi gereken bir şey değil mi?”

“Muhtemelen. Sormak istemiyorum.”

“Neden?” Morgan’ı tekrar yere bıraktı ve Morgan da tekrar ayağa kalkmak için doğruca kanepeye doğru emekledi.

“Ev sahiplerim eski nişanlının ailesi.” Hâlâ Griffin’in adını yüksek sesle söylemiyordum.

“Yani? Eğer kira ödüyorsan, tamir etmeleri ya da değiştirmeleri gerekir.”

Başım la onayladım, aslında hiçbir şeyi kabul etmiyordum, sadece söylediklerini duyduğumu onaylıyordum. “Akşam ye-

meği için ne yapıyorsun? Ananaslı ve jalapenolu pizza ister misin?”

“Pardon?” Kıkırdadı. “Sen peynir kızıydın.”

“Olabilir. Ananas ve jalapeno’yu hiç denemedim. Kulağa iğrenç geliyor. Ama belki de favorim olur. Bir zamanlar bunu seven bir kız tanıyordun. Ben de sevebilirim.”

Endişesini gizlemek için berbat bir iş çıkarıyordu ama ben çenemi yukarıda tuttum ve yüzümde karşı konulmaz bir gülümseme olmasını umdum.

“Sipariş et. Ama üç yüz dolarınla satın alacaksın.”

Sırıtarak tezgâhtan telefonumu aldım. “Sanırım kullanabileceğim bir online kupon var. Bilirsin... Ben aldığım için.”

Ve işte başlamıştı. Nate Hunt ile arkadaşlığım. Bu sefer bir okul otobüsünde değildi. Büyük bir pizza ve gülen bir bebekle başlamıştı.

Morgan’ı yatırdıktan sonra birlikte kanepeye uzanıp hokey izledik.

Sırf onu kızdırmak için spordan anlamıyormuşum gibi aptalca yorumlar yapıyordum ve o da şakacı bir şekilde bacağımı dürterek bana kısık gözlerle bakıyordu. Saat on bire doğru, arabam ısındıktan sonra beni arabama götürdü çünkü... Evet... On beş dakika önce benim için çalıştırmıştı.

“Pizza için teşekkürler,” dedi.

Güldüm. “Ne zaman istersen. O adamların buzun etrafındaki kürekli disk zimbirtısına vuruşlarını izlerken çok eğlendim.”

“Sen iyi değilsin. Sıfır. Sıfır. Yüzde yüz belasın.”

“Ama beni seviyorsun, değil mi?”

Ah kahretsin...

Bunu söylemiştim. Ama bunu şakacı bir şekilde söylemiştim. Botlarımı karla kaplı araba yoluna sürterken bakışlarım ayaklarımaya kaydı.

“Evet, seviyorum.”

Başımı kaldırdım, çenem düştü.

Nate ellerini ceplerine soktu, masumca omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı. “Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim.”

“Nate...” dedim çünkü diğer tüm kelimeler beni hayal kırıklığına uğratiyordu.

Ellerini ceplerinde tutuyordu, sanki onu beladan uzak tutmak için oradalarmış gibiydi, öne doğru eğilip başımın üstünü öptü. Orada kalarak mırıldandı: “Beklentisi olan bir sevgi değil bu. Romantik bir aşk değil. Uygunsuz bir öpücük değil. Kızımın beni çağırması bile değil.”

Başını çevirip yanağını başıma yasladı. Ellerimi göğsüne bastırdım.

“Bu sadece her zaman kalbimde olan şeydi. Sen öldün ama ben yaşadım ve sana olan sevgim de öyle.”

Doğruldu.

“Nate...” Evet. Elimdeki tek şey buydu.

Gülümsedi. “Bu masum bir aşk. Güzel bir aşk. Hatta bence ebedi bir aşk. Ama... henüz bilmiyorum. Belki başka bir yaşamda göreceğiz. Ruhlarımızın zamanı aşan bir şey paylaşıp paylaşmadığını ya da çığır açıp açmadığını öğreneceğiz.”

“Çığır mı?”

“Çığır; zaman içinde unutulmaz bir olay ya da dönem.”

“Çığır...” Sırıttım. “Bunun kesinlikle bir devir olduğunu düşünüyorum. Ama aynı zamanda çağ ötesi olabileceğini de düşünüyorum... Ve bu e-p-i-k olurdu.”

Arkama uzanıp kapımı açtı. “Dikkatli git.”

“Tamam.” Arabama binerken durdum. “Bu çok garip.”

“Neymiş garip olan?”

“Nişanlım beni terk edeli, sana yastığımın altında bir bıçakla uyuduğumu söylediğimden beri bir aydan fazla oldu. Olanları hatırlamak için hipnoz olacağımı bildiğinden beri bir ay geçti.

Ama sen sadece..." Omuz silktim, yüzüm şaşkınlıkla buruştu. "Hiç sormadın. Sanki umursamayı bıraktın. Herkes umursamayı bırakmış gibi hissediyorum. Sanki ailemin benim olağanüstü bir şey olmamdan vazgeçtiği an gibi."

Nate'in yüzünde açıklanamaz bir ifade vardı. Çok tuhaftı. Temkinli miydi? Düşünceli miydi? "Nasıl hissediyorsun bu konular hakkında?"

Öksürerek güldüm. "Sen ciddi misin? *Nasıl hissediyorsun bu konular hakkında?* Ölmedim, işte böyle gidiyor ama Tanrım... Bir ay sonra sorduğun için teşekkürler."

İrkildi.

"Ciddiyim! Beni sözde seven insanların daha fazla umursaması için ne olması gerekiyor?"

"Swayze..."

"Evinde kamera var, ancak benim güvenliğim için sadece söylediğin, 'Hey, kapılarını kilitliyor musun?' veya 'O psikopat yine yanına yaklaşmaya çalıştı mı?'"

"Etrafında mı dolanıyor?"

"Hayır!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Çünkü öldü!"

Nate başıyla onayladı.

Nate. Lanet olası şekilde. Başıyla onayladı!

"O zaman güvendesin."

Başım işlek bir caddede otobüsle burun buruna gelmiş gibi geriye savruldu. "O. Öldü."

Nate yine başıyla onayladı. O bakışla yavaşça başıyla onayladı. O temkinli, düşünceli bakışla. "Bu rahatlatıcı."

"Neler oluyor, Nate?" Nefesim sığlaştı ve dizlerimin bağı çözüldü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Normal tepkiler vermiyorsun demek istiyorum. Doug Mann'ın öldüğünü söylüyorum ve senin hiçbir sorun yok. Hiç. 'Ciddi misin?' ya da 'Ne zaman? Nerede? *Nasıl?*' yok. Nasıl,

Nate. Normal tepki nasıl öldüğünü merak etmektir. Kalp krizi, kanser, araba kazası ya da kalbine bir bıçak saplanması. *Benim* bıçağım, Nate. Dairesine bir bıçak ve bir şişe Xanax götürdüm.”

Gözleri kısıldı, göz çevresindeki deri kırıştı.

“Onu öldürecektim çünkü hipnoz işe yaramadı. Onu öldüre-
cektim çünkü yaşayabilmemin tek yolu buydu. Kendimi güven-
de hissedebilmemin tek yolu buydu. Vicdanımı ancak bu şekilde
rahatlatabilirdim, başka kimse onun ellerinde ölmeyecekti.”

“Üzgünüm.”

Üzgündü. Bu hiç doğru gelmiyordu. Neler oluyordu?

Konuşmaya başladığımda, beni kollarının arasına aldı ve ko-
nuşmaya çalıştım. Sarılmak istemiyordum. Cevap istiyordum.
Beni çok sevdiğini iddia eden iki adamın, onlara en çok ihtiyaç
duyduğum anda beni nasıl terk ettiklerini bilmek istiyordum.

Geri çekildim. “Nate...”

“Şşş...” Başını eğip dudaklarımın üzerinde gezindi, bir eli
saçlarımın arasına girip başımın yan tarafını kavrarken diğer
elinin parmak uçları yanağıma sürterek beni suskun ve nefessiz
bıraktı.

Başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde kayarak düşün-
celerimi karıştırdı. Başparmağı aşağı doğru indi, dudakları da
onu takip etti.

Başparmağı boynuma, kulağımın hemen altına sürtündüğün-
de göz kapaklarım teslim oldu, bir ömür öncesinin anılarıyla
teselli buldum. Dudakları boynuma değdiğinde kendimi sabitle-
mek için kollarını tuttum.

İşte böyle hissettiriyordu.

El üstünde tutulmak.

Tapılmak.

Kelimelerin ötesinde sevilmek.

Genç olmak.

Hayatta olmak.

“Swayze,” diye mırıldandı Nate kulağıma, “güvendesin çünkü seni sevdiğini iddia edenler gerçekten de seni *seviyor*.”
Boynumu öptü.

Ben öldüm.

Yanağımdan öpüp beni bıraktı, dönüp giderken arkasına bile bakmadı. “İyi geceler.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dr. Albright'ı tekrar ziyaret etmenin zamanının geldiğine karar vermiştim. Sonra fikrimi değiştirdim. Başarısız hipnoz seansımdan beri haftada bir kez beni arıyordu, sadece nasıl olduğumu öğrenmek içindi. Onu ziyaret etmem için baskı yapmıyordu. Onunla bir şeyler paylaşmam için de baskı yapmıyordu. Bazen paylaştığım tek şey başaramadığım yeni bir yemek tarifi ve neden israf edilmiş yiyeceğin beni bu kadar çok dışarıda yemek yemeye iten sebep olduğuydu.

Benim yolculuğumu çok iyi bilen bir arkadaş gibi davranıyordu. Gerçek bir dostun eli her zaman omzunda olurdu. İhtiyacım olduğunda o eli tutabileceğimi bilmek başlı başına bir teselliydi.

Bu pazartesi sabahı, o ele ihtiyacım olabilirdi. Nate'in ön kapısına doğru attığım her adımda dizlerim titriyordu. Cuma gecesi boynuma kondurduğu öpücük beni sersemletmiş, kafamı karıştırmıştı. Gergin ve sersemdim. Boynumdaki o öpücük sayesinde derin bir uyku çekmiştim. Griffin'e uzanmak için bir kez bile uyanmamıştım. Onun yokluğu için tek bir damla gözyaşı dökmemişim ve sabah ondan nefret etmemiştim.

Griffin'i sevmek çok acı veriyordu. Ondan nefret etmek aşırı bir tepki olsa da beni terk ettiğini ve tüm bağları, tüm iletişim

araçlarını kestiğini düşündüğümde, nefret etmek daha kolay geliyordu. Ama iki gece boyunca kendimi yeniden kendim gibi hissetmişim. Erkeğini kaybeden kız gibi değildim.

“Geç kaldın,” diye seslendi Nate çocuk odasından.

Köşeden baktım. “İki dakika.” Geç kaldım çünkü kapıyı açma cesaretini göstermem çok uzun sürdü.

Nate, Morgan’ın kıyafetini çekiştirip onu kucağına aldı, bana vermeden önce sincap yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Şimdi *ben* iki dakika geç kaldım.” Beni öptü... Kafamdan. Bu kafa öpücükleri hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

“Öyleyse beni kovun, Profesör.”

“Bu konuyu değerlendiriyorum, Bayan Samuels.” Morgan ve ben onu izlerken o ceketini ve çantasını aldı. “İyi günler hanımlar.”

Morgan’a son bir öpücük verdiğinde ona olabildiğince yaklaştım.

“Benimki nerede?” Sırıttım.

Beni tekrar başımdan öpmeden önce bir kaşını kaldırdı.

“Öpücük için çok uygun bir de dudaklarım var, biliyorsun. Belki onları *tekrar* denemelisin.”

Bunu daha fazla inkâr etmek delilikti. Kalbim tam olarak ikna olmasa da Nate benim kaderimdi. Griffin üzerimde büyük bir iz bırakmıştı, bu yüzden tamamen kabullenmesi biraz zaman alabilirdi. Ama aklım bunu tamamen anlıyordu. Başka bir hayatta birbirimize âşık olmuştuk. Bana ihtiyacı olduğunda hayatına geri dönmüş-tüm. Morgan’ın bana ihtiyacı vardı. Birbirimize uygunduk.

“Sanırım bunu daha önce de söyledim, gerçekten söylemediysem bile çok düşündüm.”

“Neymiş o?”

Yüzünde hüznünlü bir gülümseme oluştu. “Öpmek için benim değilsin. Bu şekilde değil.”

Güldüm. “Ah... tamam. O zaman ben kiminim?”

“Cevabı biliyorsun.” Arka kapıya doğru yürüdü.

“Hayır. Aslında bilmiyorum. Hatırladığım kadarıyla kendi kararlarını veren yalnız bir kadındım.”

Kapıyı açtıktan sonra döndü. “Gitti ama seni seviyor.”

“*Seviyordu*. Beni sevdi. Ve haklısın, beni terk etti. Ama bırakmadığı şey, onunla herhangi şekilde iletişim kurma şansı. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Telefon numarasını değiştirdi ve ailesine bana nerede yaşadığını söylememelerini, telefon numarasını vermemelerini tembihledi. Bu bir veda değildi, bu bir...” Morgan’a baktım, sonra Nate’e döndüm ve “Siktirip gitti,” dedim.

Nate’in böyle bakışları vardı. Bazıları beni çocuk gibi hissettiriyordu. Bazıları yasaklı bir zevkmişim gibi hissettiriyordu. Bazıları da -özellikle bu- kalbini kırıyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Bana bir iyilik yapar mısın? Sana terk edilmiş mülkten uzak durmanı söylediğimde beni dinlemediğin için...”

Bu. Beni Daisy olarak gördüğünde, bana kalp kırıcı bir bakış atıyordu.

“Ne iyiliği?”

“Mutluluğu kovala. Asla yetinme. Hak ettiğini düşündüğün şey için değil, istediğin şey için savaş. Büyük hayaller kur... İki ömre yetecek kadar.”

Onu seviyordum. Daisy’nin onu sevdiğini biliyordum. Ama Swayze’nin de ona âşık olduğuna emindim.

“Ya sen ve Morgan benim hayalimseniz?”

Bir kalp kırıcı bakış daha. “İkinizle sonra görüşürüz.”

Akşam geldiğinde onu Tayland yemeği sipariş etmeye ikna ettim. İkimiz de sipariş verdik. Bunu ortak noktalarımızın listesine ekledim. Morgan’la oynadık. Çocuk odasının kapısının önünde durup ona kitap okumasını dinledim. O kanepede ödevlere not verirken ben televizyon izledim. Beni arabama kadar götürdü ve başımdan öptü.

Her gün böyle geçiyordu. Gözlerini sürekli üzerimde hissediyordum. Ne yaptığımızı anlamaya çalıştığını biliyordum.

Kendime mutluluğun peşinde olduğumu söylüyordum, hâlâ isteksiz kalbimle savaşıyordum.

Lanet olsun sana, Griffin Calloway!

Nate'in ne yaptığından emin değildim ama önündeki ikinci şansa gözlerini açmasını beklemek için dünya kadar zamanım vardı.

Nathaniel

Bahar tatili geldiğinde, Swayze'nin bana olan yakınlaşmalarından aylarca kaçındıktan ve onu duvara karşı öptüğüm gün kalbimin *ihtiyaç* ve *arzuyla* göğsümde nasıl çarptığını unutmaya çalıştıktan sonra, her konuda biraz sinirlenmeye başladı.

Başına kondurduğum iffetli öpücükler.

Kanepede bana sokulmaya çalıştığında onu şakacı bir şekilde uzak durması için uyarmam. Ona “seni ısırabilirim” dediğimde sanki onu ısırمامı *istiyormuş* gibi özlemle bana bakması.

Onu bir arkadaşın yardımcısını istediği gibi istiyordum. Ama onu aynı zamanda kendini bir kadında kaybetmek için can atan bir adam gibi de istiyordum; ama bu Daisy değildi. O Swayze'nin içindiydi. Arzum tamamen önümde duran fiziksel kadın içindi; dokunduğum, gördüğüm ve defalarca hayalini kurduğum kısımları için.

Yol boyunca bir yerlerde, içimdeki adam bu genç kadına karşı güçlü bir fiziksel çekim hissetmeye başladı.

Uygunsuz düşünceler.

Ateşli bakışlar.

Beni anında *sertleştiren* masum dokunuşlar.

Hepsi beni öldürüyordu çünkü o benim değildi.

“Gelecek hafta ne yapalım?” diye sordu Swayze izin haftamın başlangıcı için kravatımı çıkarırken. Yarım Windsor düğü-

mü atmayı gerçekten öğrendim; Swayze'nin deyimiyle koca bir çocuk gibi. Bana öğrettiği için benimle ve kendisiyle çok gurur duyuyordu.

“Aslında, Jenna'nın kardeşi Brad ile konuştum. Rachael önümüzdeki haftayı onunla geçirmek için Washington'a uçacak. Brad, Morgan'ı da getirip onlarla takılıp takılamayacağımı sordu. Ben de pazar öğleden sonra için bir uçak bileti ayarladım.”

“Üç bilet mi?” diye sordu.

“İki.”

“Berbatsın.”

“Sana o haftanın parasını vereceğim.” Kravatımı sandalyenin arkasına attım ve gömleğimin üst iki düğmesini açarken Morgan'a gülümsedim.

“Beni özleyeceksin. Morgan'ın *unicorn* dadısının yanında olmasını dileyeceksin.”

Onu ne kadar özleyeceğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Swayze detoksuna ihtiyacı var. Belki bahar tatilinin sonunda bana da sana gülümsediği gibi gülümser.”

Benim sana gülümsediğim gibi.

“Berbatsın.” Kaşlarını çattı.

Evet, bu kadını hayatımın geri kalanında her gün özleyecektim.

“Bunu zaten söyledin. Yeni bir şeyler bul.”

“Gerçekten berbatsın. Kış ikramiyem nerede? D.C.'ye hiç gitmedim. Dünyanın en iyi dadısını götürsen ölür müsün?”

“Morgan'ın teyzesi ve amcasını ziyaret etmek için neden yanımda bir dadıya ihtiyacım olduğunu nasıl açıklayacağım?”

Ben kanepede oturmuş, mobilyaların üzerinde bir şampiyon gibi dolaşan Morgan'la oynarken o kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Dadı etiketini bir kenara bırakabiliriz. Senin arkadaşın olabilirim. Biliyorsun, eskiden arkadaştık.”

Keske...

Evet, onun arkadaşı olmak istiyordum. Onun her şeyi olmak istiyordum. Ama bizim zamanımız değildi.

“Ölü arkadaşım Daisy mi, yoksa yirmi iki yaşındaki arkadaşım Swayze mi? Onların kulağına her iki senaryo da aynı derecede utanç verici gelecektir.”

“Yani ailene ya da Jenna’nın ailesine bizden hiç bahsetmeyecek misin?”

“Bizden mi?” Sorgular gibi kaşımı kaldırdım. “Yine, ölen arkadaşşımdan mı bahsediyoruz?”

“Hayır. Benden bahsediyoruz, Swayze. Hani şu öpüştüğün kız. Sana yanlış mesajı gönderdikten sonra sana oral seks yaptığını hayal ettiğin kız.”

“Öyle bir şey hayal...”

“Zırva! İnkâr etmeye kalkışma. Griffin bana uygunsuz şeyler düşünmemene imkân *olmadığını* söyledi. Ve sorun değil. Çünkü ikimiz hakkında uygunsuz rüyalar gördüm. Fotoğrafa baktım ve o dudakları öpmenin, ellerimi o dalgalı buklelerin arasında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Ve şimdi biliyorum çünkü sen beni öptün. Ve tekrar öpmeni istiyorum. Ama ailenin köpeğini öptüğün gibi kafamdan değil. Beni şuradaki duvara yapıştırdığın gün gibi öpmeni istiyorum. Ama bu sefer beni öpmeyi bırakmanı istemiyorum.”

Lanet olsun bana...

Siktir et demek, Morgan’ı yatağa atmak ve Swayze’nin bana sunduğu her şeyi kabul etmek istiyordum. Beni bencil ve hoşgörülü olmaya itiyordu. Ama yapamıyordum.

“Öpmek için benim değilsin.”

“Şunu söylemeyi kes!”

Morgan ağlayacakmış gibi irkilirken ona onaylamayan bir bakış attım. Ama Swayze’nin küçük, özür dileyen gülümsemesini görür görmez ona ayak uydurdu ve gezinmeye devam etti.

“Griffin öpücüklerimi hak etmiyor. Öpücüklerimi istemiyor. Beni öldürmek isteyen adamla aynı şehirde yalnız bıraktı. Neden

onu savunuyorsun? Beni kollamadığın için duyduğun suçluluk duygusunu hafifletmek için mi?”

“Sana hiçbir şey olmadı.”

“Ama olabilirdi! Sanki bir şekilde biliyormuşsun gibi şanstıan pay çıkarmayı bırak...” Yüzü kül rengine döndü, sanki damarlarındaki kan buza dönüşmüş gibiydi. Dudaklarının arasından bir nefes verdi ve bir sonraki nefesini bulamıyormuş gibi kaşları gerildi.

Bu hissi biliyordum çünkü bunun nereye gittiğini anlamıştım. Gerçekte ciğerlerim göğsüme bastırılan iki kum torbasından başka bir şey değilmiş gibi hissediyordum.

Bakışlarımı Morgan’dan kaçırdım. Swayze’ye bakamıyordum bile. O her şeyi bir araya getirirken yapamazdım.

“Aman Tanrım... Nasıl bu kadar kör olabildim? Tüm cevaplanmamış sorular. O gece Doug’ın ölümü hakkında seni sorguya çektiğimde, seni gerçekten zorladığımda... Boynumu öptün, beni sessiz bırakacağını bildiğin tek yeri. Kesin bir dikkat dağıtmaydı. Bana olan fiziksel arzun değildi. Hepsi oyundu. Beni manipüle ettin.”

“Swayze...” Ona baktım.

“Hayır...” Başını iki yana salladı, gözlerini bana dikti. “Doug Mann, kaza ya da intihar süsü verilmiş cinayetleri sahneleme ustası, kendisi intihar etti. Bu bana hiç mantıklı gelmedi ama rahatlamanın dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Ama böyle olmadı, değil mi?”

“Doug öldürüldü. Birisi ona Daisy’ye, Erica’ya ve kim bilir daha kaç kadına yaptığıının aynısını yaptı.”

Eliyle ağzını kapattı. “Aman Tanrım... Onu sen öldürdün.”

Başımı iki yana sallayıp dikkatimi Morgan’a verdim. Evet, tetiği çekerken kameraya yakalanmış bir adam kadar suçlu görüldüğümü biliyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Benim işim ona göz kulak olmak ve onu korumaktı. Onu gerçeklerden nasıl koruyabilirdim?

“Güvende olduğumu bu şekilde biliyordun. Bu yüzden Dr. Albright’la olan ilerlememi sormadın. Bu yüzden onun öldüğünü söylediğimde şaşırmış gibi davranmadın. Gözünü bile kırpmadın. Bu yüzden söylediğin şeyi söyledin. *Güvendesin çünkü seni sevdiğini iddia edenler aslında seni seviyor.*”

Ellerini saçlarında gezdirdi. “Elbette... Bir anatomi profesöründen daha iyi kim birini nasıl öldüreceğini ve bunu nasıl intihar gibi göstereceğini bilebilir?”

Ayaklarımın yanında yere diz çöküp dikkatimi çekmek isterken ellerini göğsünde kenetledi. “Bunu neden yapasın ki? Senin bir çocuğun var. Neden benim için her şeyi riske atıyorsun?”

Morgan’ın küçük ciyaklamaları ve kıkırdamalarından başka bir şey duymadığım birkaç saniyenin ardından bakışlarımı onunkilere çevirdim. “Seni yirmi yıl önce kurtarmalıydım. Ama kurtarmadım. Bu sefer birinin seni kurtarması gerekiyordu. Biri güvenliğini sağlamak zorundaydı. Birinin sana mutlulukla dolu uzun bir yaşam şansı vermesi gerekiyordu.”

Ağzı açık kaldı ve başını yavaşça iki yana salladı. “Nate...” Elini yanağıma bastırdı.

Hayır...

“Benim için onu öldürdün. Benim için her şeyi riske attın. Bana olan aşkın sınır tanımıyor. Sen benim *her şeyimsin.*”

Hayır...

Swayze beni öptü. O kadar hızlı geri çekildim ki bu onu ürküttü. Yüzündeki acı ve utanç kalbimi parçaladı. Tanrım... Onu öpmek istiyordum. Onun kahramanı, her şeyi olmak istiyordum, ama...

“Senin aradığın kişi değilim.”

Yüzüne bir tokat atmışım gibi irkildi. “Neden böyle davranıyorsun? Neden benim için bir adamı öldürüp sonra da beni reddediyorsun? Beni istemiyor musun? Bende bir sorun mu var?” Gözleri yaşlarla doldu. “Onun gibi yeterli değil miyim?”

Yeterince güzel değil miyim? Yeterince akıllı değil miyim? Söyle bana, çünkü şu anda aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki o öpücüğün hiçbir anlamı yokmuş gibi.”

Başımı iki yana sallayarak ellerimi yüzümde gezdirdim. “Öyle değil.”

“O zaman ne?”

Ayağa kalktım, ellerimi kalçalarımaya koyarken sinirli bir nefes aldım. Morgan tekrar poposunun üzerine çöktü ve bir oyuncacı çığnedi. Dünyanın kalp kırıklıklarından kopuk olmak güzel olmalıydı.

“Swayze, sen *her şey*sin. Yıldızlar ve dünya. Milyonlarca yaşamın güneşi. Sen âşık olduğum kızsın. Sen sevmek istediğim kadınsın. Sen Morgan’ın her gülümsemesisin. Sen benim huzurumsun. Benim kurtuluşumsun. Kelimelerin ötesinde güzelsin. Zekisin. Seksisin. Sadece... *her şey*. Sadece... benim değilsin.”

Elleri yumruk olmuş, çenesi sıkılmış bir halde ayağa kalktı. “*Onun* hakkında konuşmayı kes.” Sözleri artık öfkeliydi.

“Swayze.” Elimle yüzünü kavradım.

Sarsılarak uzaklaştı. “Swayze deme. Ve her yerime dokunmayacaksan bana dokunma. Daha önce yaptığın gibi beni öpmeyeceksen. Onu unutmama yardım etmeyeceksen.”

Güldü ama bu çılgınca bir gülüştü. “Benim için bir adam öldürdün. Benim için *olmalısın*. Eğer bu kader değilse, ne? Ben sadece... Ben sadece...” Kendine sarılırken gözleri yaşlarla doldu. “Beni sev...” Sözleri çatladı ya da belki de kendisi çatladı.

Yüzünü tuttum ve yanaklarını, burnunu, çenesini öptüm. Her yerini öptüm, kontrolün sınırlarında geziniyordum ama dudaklarını öpmedim. Ve bu beni *öldürüyordu*.

Elleri benimkileri kapladı, dudakları benimkileri kovalarken tenimi tırmaladı, ona vermeyeceğim-veremeyeceğim şey için çaresizdi.

“Beni sev...” dedi acı dolu, boğuk bir hıçkırıyla.

“Seviyorum.” Kalbim göğsüme çarparken onu sıkıca kavradım ve tüm ham duygularımı kalacakları yere, midemin çukuruna ittim.

“Öp beni... *Lütfen.*”

Alnım onunkine yapıştı, gözlerimi sıkıca kapatırken ileri geri sallandım. “Hayır.”

“Evet.” Ellerini yüzüme götürdü, dudaklarının benimkini bulabilmesi için beni sabit tutmaya çalışıyordu.

“Hayır!” Ellerini tutup durdurdum.

“Neden?” diye ağladı ve hıçkırıklara boğuldu. Vücudu bana doğru çöktü.

Ona sarıldım. “Çünkü ben. Senin. Doğru. Kişin. Değilim. Bunu anlıyor musun?” Başının üstünü öpmekten kaçındım. Bu noktada bu çok içgüdüsel oldu. “Ama olurdum. Senin için her şeyi riske atabilirdim. Yirmi yılı aşkın bir süredir, seni kurtaramadığım için içimi kemiren bir suçluluk hissediyorum.”

Onu uzak tutuyordum. Duyguları yüzünden hıçkırıyordu.

“Doug Mann’ı ben öldürmedim. Ama...”

Yüzü daha da acı verici ya da şaşkın bir ifadeye büründü.

“Ama ne?”

Bunu söylememem gerekiyordu. Asla bilmemesi gerekiyordu.

“Söyle bana!”

“Ama *biri* seni kurtarmak için onu öldürdü, seni korumak için.”

Dudakları aralanırken daha fazla gözyaşı döktü, gözleri odağını kaybetti. “Yapma,” diye fısıldadı, sanki sözlerim ona sakinleştirici yapmışım gibi olduğu yerde donup kalmıştı. Başını iki yana sallandı. “Ondan nefret etmem gerek. Yapma... Bunu yapma.”

Griffin Calloway hayatta olduğu sürece, asla benim olmayacaktı. Bunu onunla ilk karşılaştığımda anlamıştım, ona bakışından. Ben de Daisy’ye öyle bakıyordum. Şimdi de Morgan’a öyle bakıyorum; sanki tüm dünyam oymuş gibi.

Griffin bana Doug'ı öldürdüğünü söylemek zorunda değildi ama söylemişti. Dünyanın ucuna kadar yürümüş ve kimsenin ona zarar vermeyeceğinden emin olmak için lanet olası uçurumdan atlamıştı.

O benim değildi. Asla da olmayacaktı.

Benden ona göz kulak olmamı, mutluluğu bulmasını sağlamamı istemişti çünkü insanlar birini ruhlarının derinliklerine kadar sevdiklerinde bunu yaparlardı.

O benim değildi. Ve asla da olmayacaktı, bu hayatta olmayacaktı.

Ben de üzerime düşeni yapmıştım. Dr. Albright'tan Swayze'nin güvenine ihanet etmesini, onu kandırmasını istemiştim. Cinayeti itiraf ederek hem kendi geleceğimi hem de Griffin'in geleceğini riske atmıştım. Ama içten içe Dr. Albright'ın beni anlayacağını biliyordum. Ve anlamıştı da. Swayze'yi kendini yok etmekten kurtarmanın tek yolu ona ihanet etmektir. Hem Dr. Albright hem de ben bu sırrı mezarlarımıza götürecektik, genç bir kadının bu yalan yüzünden mutluluk şansı yakaladığını bilerek.

Ama... Ben onun mutluluk şansı değildim çünkü o benim değildi.

Morgan ayaklarıma doğru geldi ve bacaklarıma tırmanmaya çalıştı. Onu kucağıma aldım.

"Onu kaybettim," diye fısıldadı Swayze.

Morgan'ın elini tuttum ve gözyaşlarını kurulamak için Swayze'nin yanaklarından birine dokundurdum. Swayze yürek parçalayıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Muhtemelen." Morgan'ın işaretparmağını Swayze'nin burnuna vurdum. Griffin, Doug'ı Swayze'yi geri almak için öldürmemişti. Onu korumak için öldürmüştü ve onun ilerlemesine izin vermek için yapmıştı.

"Ama Swayze Samuels'i seven bir adam bulacaksın. Ve senin için her şeyi riske attığı için kendini kötü hissetmek zorunda

kalmayacaksın. O da yapmadığı için kötü hissetmeyecek. Çünkü geçmişinin bir noktasında, kendi hayatını kurtarmak için başka bir insanın hayatını alabilecek birine ihtiyaç duyduğunu asla bilmek zorunda kalmayacak. Geçmişi göm. Bir öğretmenlik işi bul. Ve mutluluğun sadece... seni bulmasına izin ver.”

Swayze haklıydı. Bazı şeyler düpedüz *berbattı*. Ve bu da onlardan biriydi. Daisy’nin gitmesine izin vermeliydi. Daisy’nin gitmesine izin *vermeliydim*. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu birbirimizi bırakmaktı.

“Nate, bunu neden yapıyorsun?”

Beni kırıyordu, her gözyaşıyla. Ama bunu ona söylemeyecektim.

“Çünkü ben senin *arkadaşınım*.”

Başını iki yana salladı. “Gerçek bir erkek arkadaş olmayı deneyebilirsin.”

Sırıttım. “Olabilirim ama ikimiz de biliyoruz ki bu hiçbir zaman benim yeteneğim değildi.”

“Bu acıtıyor. Beni incitiyorsun.”

“Hayır...” Avucumu yanağına bastırıp başımı yana eğdim. Bu genç kadına bayılıyordum. Her şeyine. “Sana bir çıkış veriyorum.”

Burnunu çekti. “Ne için bir çıkış?”

“Swayze olmak için.”

“Beni kovuyor musun?”

Evet. Hayır. Hayır. Dudaklarımı ısırdım. Ve sonra doğru olanı yaptım. “Evet. Okul bittiğinde gitmene izin vereceğim. Seni özgür bırakacağım.”

Bakışları pencereye kaydı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve beni hafifçe başıyla onaylarken güclükle yutkundu. “Yapmam gereken...” Çenesi bir o yana bir bu yana kaydı. “Gitmem gerek.”

Dikkatini tekrar bana verdiğinde başımla onayladım. Morgan’a gülümsemeye çalıştı ve ona sarılırken dudaklarını yanağıma bastırıp birkaç uzun saniye orada oyalanmalarına izin verdi.

Gözlerim kapandı.

Hoşça kal Daisy.

“İyi yolculuklar,” diye fısıldadı yanağımın üzerinden. Geri adım attı, gözlerini sildi ve kocaman gülümsedi. “Beni yanında götürmemen hâlâ berbat.”

Kıkırdadım. “Ve sen hâlâ berbattan daha iyi bir kelime bulamadın.”

Omuz silkti. “Güle güle.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

İki ay sonra

“**Y**arın son günün mü?” diye sordu Dr. Albright.

Onunla yüz yüze görüşmeyeli uzun zaman olmuştu. Geçmiş hatırlamaktan vazgeçtiğim için kendimi başarısız hissetmeyi bıraktığımda, son bir yüz yüze görüşmenin zamanının geldiğine karar vermiştim. Doktor ve hasta olarak değil, arkadaş olarak.

“Evet. Acı tatlı. Şu anda tatlıdan çok acı hissettiriyor. Nate ve Morgan ailemden. Onları derinden seviyorum. Mesela... Acaba kendi çocuğumu da onu sevdiğim kadar sevebilecek miyim?” Kıkırdadım. “Bu aptalca, değil mi? Elbette seveceğim. Şu anda bunu hayal etmek zor çünkü o benim... her şeyim.”

“Eminim onunla görüşmeye devam edeceksin.”

Kederle gülümsedim. “Aslında, gidiyorum.”

“Öyle mi? Acaba...” Bana umutlu bir şekilde gülümsedi.

“Hayır. Geçen ay evden taşındım. Bir süredir annemde **kal**ıyorum. Uzun zamandır ailesiyle konuşmadım. Annem **hâlâ** Sherri ile öğle yemeği yiyor ama bu konuda **konusmuyorum** Bildiğim kadarıyla annem **hâlâ** onun nerede yaşadığını **bilmiyor**

Sherri ve Scott onun isteklerine çok saygılılar. Sanırım anneme söylemenin bana söylemek gibi olacağını biliyorlar. Ve geçtiğimiz beş buçuk ay boyunca, arabama atlayıp ona gitmek istediğim pek çok an oldu.”

“Peki ya şimdi?”

Elimi göğsümde ovuşturdum, Dr. Albright’ın bakışları elime kayana kadar bunu yaptığımın farkında değildim. Griffin’i düşünürken elim hep oraya gidiyordu sanırım. Kalbim onun gitmesine izin vermeyi reddediyordu. Hayatımın geri kalanında bu ağrıya masaj yapmak zorunda kalabilirdim.

“Umarım mutludur. Gerçekten istediğim bu.”

Göğsümü biraz daha ovaladım. Yaşadığımız şey patlayıcı ve çılgın bir aşk kasırgasıydı. Elbette onun bir parçası her zaman kalbime saplanmış bir şarapnel parçası gibi hissettirecekti.

“Büyümüşsün, Swayze. Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şey. Geçmişinle uzlaştın. Değiştiremeyeceğin şeyleri kabul ettin. Ve bunu zarafetle yaptın.”

“Ha! Pek sanmıyorum.” Doug Mann’ın dairesine bana reçete ettiği bir şişe sakinleştirici ve bir bıçakla gittiğimi bilmiyordu. Apple’ın kovamın üzerine oturması üzerine yaşadığım kıskançlık krizini de bilmiyordu. “Ama teşekkür ederim. Bunu senden duymak çok anlamlı. Sana gerçekten çok hayranım.”

“Teşekkür ederim canım. Peki... Nereye gidiyorsun?”

“Bilmiyorum.” Güldüm. “Oraya vardığımda öğreneceğim. Çılgınca değil mi?”

Tüm dişlerini göstererek gülümsemesi beni tuhaf bir şekilde güçlü hissettirdi. “Bence ihtiyacın olan şey tam olarak çılgınlık. Bana bir kartpostal gönder.”

Ayağa kalktım ve sarıldık. “Göndereceğim.”

Morgan Daisy Gallagher

Sevgili Kızım ve Arkadaşım

Mezarın üzerinde yere çapraz oturup yeşil otları karıştırıyordum. “İşte burası. Seni burada bırakıyorum... şimdilik. Sana söylemeyi unutursa diye söylüyorum, Nate hakkını bir dahaki sefere kullanacak. O yüzden onu bir asır sonrasına gerçek erkek arkadaşın olarak yaz. Bence iyi bir erkek arkadaş olacak.”

Uzun bir nefes aldım, birkaç saniye tuttum ve bir iki damla gözyaşıyla birlikte yavaşça bıraktım. “Geçtiğimiz yıl hayatıma gerçekten çok zarar verdin. Kızgın değilim. Anlıyorum... Doug’ın ölmesi gerekiyordu ve Nate’in de kapanışa ihtiyacı vardı. Keşke bunu en başından anlayabilseydim. Belki de marketteki adamla yaşadıklarımı kurtarabilirdim. Belki de kurtarmazdım.” Omuz silktim.

“Tamamen kafanın ve kalbinin içinde olmak istediğimi sanıyordum. Ama bu şekilde olmadığı için memnunum. Sanırım bu kendimi bulmamı zorlaştırırdı. Henüz bunu başarabildiğimden değil. Aradığım şeyin tam olarak ne olduğundan emin olmadığım için gezinmek şimdilik en iyisi gibi görünüyor. Yeni bir yer. Yeni bir iş. Yeni her şey. Hatta yeni bir isim bile alabilirim. Şşş... Anneme söyleme.”

Elimi cebime attım ve Griffin gittikten sonra garajın zemininden aldığım Nate’in buruşuk fotoğrafını çıkardım. “Al bakalım. Tamamen senin.” Fotoğrafın alt kısmını toprakla mezar taşı arasına sıkıştırdım.

“Beni gömüyor musun?”

Elim göğsümde sıçradım. “Nate?”

Yanımda eğildi ve cüzdanından Daisy’nin fotoğrafını çıkardı. “Belki de haklısın. Onları bırakmanın zamanı geldi.” Onun fotoğrafını kendi fotoğrafının yanına koydu.

“Neden geldin?”

“Dün son günündü. Şehirden ayrılmadan önce vedalaşmak için uğrayacağını söylemiştin ama bana ve Morgan’a sarılman veda gibiydi.” Omuz silkti. “Anlıyorum. Kimse vedaları sevmez.”

Yavaşça başımla onayladım. Gerçekten de veda etmiştim. Kalbim bunu resmileştirmeye dayanamamıştı.

“Buraya gelirsin diye düşünmüştüm. Tabii ki emin değildim. Ne zaman geleceğini de bilmiyordum. Ama... işte buradayız, bilmeden kadere boyun eğiyoruz.”

Mezar taşındaki harflere baktım. “Kader...”

“Ama şöyle bir şey var... Gerçek bir vedaya ihtiyacım var. Kendi seçimim olan bir vedaya.”

“Griffin gitti. Veda etmedi.” Bakışlarımı dik tutmaya devam ettim.

“Ve her gün aldatılmış hissediyorsun.”

Başımla onayladım.

“O zaman bana bunu yapma.”

Başımı ona doğru eğerek güldüm. Ayağa kalktı, elini uzattı. Tuttum ve beni kaldırmasına izin verdim. Kollarım hemen ona dolandı.

“Seni seviyorum.” Duygularımı serbest bıraktım. Bu doğru. Onu seviyordum.

Bir sevgili gibi değildi.

En iyi arkadaş gibi değildi, *bizi* o şekilde hatırlamıyordum.

Bir baba gibi değildi.

Tarif etmesi zordu. Onu sadece Nate gibi seviyordum. Ve belki de bunu tarif etmenin en iyi yolu onu kendimden bir parça gibi sevdiğimi söylemekti.

“Ben de seni seviyorum. Hem de çok.” Bana sıkıca sarıldı, sesi duygu doluydu. “Beni bulduğun için teşekkür ederim. Uzun zamandır özlediğim şeyi bana geri verdiğin için teşekkür ederim.”

“Daisy’yi mi?”

“Beni.” Dudaklarını boynuma, kulağımın hemen altına götürdü. Yumuşak, çok yumuşak. İki yıl önceki gibi yumuşaktı.

Sessiz hıçkırıklar bedenimi sararken parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu boynuma bastırdım.

Evet, vedalar berbattı.

Griffin'in gitmesine izin vermiştim ve pişmanlık beni param-parça etmişti. Şimdi de Nate'in gitmesine izin veriyordum ve kalbim benden nefret ediyordu. Anlamıyordu. Anlamak onun işi değildi. Bu yüzden *hissetmesine* izin veriyordum.

Acı.

Keder.

Aşk.

"Bana arada hâlâ hayatta mısın diye haber ver. Tamam mı?"

Başımla onayladım, kontrolsüz duygularımı kontrol altına aldım.

"Bana Morgan'ın fotoğraflarını gönder."

Başıyla onayladı.

Beni bırakırken gözlerimi sildim.

"Gerçek bir erkek arkadaş bul. Tamam mı?"

Zorlu nefeslerimin arasından bir kahkaha kaçtı, hâlâ tüm duygularımla başa çıkmak için savaşıyordum. "Deneyeceğim."

Nate gülümsedi. Bu çok güzeldi. Keşke onun *bu* fotoğrafı bende olsaydı. "Sonra görüşürüz." Bir adım geri attı ve sonra bir adım daha attı, yakışıklı ve kendi iyiliği için fazla flörtöz görünüyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak sııttım.

Omuz silkti, geriye doğru bir adım daha attı. "Bence öyle. Biz zamansızız."

Gözlerimi kırpmadan önce daha fazla gözyaşı görüşümü bulanıklaştırdı, gülümsemem attığı her adımda büyüyordu. Sonra dönüp arabasına doğru ilerledi, birkaç saniyede bir bana baktı. Sürücü koltuğuna oturduğunda gözlerimiz tekrar buluştu. Arabayı kenara çekip aptal gibi el salladı.

Mükemmel bir vedalaşmaydı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

“**T**elefonunu şarj etmek için yedek batarya?”

“Evet, anne.” Son birkaç kutuyu da bagaja koydum.

“Ve biraz yorulduğunda geceyi geçirmek için kenara çekeceğine söz veriyor musun?”

“Evet, anne.” Bagajı kapattım.

“Gerçekten nereye gittiğini bilmiyor musun?”

“Hayır.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, küçük tırnağını ısıırıyordu. “Bunu yaptığın için seni kıskanıyorum. Ama aynı zamanda da çok korkuyorum. Seninle gurur duyuyorum. Ama evet... Ölümüne de korkuyorum.”

Güldüm ve ona kocaman sarıldım. “Benimle gelebilirsin.”

“Hayır.” Beni serbest bıraktı. “Bu senin yolculuğun. Büyülü olsun. Cesur ol... Ama güvende ol.”

Kıkırdadım. “Cesur ama güvende. Anladım.”

“Güneş kremi ve böcek ilacı?”

“Evet.” Sürücü kapısını açtım.

“Prezervatif ve kayganlaştırıcı?” Sırıttı.

“Yolda alırım. Sanırım şimdilik vibratörüm görecektir işi.”

“Oh. Pilin var...”

“Evet, anne. Vibratörüm için pillerim var.” Koltuğa geçip emniyet kemerimi bağladım.

Gülümsedi. “Tamam. Ama ciddiym, yol boyunca bol bol fotoğraf çek.”

Elimi uzattım. Elim tutup son bir kez sıktı.

“Seni seviyorum anne.”

“Ben de seni seviyorum, Swayze.”

Kapıyı kapatıyordum ki annem seslendi.

“Swayze?”

“Evet?”

Gözleri yaşlarla doldu. “Beklentilerimi aştın.” Gözyaşlarını sildi ve güçlükle yutkundu. “Seninle çok gurur duyuyorum. Eğer baban hayatta olsaydı o da aynı şeyi söylerdi.”

Lanet olsun. Gerçek veda gözyaşları olmadan atlatacağımı düşünmeye başlamıştım. Pek düşündüğüm gibi olmamıştı.

“Teşekkür ederim.”

Caddeye doğru sürerken tüm vedaları düşündüm. Hâlâ berbatlardı. Her seferinde. Ama bu şehirden ayrılmadan önce son bir mola vermemi engellemedi.

“Swayze!” Sherri şaşkınlıkla çok sevindi.

“Merhaba.” İçeri girdim.

Bana sarıldı. “Nasılsın? Seni özledik.”

“Ben de sizi özledim. Aslında şehir dışına gidiyorum. Veda etmek istedim.”

“Annen gideceğini söyledi. Nereye gittiğini söylemedi.” Sherri kaşlarını çatı. “Ama bu adil.”

Griffin. Ondan ve gizliliğinden bahsediyordu.

“Söyleyecek bir şey olmadığından.” Omuz silktim. “Bir yer bulana kadar yolda olacağım. Henüz iş bulmadım. Ev tutmadım. Hiçbir şey yok. Sadece ben ve yol... ve sonsuz olasılıklar.”

“Ah... Peki, dikkatli ol.”

“Olacağım.”

“Hey, bakın kim gelmiş.” Scott merdivenlerden indi ve kucaklamak için beni çekti.

“Kızlar, Swayze geldi. Gelin selam verin,” diye bağırdı Sherri arkadan.

Kızlar koşarak eve girdi ve kocaman kucaklamalarıyla neredeyse beni deviriyorlardı. “Nerelerdeydin?” diye sordu Sophie.

“Meşguldüm. Sadece bu yüzden. Sizi özledim.”

“Swayze veda etmeye geldi. Taşınıyor,” dedi Sherri.

“Nereye taşınıyorsun?” diye sordu Chloe.

“Bilmiyorum. Yolculuk beni nereye götürürse oraya gideceğim.”

“Çok kıskandım.” Hayley, Scott ve Sherri’ye şöyle bir baktı. Onlar da gözlerini devirdi.

“Griffin yarın geliyor. Onu özleyeceksin.”

Sophie’nin bunu bana söylemesine herkes kaşlarını çatı.

Gülümsedim. “Sorun değil. Ona benden selam söyleyin.”

Bir gün. Onu bir günle kaçıırıyordum. Kalabilirdim. Ama... Kalmayacaktım.

Kader... Bir kez olsun ona inanmalıydım. Benim için gerçekten harika bir şey sakladığına inanmalıydım.

“Söyleriz.” Sherri bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

“Harika. Peki...” Başparmağımı kapıya doğru uzattım. “Ben en iyisi yola çıkayım.”

Son kez kucaklaştık ve vedalaştık. Ağlamamak için kendimle savaşıyordum. Onlar için güçlü olmak istiyordum. Kendim için güçlü olmak istiyordum. Ama her şeyden çok, Griffin’e iyi olduğumu söyleyebilmelerini istiyordum.

Ben iyiydim. Ben iyiydim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendimi keşfettiğim bu destansı yolculuğa çıkalı iki hafta olmuştu. Hâlâ kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama hedefsiz yolculuk ve beklentisiz yaşamak keyifliydi.

Yol boyunca otel odalarında birkaç tasarım işi yapabilmiştim. Bir öğretmenlik işi bulana kadar, gezintilerimi desteklemek için sabit bir gelire ihtiyacım vardı.

“Sizi Salt Lake City’ye hangi rüzgâr attı?” diye sordu apartman yöneticisi, en iyi manzaraya sahip stüdyo dairede dolaşırken.

“Dağlar.” Güldüm. “Kalır mıyım bilmiyorum ama altı aylık bir kira kontratı teklif ettiğinize göre... Bence denemeye değer.”

“Gitmeyeceksiniz.” Göz kırptı. “İstiyorsanız sizindir.”

Pencereden uzaklaştım. “İstiyorum.”

Kalıcı bir ev bulana kadar mobilyalarımı depoya kaldırdığım için ilk gece bir karyolada uyudum. Ertesi sabah annemi arayıp nerede olduğumu söyledim. Yakında beni ziyarete geleceği için oldukça heyecanlıydı.

Nakliye şirketini aradıktan sonra, bu muhteşem güneşli sahada bazı temel ihtiyaçlarımı almak için yola çıktım. Bir otelden diğerine atlamayacağım için mutluydum.

Altı ay.

Salt Lake City'nin beni kendine âşık etmek için altı ayı vardı.

“Zaten o noktadayım,” dedim kendi kendime, uzaktaki sıralara kocaman bir gülümseyerek. Evet, bu şehri seviyordum. Yeni bir şehirdi. Büyüktü. Heyecan vericiydi. Ve benimdi.

Bu yeni başlangıcı gerçekten taze bir başlangıç yapmak için adımları değiştirmeyi düşünüyordum.

Abigail, Abby.

Elizabeth, Beth ya da Lizzy.

Jennifer, Jenn.

Kolay bir takma adı olan üç veya daha fazla heceli iyi bir isim. Belki aileme olan saygımdan dolayı Swayze'yi göbek adı olarak kullanırdım.

“Samantha, Sam. Ha! Samantha Swayze Samuels.” Arabadan inerken homurdandım.

Girişte küçük bir el arabası kaptım. Kabul edelim, evde çok fazla yemek yapmayacaktım ama kahve, belki biraz şarap, çikolata gibi birkaç temel ihtiyaç olmazsa olmazdı... Ah, bir de cips.

Bütün reyonları dolaştım ve temel ihtiyaç listemdekinden daha fazlasını buldum. Sonra dolup taşan küçük sepetimle kasaya yöneldim. Büyük bir sepet almalıydım.

“Kasa bandımı değiştirmem gerekiyor,” dedi kasiyer, ben aldıklarımı boşaltmaya başlamadan önce. “Tanya üçüncü koridor-da size yardımcı olabilir.”

Başımınla onayladım, arabamı geri çekip iki koridor öteye ittim.

“Kahretsin...” Derin, sinirli bir homurtu.

Donup kaldım. O ses. Kafamı kaldırmaya korkuyordum ama yine de kaldırmıştım. Üçüncü koridorda, Tanya'nın sırasında önümdeki adam üstünü arıyordu. “Kahretsin... Sanırım cüzdanı-

mı evde unuttum. Nasıl yaptım ki bunu?” Çenesini eğmiş, sinirli bir şekilde elini yüzünde gezdiriyordu.

Bunun bir rüya olmadığını anlamam birkaç saniyemi almıştı. Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarıp kasiyere uzattım. “Buyurun. Benden olsun.”

Adam sanki ani bir hareket patlamayı tetikleyecekmiş gibi başını kaldırdı.

Bu hissi biliyordum.

Yakışıklıydı. Ve tanıdıktı. Saçları daha uzundu ama yine de kısaydı. Sol kolunda yeni bir dövme fark ettim. Yeşil bir yaprağa benziyordu. Marihuana mıydı? Hayır. Aslında lahana olduğunu düşünüyordum.

Sırıtiyordum, bakışlarımı bakışlarıyla buluşturmak için yukarı kaydırdım.

“Yüz dolardan fazla tutacak,” dedi, hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeye.

“Sorun değil.” Elimdeki patates cipsi poşetini kaldırdım. “İkisi beş dolar. Senin poşetlerindeki taze ürün ve çiğ kuruyemiş saçmalıklarından çok daha ucuz.”

“Poşetlerimde ne olduğunu nereden biliyorsun?”

Tek omzumu kaldırdım. “Sadece önsezi.”

“Bir imzaya ihtiyacım olacak,” dedi Tanya.

Yolumdan çekilmesi için onu şakacı bir şekilde dürttüm. O da kredi kartı okuyucusunu engelledi. Kolunun benimkine değdiği o iki saniyelik tanıdık sıcaklığı hissettiğimde tüm vücudum bir anda “O da ne!” diye haykırdı.

Ona bir saniye bile bakamadım. Yanaklarıma yerleşen o sıcaklığı görecekti, bu yüzden kartımı cebime attım ve aldıklarımı banda koymaya başladım.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Hı-hı.” Sırtımı ona dönerek başımla onayladım.

O marketten çıkınca tekrar nefes alabildim.

“Yüzün kızardı,” dedi Tanya. “Sorun değil.” Elini yüzüne götürdü. “Benim de kızardı. Çok iyiydi! Ve bir yabancının market alışverişini yapman çok hoştu.”

“Önemli değil. O da aynısını yapardı.”

“Bundan emin misin?”

“Oldukça eminim.” Gülümsedim.

Tanya başını iki yana salladı. “Pek emin değilim. Böyle görünen erkeklerin çoğu, iyilik gibi özverili bir şey yapamayacak kadar bencildir.”

“Bilemiyorum.” Yiyeceklerimi ödemek için kartımı tekrar okuttum. “Belki de. Ama ona şüpheyile yaklaşacağım.”

Giriş kapıları açıldığında, cömertliğimi sunduğum adamı kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabamın arkasına yaslanmış halde buldum. Evet, harika görünüyordu!

Ben market arabasıyla yaklaşırken arabanın arkasından çekildi. Düğmeye bastım ve bagaj açıldı.

“Kasabadan geçen biri için çok fazla yiyecek var burada.” Benim için torbalarımı bagaja yükledi.

“Öyle mi dersin?” Bagajı kapatırken sınıttı.

Uzun fişini çıkardı. “Kalemin var mı?”

Başımla onayladım.

“Bunun arkasına adını ve numaranı yaz ki borcumu ödeyebileyim.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp gülüyor mu diye baktım. O da bana bakıyordu. Aramızda bunca aydır hiç azalmayan patlayıcı bir enerji vardı.

Kadere içten içe kıkırdayarak çantamı karıştırdım. Bir kalem bulduktan sonra fişi ondan aldım, adımı ve numaramı yazmak için arabanın üzerine koydum. Zar zor okunuyordu, ellerim tir tir titriyordu.

Geri verdiğimde, ağzında küçük bir sırıtışla okudu. “Samant-
a ha?”

Sırtışıma bastırarak başımla onayladım.

“Adını seviyor musun?”

Tekrar başımla onayladım, birkaç kez hızlıca.

“Hah.” Omuz silktili, fişi katlayıp ön cebine koydu. “Senin gibi bir kız için biraz sıkıcı bir isim. Sence de öyle değil mi?”

“Sıkıcı şeyleri severim. Sıkıcılıkta kötü bir şey yok.”

Beni düşünceli bir şekilde başıyla onayladı ve kaşlarını çatı ama oyunu oynadı. Oyunu oynadığı için onu seviyordum.

“Memnun oldum *Samantha*. Ben Griffin.”

Aramızdaki boşlukta havada duran eline baktım. Kasada kolum onun eline değdiğinde kalbim neredeyse duracaktı. Bir el sıkışma beni kesin öldürürdü.

Parmaklarımı kot şortumun ön ceplerine sokarak sırtıttım. “Ben de memnun oldum.”

“Elimi sıkmayacak mısın?” Başımı iki yana salladım, gözlerim irileşti.

Kıkırdıyordu. “Neden?”

“Bazı nedenlerden.”

“Bazı nedenlerden... Tamam.” Uzattığı elini geri çekti. “Seni arayıp sana parayı vereceğim ya da borcumu düzgün bir şekilde ödemenin bir yolunu bulacağım.”

“Tamam.” Cıyaklayan bir fare gibi ses çıkardığım için boğazımı temizledim. “Tamam.” Bu daha iyi.

“Sonra görüşürüz o zaman.” Yürüyüp gitti.

“Ah... hayır...” Kendi kendime fısıldadım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bunun mümkün olmasının imkânı yoktu.
Elli eyalet.

Binlerce şehir.

Daha da fazla market.

En yürek parçalayıcı kısmı? Onu görmeyeli bir hafta olmuştu. Numaramı istemesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Numaramı biliyordu... Hiç değişmemişti. Neden bana numarasını vermemişti? Doğru ya, onu aramaya ya da nerede yaşadığını bilmeye iznim yoktu.

Griffin şimdiye kadar Yeni Zelanda'da olabilirdi. Bu bir oyundu. Kader değildi. Bir işaret değildi.

Yanlış yer. Yanlış zaman.

O zamandan beri aynı markete iki kez gitmiştim. Muhtemelen şimdi başka bir marketten alışveriş yapıyordu. Burada bir Harley bayisi vardı ama oraya gitmeyecektim. Aramayacaktım.

Geçtiğimiz yıl *tüm* gururumu da çalmamıştı ya.

En azından mobilyalarım gelmişti ve daireme ev gibi bir hava katmıştı. Yeni başlangıcımın şimdiden bayatlamış hissettirmesi çok kötüydü. Sürekli onunla karşılaşabileceğimi düşüneceğim hem bunu umarak hem de bundan korkarak geçireceğim uzun bir altı ay olacaktı.

Kendimi tasarım işleriyle meşgul ediyordum, sokağın aşağısındaki spor salonuna yazılmıştım ve Utah'ta öğretmenlik sertifikası için başvurmayı düşünüyordum. Öğretmenlik yapmak istiyordum ama altı aylık bir kontratım vardı.

Griffin'den kaçma meselesi dışında burayı seviyordum. Ama saklambaç pek sevdiğim bir oyun değildi. Sonra düşününce... Burası kocaman bir şehirdi. Benden kaçmak için elinden geleni yapıyordu, tabii hâlâ buradaysa. Cidden, Yeni Zelanda'da olabilirdi.

Kadere geri dönecektim. Eğer burada kalmam gerekiyorsa, bir öğretmenlik işi bulacaktım. Bu bir işaret olacaktı.

Ben de öyle yapıyordum. Yeni hayatıma devam ediyordum.

“SWAYZE!” Telefonu açtığımda annem ciyaklıyordu, şarabımı yudumlarken ayaklarımı balkon korkuluğuna dayamıştım.

“Tanrım, ne oldu?”

“Bunu sana söylememeliyim ama bilmen gerektiğini düşünüyorum. Sakın korkma.”

Kıkırdadım. “Senin yaptığın gibi mi?”

Uzun nefes veriş hoparlörden duyuluyordu. Ciddi bir şey olmalıydı.

“Bugün Sherri ile öğle yemeği yedim. Griffin hakkında nâdiren konuşuruz... Çok ketumdur. Ama nasıl olduğunu sordum. Belli bir şey söylemedi. İyi olduğunu söyledi. Sonra bana karşı dürüst olup olamayacağını sordu, bir arkadaş gibi, annen gibi değil. Ben de evet dedim.

“Onun için zor olduğunu, işini sevdiğini ama işi dışında bir şey yapamadığını söyledi. Ama... buna gerçekten hazır mısınız?”

Şarabımdan büyük bir yudum aldım. “Sanırım hazırım.” Emin değildim. Ona Griffin'i gördüğümü söylememiştim. Sherri'ye birbirimizi gördüğümüzü söylemiş miydi?

“Geçen hafta bir randevuya çıkmış. İkiniz ayrıldığınızdan beri çıktığı ilk randevuymuş. Sherri iyi gittiğini ve onun adına mutlu olduğunu söyledi. Ben de onun adına mutluyum. Ve senin de mutlu olmanı istiyorum. O da mutluluğu hak ediyor. İçten içe bunu onun için istediğini biliyorum.”

Bir hafta önce. Beni görmeden önce miydi, sonra mıydı? Bu, neden aramadığını açıklıyordu.

Vay canına. Bu özel bir acı türüydü. Hak etmiş miydim? Muh-temelen. Ama yine de acıtıyordu.

Kader bugün harika değildi.

“Evet.” Ağzımdan tek çıkabilen bu olmuştu. Elbette onun mutlu olmasını istiyordum ama bir an için bu denkleme tekrar uyup uymadığımı merak etmiştim. Yanlış umuttu.

“Bir şey daha var...”

Oh güzel. Dahası da vardı.

Son damlasına kadar içmek için çaresizce şarabımın geri kalanını yudumladım.

“Seni sordu. Ona Salt Lake City’de bir yer kiraladığını söyledim. Hayalet gibi beyaza döndü. Bildiğim bir sonraki şey, neden eve gitmesi gerektiğine dair bir bahane uydurduğuydu. Swayze?”

“Mmm-hmm?” Ağzımı açmadım.

“Sanırım Griffin orada. Sanırım o da Salt Lake City’de.”

“Evet...” Elimi saçlarımda gezdirdim. “Aslında geçen hafta ona rastladım. Sana söylemedim çünkü umutlanmanı istemedim.”

“Ciddi misin sen? Ne zaman? Nasıl... Ne konuştunuz?”

“Pek bir şey değil. Geriye dönüp baktığımda, hiç yapamadığımız resmi bir vedalaşma gibi geldi.” Yarı gerçek. O zaman bir şeylerin başlangıcı gibi hissetmiştim. Yanlış anlamıştım. Yani evet, *geriye dönüp baktığımda*, bu bir vedaydı.

“Zor olmalı.”

Bu haber kadar zor değildi.

“Birazcık. Ben iyiyim. Umarım öğretmenlik yapabileceğim bir yer bulabilirim. Burayı gerçekten sevdim. Ve burası büyük bir şehir. Bence Griffin’le tekrar karşılaşma şansımız oldukça düşük.”

“Hayatın bir yıl içinde bu kadar değişmesi inanılmaz.”

Başımınla onayladım, fazla duygusal olduğum için bir şey söyleyemedim.

“Seni tutmayayım. Gelecek ay seni ziyaret etmeyi planlıyorum.”

“Harika plan. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonumu yanımdaki sandalyeye attım ve bir kadeh şarap daha doldurdum.

Yirmi dört yaşındaydı. Tabii ki birileriyle çıkacaktı. Altı ay önce ayrıldığından beri ilk kez geçen hafta çıkmasına biraz şaşırmıştım. Ama belki de başka kadınlarla birlikte olmuştu; sadece çıkmamıştı.

Yirmi dört yaşındaydı. Gençti. Seksiydi.

Başka biriyle birlikte olmadığını düşünmek için aptal olmak lazımdı. Acı verse de kıskanamazdım, kızamazdım ya da başka bir şey yapamazdım. Daisy’yi seçmiştim, çünkü o zaman bir seçim gibi gelmemişti.

Ama işin özü şuydu: Griffin beni güvende tutmak için Doug Mann’ı öldürmüştü. Bu sonsuza kadar taşıyacağım ödenmemiş bir borçtu.

Yani milyonlarca kadınla çıkabilirdi. Bana bir daha mesaj atmamayı ya da aramamayı seçebilirdi. Bu tüm geçişlerin geçişiydi.

Ona hayatımı borçluydum. O bana hiçbir şey borçlu değildi.

KIRKINCI BÖLÜM

Bir hafta daha geçmişti. Aramayacaktı.

Spor yapmak, ruh sağlığını korumak için tercih ettiğim bir yöntem haline gelmişti. Ne zaman bir acıma partisinin yaklaştığını hissetmeye başlasam, kıyafetlerimi değiştirip sokağın aşağısındaki spor salonuna gidiyordum. Ve bayılacak duruma gelene kadar orada takılıyordum.

Bazı günler uzun bir patıkaya tırmanmak için dağlara gidiyordum. Oradaki havayı seviyordum. Berraklığı seviyordum. Ne kadar küçük olduğumu hissetmeyi seviyordum. Orası her zaman bakış açımı yeniden kazandığım yerdi.

“Önden buyurun.” Genç bir adam apartmanımın kapısını açtı.

“Teşekkür ederim.”

“Yeni mi taşındınız?” diye sordu.

“Evet.” Merdivenlerin altındaki kutumdan postalarımı alıyordum.

Benimkinden iki sütun ötede bir kutunun kilidini açtı. “Şey, beş yıldır buradayım. Bölgede gezinmenize yardımcı olacak birine ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ben 4A’dayım. Sam.” Elini uzattı.

Sam. Sırtım. Adımı çalmış. İyi ki yasal yola başvurmamıştım. Samantha ve Sam asla yürülmezdi. Yürüyecek bir şey aradığımı ima etmedim. Ama Nate gitmeme izin verdiğine ve Griffin yoluna devam ettiğine göre, belki de *bir şeyler* için olasılıkları açık tutmalıydım.

Elini sıktım. “Swayze.”

“Swayze. İsmi sevdim.”

Kıkırdadım. “Yapma. Lütfen. Eğer komşu falan olacaksak, senden nefret etmek istemem. Ama ismimi sevdiysen, korkarım daha fazla konuşacak bir şeyimiz yok.”

Sam güldü. “Yeterince makul. Umarım yakında görüşürüz.”

“Umarım.” Gülümsedim.

Onun arkasından iki kat merdiven çıktım ve son bir kez o dördüncü kata çıkmadan önce gülümsedi, ben ise ikinci katın koridorunda ilerleyip postalarımı göz attım. Çoğunlukla ıvır zıvırdı.

Anahtarımı cebimden çıkarırken başımı kaldırıp baktım ve biraz irkilerek durdum.

“Selam,” dedim nefes nefese.

Griffin kapımı itti ve elinde beyaz bir zarf vardı. “Market parası.”

“Sana telefon numaramı verdim, adresimi değil.” Zarfı alıp çantama koydum.

“Parayı getirmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.” Adres yorumumu duymazdan geldi.

Yanından geçip kapımın kilidini açtım. Ağzına yeni bir sakız atmış gibi nane kokuyordu.

“Bana borcunu ödemene hiç gerek yoktu.” Kapıyı açtım ve çantamı yere bıraktım.

“Borçlu olmayı sevmem.”

Döndüm. Ben kapıyı açık tutarken o kapının pervazına yaslanmıştı. “Bana asla borçlu olamazsın.”

Alnında küçük bir gerginlik belirdi. Bildiğimi biliyor muydu?

Göğsümden küçük bir kahkaha kaçtı, gergin bir kırılmaydı bu garip an. “Koridorda durmak zorunda değilsin. İçeri gelebilirsin.”

“Gitmem gerek.”

Kapımın önünde ne kadar beklemişti? Adresimi annesinden ya da benim annemden almıştı muhtemelen. Parayı bana postalayabilirdi.

Bana hiçbir borcu yoktu. Nate öpmek için onun olmadığını söylemişti. Griffin’in hiçbir parçasının hâlâ benim olmadığına emindim.

“Tamam.” Kalçamla kapıyı açık tuttum, ellerimi şortumun arka ceplerine soktum.

Griffin’in bakışları vücudumda gezindi. Bu çok tanıdıktı. Bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştı. Bu tanıdık hissin yanlış umutları beslemesine izin vermeyecektim.

“Neden Salt Lake City?”

Omuz silktilim. “İyi hissettirdi. Dağlar. Enerji. Şehri denemek için sadece altı aylık kontrat imzaladım.”

Başıyla yavaşça onayladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bu sessizlik duraklamaları acı vericiydi.

“Annem gelecek ay ziyarete gelecek. Annen, baban ve kız kardeşlerin seni ziyarete geldi mi?”

Başını iki yana salladı.

Kelimeler, Griff. Bana kelimeler ver ya da git ama burada ölüyorum.

“Harley bayisinde mi çalışıyorsun?” Eziş büzüş bir hale geldim. Neden bunu sormuştum ki? Evet... Çünkü orada öylece duruyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Başımı iki yana salladım. “Özür dilerim. Buna cevap vermek zorunda değilsin. Sadece... ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü kapımın önünde duruyorsun, konuşmuyorsun, gitmiyorsun ve içeri gelmiyorsun. Bu sadece...”

“Özür dilerim.” Bir adım geri çekildi.

Hayır. Gıtmesini istemiyordum. Ama kalmasını da isteye-
mezdim.

Bu bir vedaydı. Bunu içimde hissediyordum. Çünkü bir se-
çim yapabilseydik, buna sahip olabilirdik. Ama artık çok geçti.
Bunu gözlerinde görebiliyordum, göğsüme kayan gözlerinde.
İşte o zaman avucumu kalbimin üzerine sürttüğümü fark ettim.

Evet. Acıtıyordu.

“Kendine iyi bak.” Bana gergin bir şekilde gülümsedi.

Kendine iyi bak. Hayır, sonra görüşürüz. Hayır, seni arayaca-
ğım. Olmaz. Kendine iyi bak kalıcı bir vedaydı.

Siyah botlarının üzerinde dönüp merdivenlere doğru ilerledi.

“Griffin?”

Güm! Güm! Güm!

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

Dönmeden durdu.

“Teşekkür ederim.”

Birkaç saniye heykel gibi dikildikten sonra bacakları hareket etti.

Bana bakmadı.

Başıyla onaylamadı.

Hiçbir şey vermedi bana.

Güle güle, Marketteki Adam.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

“İyi görünüyorsun.”

Zıplıyordum, atletimi karnımın üzerine geri ittim, antrenmanım yüzünden ter içinde kalmıştım.

“Yakaladım seni.” Spor salonu fareleri yanımızdan geçerken Beth aynadan bana göz kırptı.

Surat ifademi toparladım, utanıyordum ama çalışmaktan kıpkırmızı olduğum için kimse anlamayacaktı. “Karın kaslarım belirginleşmiş.” Kıkırdadım. “Benimle dalga geçme. Sadece daha önce hiç olmamıştı. O küçük çıkıntılara bakmaktan kendimi alamıyorum.”

Beth çantasını omzuna attı. “Sanırım karnımdaki tümsek görünümlü herhangi bir şeyi gerçek kas olarak tanımlayabilmem için dokuz kilo daha almam gerekiyor.”

Biraz daha kıkırdadım. Bu iyi hissettiriyordu.

Dışarı çıkarken iç geçirdi. “Vay... Merhaba!”

Bakışlarını sokağın aşağısına kadar takip ettim. Yaklaşık beş park yeri güneyde, iki motosiklet vardı. Bir adam ve bir kız kasklarını çıkarıyorlardı.

Hayır. HAYIR. HAYIR!

Eğilmeme ya da kaçmama fırsat kalmadan Griffin beni gördü.
“Kutsal seksilik diyebilir miyiz?” Beth kendini yelpazeliyordu.
“Salt Lake City’nin nüfusu ne kadar?” Mırıldandım.
“Neden sordun?”

Griffin’e mahcup bir şekilde gülümsedim. Onu gördüğümü görmüştü. Kafamı çevirip görmemişim gibi davranamazdım, özellikle de Beth’in gözbebekleri kaldırımdan aşağı gidip ayaklarının dibinde dinlenirken. “Sebebi yok. Sadece buraya geldiğimde daha büyük geldi. Ama son zamanlarda oldukça küçük hissettiriyor.”

“Kahretsin... Onun kutsal seksiliği bu yoldan geçiyor.”

Evet, öyle ve kadın arkadaşı da öyle. Lanet olsun... Neden bana Apple’ı hatırlatıyordu? Sadece saçları sarıydı.

Benimkinden daha sarıydı.

Benimkinden uzundu.

Benimkinden daha kalındı.

Boyu benimkine yakın ama belki üç santim daha uzundu. Aşağı yukarı benim gibiydi ama *daha fazlasıydı*.

Ve motosiklet kullanıyordu.

“Ben gidiyorum. Böyle kokarken ateşli bir erkeğe yaklaşmam. Görüşürüz.”

“Beth...”

Ben onu durduramadan ters yönde dokuz metre ilerledi. Harika. İkiye bir.

“Merhaba,” dedi.

Kahretsin, kask takmasına rağmen saçları şampuan reklamlarındaki gibi görünüyordu.

Şu anda koktuğum kadar berbat göründüğümü biliyordum; inanılmaz derecede berbat. “Selam. Dünya küçük.”

Hem de çok küçük.

“Öyle görünüyor. Samantha, bu Ginny. Gin, bu Samantha.” Bana göz kırptı.

Gözlerimi kısa bir an için kıstım, sonra kız arkadaşına en güzel gülümsememi gönderdim.

“Merhaba.” O da gülümsedi. Utangaç ve tatlıydı. Şampuan reklamı yapan bir kadının tam tersiydi.

Griffin’le tanıştığımda ben de onun gibi utangaç ve tatlıydım.

Ve harika bir ismi vardı. Uzun ya da kısa olabilirdi. Çok fazla olasılık vardı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim sinsi görünmeden. Sinsi değildim. Tamam, Apple’a karşı biraz sinsiydim ama o Apple değildi.

“Sizi mahalleme getiren de ne?” Evet. Dört haftadan kısa bir sürede tüm mahalleye sahip çıkmıştım.

“Dondurma.” Griffin kafasını spor salonunun hemen yanındaki dondurmacıya doğru salladı.

Başımla onayladım. Ne zamandan beri bir hevesle dondurma yemeye başlamıştı?

“Anladım.” Ginny’ye tekrar gülümsedim. Kıza bakmak, Griffin’e bakmaktan daha kolaydı.

Sokağı belli bir açıyla işaret etti. “Sen de şu apartmanda oturuyorsun.” Parmağıyla tam benim evimi gösterdi.

“Orada oturduğumu nereden biliyorsun?” Onunla benim hakkımda mı konuşuyordu?

“Ne?” Gözleri biraz kısıldı. “Hayır. Yani Griffin’in evi o binada.”

Gözlerim biraz daha açıldı. Dudaklarımı ıslatıp birbirine sürdüm.

Hayır. Lanet olsun. Olamazdı.

“Şaka yapıyor,” diye mırıldandım.

“Şaka yapmıyorum.” Gözleri, ona benden *bahsetmemiş* gibi ikimizin arasında gezindi. “Bu neden garip?”

Griffin ona bakıp gülümsedi. “Garip değil. Hadi dondurma alalım.”

Ginny başıyla onayladı. “Evet.” Bana yine masum bir şekilde gülümsüyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

Yavaşça başımla onayladım. Şok tüm kelimelerimi esir almış durumdaydı.

“Görüürüz.” Griffın bana hızlıca bir göz attı.

Evet, Griff. Bana öyle bakma. Biliyorum... Biliyorum. Swayze 2.0’a terfi ettin. Aferin sana.

Onun için kapıyı açmasını izlerken, acaba karnında küçük kaslar var mı diye merak ettim. Belki de artık bende de olduğunu ona söylemeliydim.

Tamam. Belki de söylememeliydim.

Yüksek bir apartmandı. İnsanlar binanın her tarafına, caddenin her iki yönüne ve caddenin hemen karşısındaki kapalı otoparka park ediyordu.

Bisikletini ya da kamyonunu görmediğim için kendimi suçlayamazdım. Binaya gelip gitmek tamamen zamanlamayla ilgiliydi. Burada kaldığım dört hafta boyunca muhtemelen sadece bir düzine başka kiracıyla karşılaşmıştım.

Ama... VAY ANASINI! Griffın benim apartmanımda yaşıyordu.

Ve Swayze 2.0 nerede yaşadığını biliyordu. Onun dairesine gitmiş miydi? Muhtemelen. Yani... Üçüncü resmi randevumuzda seks yapmıştık. Bahse girerim oral seksin sonunda kusmuyordur. Swayze 2.0 bunu yapmazdı.

Ne ironi ama. Griffın’ın Madison’da kalmak istememesi için bir sürü neden vardı ama en büyük nedenin Nate olduğuna eminim. Başka bir adama âşık olmamı izlemek istememişti.

Ve ben burada, onun benim daha iyi bir versiyonumla çıkmasını izliyordum. Çok tatlısın, kader. Gerçekten öylesin.

Duştan sonra, bir müşteri için iş ilanı üzerinde çalıştım ve Nate'in bana gönderdiği, Morgan'ın birkaç fotoğrafına göz attım. Her zaman sadece Morgan. Nate hiçbirinde yok.

Kapım alındı. Buraya taşındığımdan beri kapım ilk kez alındı. Gözetleme deliğinin diğer tarafında Griffin'i gördüğümde biraz şaşırdım, beyaz bir tişört ve yırtık bir kot pantolonla yeni duş almış gibiydi.

Başımı kapıya yaslayarak kendimi sakinleştirmek için birkaç nefes aldım.

Kapıyı üç kez daha çaldı. Kapının kilidini açtım ve onu pek de soğuk olmayan bir gülümsemeye karşıladım.

"Sana borcumu dediğim gün, bu binada yaşadığımı söylemeliydim. Özür dilerim."

Hayatının geri kalanı için serbest geçiş izni.

"zr dilemene gerek yok. Asla." Samimi bir şekilde söylemeye çabaladım. Sanki eskiden beri ona sırtıyormuşum gibi hissediyordum.

"İçeri girebilir miyim?"

Duygularımın ürpertisi tenimi sardı, gözlerimi yaşarttı ve bakışlarımı kaçırırken hızla kırptırdım. "Evet. Tabii ki. İçeri gel."

Ev nceki evimden daha küçüktü. Küçük bir dolap ve banyo dışında her şey tek bir odadaydı.

Griffin etrafta dolaşıp pencerenin önünde durdu. "Binanın aynı tarafındayım. Dört kat yukarıda."

"Manzaraya bayılıyorum."

Başıyla onayladı, elleri cebinde, bana döndü. "Cüzdanımı unuttuğum gün seni markette görme şansım ne? Senden sonra ilk randevuma çıktığım gün seni görme ihtimalim ne? Lanet. şans. Ne. Kadardı. Ki?"

Pencere pervazına yaslanarak bana bakıyordu. Tepki vermedim. Sorularının cevaplarının ne olduğundan emin değildim. Oksijen için kamam gerekirse diye kıım n kapıya dayalı duruyordu.

“Benim yaşadığım binada ev kiralamana ihtimal vermiyorum bile.”

İhtimal nedir ki kraliçesiydim. Bu noktada herhangi bir şeyin beni şaşırtması şaşırtıcıydı. Domuzlar uçabilirdi ve bunu görürsem onlara ikinci kez bakacağımı sanmıyordum.

“Ginny buraya iki ay önce taşındı.”

İşte başlıyorduk. Elim her ihtimale karşı kapı koluna gitti.

“Patronumun yeğeni. Patronumun akrabası olan biriyle, hatta başka bir çalışanla çıkmak benim tarzım değil. İşler karışabilir. Karışıklığı sevmem.”

Bu nötr ifadeyi korumak çok zordu. Yüzüm utanç içinde buruşmak istiyordu. Ben karışıklığın tanımıydim.

Bakışları odanın içinde gezindi. Biraz da dağınıktı. “Onunla işte tanıştıktan sonra, bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşündüm. Hoş biri. Ve komik. Konuşması kolay.”

Sapla. Sapla. Sapla.

Sorun değildi. Hayatımı kurtaran adamın bana işkence etmesine izin vardı. Hayatımın geri kalanında tamamen onun merhametine kalmış durumdaydım.

Kapı kolunu sıkıca kavradım.

“Ama sonra sen ortaya çıktın. Birdenbire lanet olası şekilde ortaya çıktın.” Sesi biraz sertleşerek odadaki havayı yoğunlaştırdı.

Çenesindeki kaslar birkaç kez zonkladı.

“Gideceğim,” dedim. “Nereye gitmemi istersen oraya giderim. Madison’a. Seattle’a. Dallas’a. Yeni Zelanda’ya.” Boğazımda büyüyen duyguyla savaştım. “Eğer istersen cehenneme giderim.”

Gözlerim yaşlarla doldu.

İrkildi. “Neden böyle söylüyorsun?”

O eski ama tanıdık delilik sınırını hissederek acı dolu bir kahkaha attım. “Benim için bir adam *öldürdün*. Cığerlerime çektiğim her oksijende senin adın var. Hayatımı sana borçluyum. Bu yüzden bu hayatı kesinlikle nerede yaşamamı istersen orada yaşayacağım.”

Sertleşmiş ifadesi saf bir ıstıraba döndü.

Ona bakışımı bulanıklaştıran gözyaşlarımı serbest bırakmak için gözlerimi kırıştırdım. “Hipnoz işe yaramadı. Hatırlayamadım. Ama çok korkmuştum.”

Doug’ın dairesinin kapısını çalarken ne kadar korkmuş, öfkeli ve umutsuz hissettiğimi şimdi bile hatırlıyordum.

“Evine bir şişe sakinleştirici ve bir bıçakla gittim.”

“Tanrım...” dedi.

Adam bana öldüğünü söylediğinde kapısına dayadığım mağ-lup yumruğum gözümün önüne geldi.

“Veda etmeden beni terk ettiğin için senden nefret ettim. Daisy’e ne olduğunu hatırlayacağımı düşündüğüm için kendim-den nefret ettim. Ve masum bir çocuğu ve genç bir kadını öldür-düğü için ondan nefret ettim. Bir yanımda daha fazlası olduğunu biliyordu. Daha fazla ölüm. Kaybedilen daha fazla hayat.”

Omuz silktim, çenemi iki yana salladım, bakışlarım aramız-daki zemine sabitlenmişti. “Eğer onu öldürmezsem, öfke, korku ve suçluluk beni öldürecek.”

Siyah botlarını gördüm. Başımı kaldırıp bana doğru izlediği yolu takip ettim.

“Ölmeden önce ne dediğini bilmek ister misin?”

Gözlerimi sildim ve başımı iki yana salladım.

“Hayır?” Tam önümde duruyordu, o kadar yakındı ki vücu-dunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Hayır,” diye fısıldadım, bakışlarıyla buluştum. O viski rengi bakışların derinliğini özlemiştim.

“Sanırım bilmen gerekiyor.”

Gözlerimi kapattım. “Hayır.”

Nane burnuma geliyordu. Çok yakındı. İnanılmaz derecede yakındı.

“Ginny senin için mükemmel.” Yalan değildi.

“Ginny’yi istemiyorum.”

Göğsümden kamıma doğru bir acı akıyordu.

“Ölmeden önce ne dediğini bilmeni istiyorum.”

Gözlerimi daha sıkı kapatırken daha fazla gözyaşı akıyordu.

“Neden?” Boğuk nefesler arasında idare ediyordum.

Eli yanağıma dokundu. Bedenim duygularla titriyordu.

“Çünkü *seni* istiyorum. Ve sana sahip olabilmemin tek yolu her şeyi bilmen.” Sözleri çok fazla ağırlık, çok fazla ıstırap taşıyordu.

Gözlerimi açıp ona uzandım. Geri adım attı, elini yüzümden çekip kapı kolunu tuttu. Kenara çekildim, kendimi yine ıssız hissediyordum.

“Bizim için ortası yok. Ya hep ya hiç olmak zorunda.”

Kollarımı vücuduma sararken titrek bir nefes aldım ve bir kez başımla onayladım.

Kapıyı kapatmaya başladı ama yarı yolda durdu. “Çeki bozdur.” Kapı tık diye kapandı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Anlamıştım.
Doug'ı o öldürmüştü. Borçlu olan bendim.

Ama çok yol kat etmişim. Çok şeyi geride bırakmışım.
Geçmişini tekrar yaşamak istemiyordum.

Artık istemiyordum.

Bir parçam, içimde bir düzine huzursuz ruhun daha yaşıyor olma ihtimalinden korkuyordu. Geriye dönmek istemiyordum.
Bir daha asla.

Sanki dünya ne zaman birbirimizi bulmamız gerektiğini ve ne zaman boşluğa ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Griffin evime geleli bir hafta olmuştu ve o zamandan beri birbirimize rastlamamıştık.

Ona gitmeyi düşünmüştüm ama ne telefon numarasını ne de evinin numarasını biliyordum. Yani ya kader bizi yine aynı yere getirecekti ya da o bana gelmek zorunda kalacaktı.

Eskiden nişanlı olduğumuzu söylediğimden beri Griffin, Beth'in saplantısı haline gelmişti. Yirmi yedi yaşında, çok sevdiği bir kocası ve üç yaşında bir oğlu vardı ama benim hikâyem onun mutlu kaçışıydı.

Spin dersimiz başlamadan birkaç dakika önce, “Tamponun var mı?” diye fısıldadı.

“Ah... Hmm...” Bisikletten indim. O da beni dolaplara kadar takip etti. Çantamı karıştırdım ve bir yıldır çantamın dibine gömülmüş gibi görünen bir tampon çıkardım. Burnum kırıştı. “Özür dilerim. Ambalajı hâlâ sağlam.”

“Hayat kurtarıcı.” Elimden kaptı. “Al.” Eğildi. “Bu çantan-
dan düştü.”

Zarfı aldım. “Teşekkürler.”

Kadınlar tuvaletine doğru koştu.

Kahretsin. Griffin’in çekini bozdurmam gerekiyordu. Parmagımı zarfın mührü üzerinde kaydırıp açtım.

İçinde bir çek ve telefon numarasının yazılı olduğu yapışkan bir not vardı.

Haftalardır çantamdaydı. Çeke bir göz attım. Üzerinde adresi ve daire numarası vardı.

Ve ben harika ismimi kabul etmeyi reddeden bir aptal olduğum için, çeki Samantha Samuels adına kesmişti.

Başımı iki yana sallayarak sııttım.

Çeki bozdur.

Dersten sonra duş aldım ve asansörü bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğum için dört kat merdiveni koşarak çıktım. Bir yandan tişörtümü terli tenimden sıyrırken bir yandan da kapısını çaldım.

Asansörü beklemeliydim.

Kapıyı açtı. Konuşmalar ve kahkahalar koridora geliyordu.

“Merhaba.” Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Onu görebilmek için boynumu eğdim. Televizyonda NASCAR vardı. Bizim eski televizyonumuzdu. Dairesinde kadınlı erkekli bir sürü insan eğleniyordu.

Bir parti vermişti ve ben davetli değildim. Bu harika bir şekilde garipti.

İçimden bir ses, bir adamı nasıl öldürdüğünü ve o adamın son nefesini vermeden önce ne söylediğinin ayrıntılarını tartışmak istemediğini söylüyordu.

“Vay canına.” Ellerimi kaldırıp bir adım geri çekildim. “Aramam gerekirdi. Benim hatam.”

“Sadece yarışı izleyip takılıyoruz. İçeri gelsene.”

Başımı iki yana salladım. “Davetsiz misafir olmak istemiyorum.”

Kıkırdadı. “Davetsiz misafir değilsin. Eğer uslu durabilirsen, içeri gelebilirsin.”

Derin bir nefes alarak en iyi gülümsememi takındım ve dairenin eşiğinden adımımı attım. Kendimi küçük insan kalabalığının içine doğru zorlarken kapıyı kapattı ve bir oda dolusu yabancından birkaçının gülümsemesiyle karşılandım.

Bir çeşit alkol olması için dua ederek mutfağa doğru ilerlerken donup kaldım. Sadece birkaç metre önümde sırtı bana dönük bir sarışın vardı.

Swayze 2.0.

O buradayken beni evine davet ettiğine inanamıyordum. O dönmeden önce, kapıya doğru bir adım atmak için döndüm. Bu korkunç bir fikirdi.

Pat.

Griffin’in geniş göğsüne çarptım. Kırmızı bardağında ne varsa ikimizin de önüne döküldü.

Damlayan bardağı bedenlerimizden uzak tutarken yüzümü buruşturdum. “Kahretsin. Özür dilerim.”

“Ne yapıyordun?” Islak gömleğine bakıp kaşlarını çatı.

Eğilip sesimi alçalttım. “Ginny buradayken beni evine çağırdın için gidiyordum. Bu çok tuhaf. Neden böyle bir şey yapıyorsun?”

Kaşları çatıldı. “O burada değil.”

Başımı geriye atıp garip bir şekilde gözlerimi devirdim.

Griffin başımın üzerinden baktı ve yüzü rahatladı. Eğilip fincanını tezgâhın üzerine koydu. Omuzlarımdan tutarak vücudumu döndürdü, böylece sırtım göğsüne değdi.

Swayze 2.0 arkasını dönmeden önce kurtulmaya çalıştım.

“Millet, Samantha’yla tanışın. İkinci katta oturuyor. Yeni kız. Kibar olun. Hemen ürküyor.”

Sarışın kız döndü ama Ginny değildi.

“Selam, Samantha,” diye cevap verdi herkes hep bir ağızdan.

Yüzümde yumurta pişirilebilirdi. Utancımdan yüzüm kızarıyordu. İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyordum ve Griffin az önce kolayca ürktüğümü söyledi ki bu doğru değildi. Tam olarak doğru değildi. Beni Samantha olarak tanıtmıştı, oysa ben bu ismi sadece bir gün denemiştim.

Ancak bu durumun en utanç verici yanı, beni ıslak gömleğini saklayacak şekilde konumlandırmış olmasıydı, ancak benim gömleğim ıslak ve meme uçlarım sertti çünkü bardağında ne varsa soğuktu.

Griffin beni bıraktı ve meme ucu sorunumu gizlemek için omuzlarımı içe doğru kıvırdım. “Gitmem gerek.” Yanından geçip kapıya doğru ilerledim.

Elimi tuttu ve beni sola, doğruca yatak odasına çekti.

“Üstümü değiştirmem lazım!”

Kapıyı kapattı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Islak kumaşı göğsümden çektim.

“Evime neden geldiğini söyleyene kadar gidemezsin.” Islak gömleğini silkeledi.

Baktım. Ve baktım. Ve... baktım.

“Hepsini daha önce gördün.” Askıdan temiz bir tişört çıkardı.

Omuz silkdim. “Etkisini asla kaybetmiyor.”

Sırıttı. “Neden geldin? Ayrıca sonunda zarfı açtın ve adresimi buldun.”

Aptal gülümsemem ortaya çıktı.

“Ama hâlâ paranın bankadan çıktığını görmedim.”

“Samantha Samuels. Gerçekten mi?”

“Fişin arkasında öyle yazıyordu.”

“Paraya bile çeviremiyorum.”

“Neden geldin?” Önüme geçip gömleğimin eteğinden tuttu.

Kollarımı vücuduma sardım. “Hmm... Ne yapıyorsun?”

“Benim temiz bir gömleğimi giyebilirsin.”

Gömleğimi ölümüne kavrayarak gözümü kırpmadan ona baktım.

“Hepsini daha önce gördüm. Kollar yukarı.”

Kavrayışımı gevşettiğimde gömleği başımın üzerinden sıyrıldı. Bakışları doğum lekeme gitti, daha önce yüzlerce kez gördüğü başka bir şeye.

Onu ilk gördüğü an dışında hiç böyle odaklandığını görmemiştim.

“Neden geldin?” diye fısıldadı, sanki büyülenmiş gibi gözlerini doğum lekeme odaklamıştı. Bu konuda hiç düşünmemiştim... Şimdiye kadar.

“Ben... Seninle konuşmak istedim.” Doğum lekesini gizlemek için kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum.

Önümde diz çöktü. “Ne hakkında?”

Ne yapıyordu? Gözleri karnımdan hiç ayrılmıyordu.

“Doug.”

Viski gözleri iki saniyeliğine bakışlarımla buluşmak için yukarı kaydı. Başıyla onaylayıp dikkatini karnıma verdi.

“Ne yapıyorsun?” Kollarımı çekerken sordum.

“Şşş...” Dudaklarını doğum lekemin altına bastırdı. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Neden bilmiyordum. Dokunuşu o kadar inanılmazdı ki; şefkatli, saygılı ve unutulmazdı. Çok yavaşça, dudaklarını azıcık yukarı kaldırdı, sanki... Bilmiyordum.

“Daisy’yi öldürdü,” diye fısıldadı tenimin üzerinden. “Ama acele onu kesti... Buradan...” dudaklarını tekrar en alta bastırdı

ve yukarıya, göğsümün hemen alt tarafına doğru hayaletimsi bir şekilde hareket ettirdi. “Buraya kadar.”

Hayır...

“Şimdi olmaz...” Yalvanyordum, bu sefil gerçeklikle -bu akıldan çıkmayan ifşayla- savaşıyordum.

“Şimdi.” dedi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Griffin

“**S**eni koruyacaktım. Seni güvende tutacağıma söz verdim. Ben senin olmasam bile sen benim dünyamdın.”

Kollarımı beline dolayıp yanağımı doğum lekesinin üzerine koyduğumda vücudu duygularla titriyordu.

“O sabah erkenden, güneş doğmadan uyandım. Ve seni uyurken izledim. Tek istediğim seni kollarıma almak ve yanımda götürmekti. Milyonlarca gün batımının gölgesinde saklanabileceğimiz karanlığı kovalamak istedim. Eğer sen zamanı aşabiliyorsan, biz neden durduramıyorduk? Aşkımız neden ölümsüz olamadı?”

“Griff...” diye ağladı.

Onu incitmek istemiyordum. Onu sevmek istiyordum. Ama başka birinin hayatını almıştım ve benim hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı. Sevebilmemiz, yaşayabilmemiz için bu bizim yükümüz olmalıydı. Ben bunu mezara götürecektim. O da kendi mezarına. Ve ikimiz de bunu, *bu* hayatta arkamızda bırakacaktık. Her şeyi deneyecektik bunun için.

Ya hep ya hiç olmalıydık.

“Jett eskiden Özel Kuvvetler'deydi. Benimle paylaştığı bazı yetenekleri ve bilgileri vardı. Benim tek bir silahım bile yoktu.

İhtiyacımı da yoktu. Saklayacak bir şey yoktu. Daha az sorumluluktuk. Eldivenli diğer elimle gözetleme deliğini kapatırken Doug'ın kapısını çaldım. Tüm aptallar gibi o da korkusuzdu ve kapıyı açtı."

"Ne oluy..."

Onu içeri ittim, kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim.

"Polisi aramadan önce defol git buradan."

"Morgan Daisy Gallagher."

Gözlerini kıstı ve bacakları kanepeye çarpana kadar geri geri adımlar attı.

"Onu sen mi öldürdün?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. "Bugün yoğun bir programım var. Sadece beni memnun et. Beni memnun edersen daha az acı verici olur."

"Beni yine döveceğini mi sanıyorsun?"

"Tanrım, hayır." Başımı iki yana salladım, bir adım daha yaklaştım. "Kendini asacaksın."

Gergin bir kahkaha attı. "Siktir git."

"Tek soru şu... Neden? Hmm... Sence yüzündeki yara izi yüzünden mi bu kadar ürkütücü görünüyorsun? Bir gün uyanıp aynada kendine bakmaya daha fazla dayanamamış olabilir misin? Belki de öfke ve kendine zarar veren delilik yüzünden o yarayı kesip açtın. Geçmişinden, günahlarından arınmak için. Sonra da kendini astın."

Bir adım daha yaklaştım.

Kanepeye geri düştü.

"Ne istiyorsun? Kazaya meyilli komşumla mı ilgili?"

Başımı iki yana salladım. "Morgan Daisy Gallagher hakkında bilgi istiyorum. Yüzündeki yara izini bilmek istiyorum."

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

“Sen ne kadar hasta bir herifsin?” Mutfağına doğru ilerledim. “Dondurucundaki vücut parçalarından mı bahsediyoruz?”

Koltuktan fırladı ve üzerime geldi. Onu duvara çarptım. İz bırakacak kadar sert değil, sadece onu zapt edip istediğim yere, beynine giden tüm oksijeni kontrol ettiğim yere yönlendirecek kadar sert.

“Yara izi?” Kollarımı iz bırakmayacak şekilde kullanarak baskıyı artırdım. “Bir... İki... Üç...”

Çırpındı. Ona hızlı bir nefes aldırarak kadar izin verdim.

“Yara izi? Bir... İki... Üç...” Bıraktım.

O konuşana kadar bunu birkaç kez tekrarladım.

“Beni kesti...” Öksürdü. “Ben de onu kestim.”

“Nereden?”

Öksürdü. Tekrar baskı uyguladım. “Bir... İki... Üç...”

Bıraktığımda daha fazla öksürdü. Eli, hareketsiz kolumu tutmaktan göğsünde görünmez bir çizgi çizmeye geçti. “Beni kesmek için kullandığı aynı metal parçasıyla onu kestim...”

“NERESİNDEN?” Sabrım tükenmişti.

“Bu... buradan.” Parmağını kaburgalarına bastırdı ve doğruldu.

Doğum lekesi. Doğum lekesinin tam yolunu çizdi.

Çenem sıkıştı. “Kaç tane?”

Daha fazla öksürdü. Kolumu tekrar tırmalayana kadar daha fazla baskı. “Kaç kız? Kaç? Kesmeden önce son şansın. Sikik. Yüzünü. Aç.”

“Ben... Bilmiyorum.”

Gözlerimi kapattım. “Bilmiyorum” demek, çok kişi var demektir. Saymak için çok fazla. Gözlerimi bir daha açmadım. Kollarım daha fazla baskı uyguladı. Saydım.

Çırpındı.

Bilincini kaybetmesini istiyordum, ölmesini değil.

On saniye sonra vücudu gevşedi. Bıraktım, onu yere yatırdım ve ceketimin içinden paraşüt kordonunu çıkardım. Kordonun

her iki ucuna da düğünler attım -biri kafasına, diğeri kapı koluna- ve onu asmak için yukarı kaldırdım. Yakınına bir tabure koydum. Ve oradan ayrıldım.

Bıçak olmadan.

Silah olmadan.

Yaralama ya da boğuşma izi olmadan.

Sonra batıya doğru sürdüm. Tüm dünyamı Madison'da bırakarak.

Ama...

Doğum lekesini tekrar öptüm. Ve tekrar. Ve tekrar. "Güven-deydin."

"Griff..." Adım göğsünden sanki yırtılarak çıkmıştı.

"Sana inandım... Yüzde doksan dokuz. Ama bir adamın canını almadan önce, bunu kesin olarak bilmem gerekiyordu."

Yas tutuyordu, ona sarıldım. Kendi ölümünün ayrıntılarını duymanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak hayal edemiyordum. Bu yüzden... sadece ona sarıldım.

Uzun dakikalar sonra, zor nefesleri ve sarsıntılı hıçkırıkları sessiz bir durgunluğa dönüştü. Yüzümü tuttu, beni kırmızı gözlerine ve göz-yaşı lekeli yanaklarına bakmaya zorladı. "Gitmesine izin verdim."

Başım ile onayladım ve bileğinin iç kısmını öpmek için başımı çevirdim.

"Gitmesine izin verdim."

"Biliyorum," dedim dudaklarımla yumuşak teninin tadını çıkararak.

Daisy ve Nate'in gitmesine izin vermeseydi burada olmazdı.

"Ama kalbim... gitmene asla izin vermedi."

Bakışlarım onunkileri buldu, ayağa kalkarken onları tuttum. "Biliyorum."

Gülümsedi. "Hep."

Gözlerimi kısıtım.

"Ya hep ya hiç demiştin."

Sırtıttım. "Hep." Sonra temiz bir gömlek alıp onun başından geçirdim.

“Bu biraz büyük.” Önünü ilikledi ve burnuna götürdü. “Ama Griffin gibi kokuyor.”

Kıkırdadım. “Bu temiz bir gömlek.”

Omuz silkti.

Elini tuttum. “Hadi Samantha. Yemek yiyelim.”

Ters yöne doğru çekti. Durdum.

Yüz ifadesi tekrar ciddileşti. “Bir can aldın.”

Ben bir can aldım.

Ve yükün bir kısmını paylaşmasına ihtiyacım olsa da hayatımın geri kalanında her gün yargıç, jüri ve cellat olmanın nasıl bir his olduğunu düşüneceğimi ona asla söylemeyecektim. Ölmeyi ne kadar hak etmiş olursa olsun, kendi ruhunuzdan bir parça bırakmadan birini öldürmenin imkânsız olduğunu ona asla söylemeyecektim.

“Bir hayat kurtardım. Birçok hayat.”

Ben de her gün kendime bunu söyleyecektim. Bunu düşünmek *zorundaydım*. Buna *inanmak zorundaydım*.

“Kaç kişiyi? Sence kaç kişiyi öldürmüştür?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum.”

“Neden?” diye fısıldadı.

Cevap vermedim. Sorusunun retorik olduğunu biliyordum. Akli başında insanlar bir seri katilin tam olarak ne olduğunu açıklayamazdı.

“Her zaman evine gelip giden kadınlar vardı. Fahişe olduklarını düşündüm.”

“Olabilirdi. Onun gibi insanlar ilişki kurdukları herkesi öldürmezler. Eşleri ve çocukları olan boktan seri katilleri düşün.”

“Peki kimi seçiyor? Neden Daisy? Neden Erica?”

Başımı iki yana salladım. “Gerçekten bilmiyorum. Senin tahminin de benimki kadar iyi. Yüzünü kestiği için Daisy’e kızgın olduğu belliydi. Onu kaçırdı mı? Cesedi bulunmadan önce ne kadar süre kayıptı? Yüzünü kesmesi onun için yaptığı diğer planları engelledi mi? Hasta herifin tekiydi.”

“Diğer planları mı?”

“Bırakalım bu konuyu. Bir önemi yok.”

Elini benimkinden çekip kendine sarıldı. “Sence ona bir şeyler yaptı mı ya da yapmayı planlıyor muydu?”

Boynumun arkasını ovdum. “Bunun bir önemi yok. Bunları düşünmemize gerek yok.”

“Bunun önemli olmadığını nasıl söylersin? Nasıl olur da benim o hasta piçin ona ve bana akla hayale gelmeyecek şeyler yapmış olmasının bir önemi olmadığını söylersin?”

Birkaç saniye dilimi tuttum. O buradaydı Tek başınaydı. Nate’den ve o hayattan uzaklaşmıştı. Geçmişten uzaklaşmıştı. Ama haklıydı. Her zaman onunla birlikte olacaktı, yüzeyin hemen altında.

Tıpkı benim her zaman Doug’ın ilmden sarkan cansız bedenini düşüneceğim gibi. Ve o da her zaman trajik bir şekilde ölmeyi düşünecekti.

“O öldü. Olanları değiştiremezsin. Bu yüzden bir önemi yok.” Yüzünü tuttum ve burnum onunkine değene, aynı nefesi paylaşana kadar eğildim. “Birbirimizin yükünü sonsuza dek taşıyacağız. Ama her şeye sahip olmamız için, yükler sessizlik içinde yaşamak zorunda. Onlara asla bir ses veremeyiz.” Gözlerimi kapadım. “Ve ben her şeyi seninle istiyorum.”

Beni öpmek için öne doğru kaydı. Onu serbest bırakarak geri çekildim.

“Anı yaşayalım. Ve şu anda yemek istiyorum.” Tekrar elini tuttum ve onu kapıya götürdüm.

“Swayze.”

Kapıyı açtım ve ona şaşkın bir bakış attım.

“Samantha değil.”

Sırıttım. “Emin misin?”

Gözlerini devirdi. “Evet. Bankam da öyle. Bana market parası borçlusun.”

“Sonra hallederim.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Swayze

Yarış bittikten sonra, ayrılan kalabalığın geri kalanıyla birlikte koridora çıkmayı başardım. Parmak uçlarımda yükselip Griffin'i görmeye çalıştım. Kapının hemen önünde, bazı arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Mağlup bir iç çekişle merdivenlere yöneldim ve evime geri döndüm. Saat neredeyse ondu. Duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş durumdaydım.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra gömleğimi kaldırıp aynadaki yansıma baktım. Onu kesmek için kullandığım sivri metal parçasıyla beni kesmişti. Başımı iki yana salladım.

"İnanılmaz," diye fısıldadım.

Dedektifler kesğin muhtemelen iskeleden ya da tekneden dolayı olduğunu düşünmüşlerdi. Bilmiyordum. Ama bunca zaman geçmişimi göğsümde taşımıştım.

Yatağa girdim. Işığı kapattığım anda kapım çaldı.

"Gerçekten?" Yorganı geriye atıp ışığı açtım.

Sürpriz değildi; ama belki de hayatımın en güzel sürpriziydi. Griffin gözetleme deliğinin karşı tarafındaydı. Kapıyı açtım.

Onun gömleği olan gecelik gömleğimi inceledi. "Güzel gömlek."

“Bence de.”

Bana doğru bir adım attı. Geri çekildim. Kapı arkasından kapandı. Kilitledi.

Tek kaşımı kaldırdım. “Kalacak mısın?”

Griffin kot pantolonunu ve botlarını egzersiz şortu ve çorapsız koşu ayakkabılarıyla değiştirmişti. “Kalmamı ister misin?”

Bana doğru bir adım daha attı.

Bu sefer geri adım atmadım. “Benimle çarşafların altına girip bu gece saklanmak ister misin?” Omuz silktim. “Mecbur olduğumuz için değil... Sadece istediğimiz için?”

Gömleğini çıkardı. Ben de benimkini. Ayakkabılarını çıkardı ve beklentiyle bana baktı. Gözlerim göğsünde gezindi, boğazını temizlediğinde bakışlarıyla tekrar buluşmak için geri çekildim.

“Külotunu. Çıkar.”

“Hâlâ iki şey var üzerine. Bende sadece bir tane var.”

“Gerçekten hâlâ üzerimde *iki* parça kıyafet mi var?”

Tabii ki... O şortun altına külot giymiyordu.

Dudaklarımı birbirine sürttüm. Hâlâ dudaklarımı öpmedi. Uzun zaman olmuştu.

Yedi ay. Ölüyordum. İlk çıkmaya başladığımız zamanların acımasız bir tekrarıydı.

“Benimle oynuyorsun.”

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp birkaç uzun saniye beni inceledi. “Oynuyor muyum?”

“Üçüncü randevumuzda benimle oynadığın gibi.”

“Ah... üçüncü randevumuz.” Sırıtıyordu. “Hatırladığım kadarıyla gerçekten iyiydi.”

Başımla onayladım, güvensizlik duygusundan nefret ediyordum. Ginny’yle kaç kez çıkmıştı? Üç mü? Üçten fazla mı?

Bu beni ilgilendirmezdi.

Şimdi beni onunla kıyaslayacak mıydı? Yatakta daha mı iyiydi?

Bu beni ilgilendirmezdi.

Beni ilgilendirmeyen şeylerden nefret ediyordum ama bilmem gerekiyordu.

“Hepsi,” dedi.

Zihnim şimdiki zamana geri döndü.

Bana doğru adım attı. Geri çekildim. Bacaklarımdan arkası yatağa çarpana kadar bu dansı yaptık.

“Ya hep ya hiç olmalıyız dedim. Bizim için ortası yok. *Hepsi* olmak...” Saçımı kulağımın arkasına aldı.

Titriyordum.

“Ya da her şey... Bu, benim senin geçmişini, senin de benimkini kabul ettiğin anlamına geliyor. Ve bu geçmişe ayrı kaldığımız aylar da dahil.”

Aklımı nasıl okuyordu?

“Ben gittim. Sen kaldın. Ve hayat ikimiz için de devam etti.”

Ne ima ettiğini biliyordum. Bittiğimizi sanıyordu. Ben de öyle. Ama yine de acıtıyordu.

“Nate ile seks yapmadım.”

Gerginlik alnına yerleşti. “Bunu bana söylemek zorunda değilsin.” Parmakları kolumda hayalet gibi dolaşıyordu.

“Bilmeni *istiyorum*.”

“Zaten biliyordum.”

“Sen...” Çenem çözülde ve yatağın ucuna otururken inançsızlıkla alay ettim, çıplak göğsümün üzerinde tutmak için bir battaniye kaptım. “Nereden biliyorsun? Benden habersiz Nate’le mi görüşüyordun? Bana göz kulak olmamı söyledi derken bunu mu kastediyordu? Doug’ı öldürenin sen olduğunu böyle mi biliyordu?”

Griffin burnundan ağır bir nefes çıkardı. “Kasabadan ayrılmadan önce onu ziyaret ettim. Evet, ona sana göz kulak olmasını söyledim. Seninle ilgilenmesini söyledim. Sonra da ona güven-de olduğunu söyledim.”

“Ona Doug’ı öldürdüğünü söyledin. Çünkü o biliyordu. Ben de öyle biliyordum.”

Griffin başıyla onayladı.

“O ne dedi? Ona bir adam öldürdüğünü söyledin. Seni ihbar edebilirdi. Cinayetten tutuklanabilirdin.”

Griffin başını iki yana salladı. “Yapmayacağını biliyordum. İkimiz de aynı şeyi istiyorduk, senin güvende olmanı.”

“Hiçbir şey? Hiçbir şey söylemedi mi? Hiç soru sormadı mı?”

“‘Teşekkür ederim’ dedi. Kapıdan çıkmadan önce de bana seni neden terk ettiğimi sordu.”

Tanrım, bunu duymak kalbimi acıtıyordu. “Sen ne dedin?” diye fısıldadım.

Parmak uçları çenemi okşadı. “Benim olmadığını söyledim. Ve yüzündeki acı bana senin onun da olmadığını söyledi.”

Öpmek için benim değilsin.

Başım utançla eğildi. Ne acı bir ironi. İki adam tarafından sevildim, ikisi de layık olanın kendileri olduğunu düşünmüyordu, oysa gerçek şu ki onlardan gelen bu tür bir sevgiye layık olmayan bendim.

Başka bir hayatta, bizim için savaşmam gerekirken Nate’in gitmesine izin vermiştim. Bana gitmememi söylediği halde terk edilmiş mülke gitmiştim. Neden? Bilmiyordum. Nedenini asla bilemeyebilirdim. Ama o, yirmi yılı aşkın bir süredir bu suçluluk duygusuyla yaşıyordu.

“Her şeyi bilmem gerekiyordu. Daisy’nin nasıl öldüğünü. Nasıl hissettiğini. Oraya neden yalnız gittiğini. Bilinmezlik beni bir kanser gibi tüketti. Sadece bu...” Yüzümü buruşturdum. “Bu sinir bozucu ihtiyaç. Bir uyuşturucu. Her şeyden daha güçlü bir bağımlılık.”

“Ne değişti?”

Bakışlarım onunkilerle buluşmak için yükseldi. “Sen.”

Yüzü kafa karışıklığıyla buruştu

“Doug beni iten güçtü. Ama öldüğünü öğrendiğimde seni arayamadım ya da mesaj atamadım, kendimi çok boş hissettim. Kendimi ölü hissettim.” Başımı yavaşça iki yana salladım. “Artık umurumda değildi. Bağımlılık gitmişti. Korku gitmişti. Sen gitmiştin. Ben de... sadece durdum.

“Dr. Albright’a gitmeyi bıraktım. Kafamdaki imgeler fısıltıdan, beyaz gürültüden başka bir şey değildi. Artık bir ihtiyacı, bir merakı beslemiyorlardı. Bir bakıma Doug’ın evine gittiğim gün öldüler.”

Göz kırptım, tek bir damla gözyaşı akıttım. “Bir parçamın -ondan- onunla birlikte ölmesine izin verdim. Bir süre kendimi çok yalnız hissettim ve öfkeyle doldum. Daisy’ye hayatımı çaldığı için öfke duydum. Gittiğin için sana öfke duydum. Her şey için Nate’e öfke duydum. Dr. Greyson’ın lobisinde oturduğu için. Dadı ilanı verdiği için. Beni işe aldığı için. Sadece... her şey için.”

Güldüm. “Çok kızgındım. Ama Morgan vardı. Masum olan oydu. Ve ona olan sevgim inanılmazdı. Bir süre sonra düşündüm ki tamam hayat, olmam gereken yer burası mı? Nate ve Morgan’ın yanında mı olmalıyım?”

Bakışlarım yana kaydı, oradan buraya nasıl geldiğimi açıklamamın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

“Peki cevap neydi?”

Homurdandım. “Nate’in cevabı onun olmadığımdı. Onun kitabına göre, başka bir adam hayatımı kurtarmak için birini öldürdüğünde asla onun olamazdım. Ama dürüst olmak gerekirse... Sanırım ben bilmesem bile o benim kim olduğumu biliyordu.”

“Peki sen kimsin?”

Öne doğru eğilerek dudaklarımı Griff’in karın kaslarına bastırdım. Yavaşça ayağa kalkarken ellerim battaniyeyi yere bıraktı. Gözlerimi kapatarak, dudaklarımın daha önce defalarca vücudunda izlediği yolu bulmasına izin verdim, en sevdiğim kas ve

dövmе çizgilerini takip ettim. Görmeme gerek yoktu, milyonlarca kez hissetmiştim.

“Bir daha sor,” diye mırıldandım köprücük kemiğinin üzerinden, ayak parmaklarımla üzerine kalkıp boynunu öpmeden önce.

Kısık bir inilti çıkarırken parmakları saçlarıma dolandı. “Kimsin sen?”

Kollarım boynuna dolanırken dudaklarım çenesinin keskin açısının tadını çıkarıyordu ve çıplak göğsümü onunkine bastırıyordu.

“Yine...” Yanağına karşı sırttım.

Yumruk yaptığı eliyle saçlarımla tutarken diğer eli sırtımdan aşağı kaydı ve kıcımı avuçladı.

Sıkı kavrayışının acısıyla homurdandım.

Sıkıdığı dişlerinin arasından sırttı. “Cevap ver bana.”

Alt dudağını ısırdım, homurdanana ve irkilene kadar sertçe çekiştirdim.

“Cevabı biliyorsun.”

Gözlerini kıstı. “Samantha?”

Alt dudağını dişlerimle tekrar yakalamaya çalıştım.

Geri çekildi ve kıcımdaki baskıyı artırdı. “Swayze?”

Başımı iki yana salladım. Bakışlarımız kilitlendi ve şakalarımız kayboldu. Kim olduğum için kendimi ona açtığımı fark ettiğini umuyordum.

Lütfen beni gör...

“Kim?”

Gözlerim yaşla doldu. Bunu görmesine ihtiyacım vardı. Bunu söylemesine ihtiyacım vardı. Buna inanmasına ihtiyacım vardı. “Griff...” Dudaklarım dudaklarına fısıldadı.

Başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirmeye devam ettiğimde gözleri biraz kızardı.

Güçlkle yutkundu. “Benim...” Bu tek hece ikiye ayrıldı. “Sen benimsin.”

“Senin.”

Beni öptü.

Bu bir kapanıştı.

Bir sözdü.

Bir onaylama. *Bu* hayatta, kalbim-*ruhum* ona aitti.

Beni yatağa yatırdı. “Aralık ayından beri seks yapmadım. Umarım bu işlerin nasıl yürüdüğünü hatırlarım.”

Sözleri beni öldürüyordu. Neredeyse o sırtış kadar. Sormadım ki. Beni ilgilendirmezdi. Ama bir erkek bir kadını Griffin’in beni sevdiği gibi sevdiğinde, şüpheyeye ya da güvensizliğe yer bırakmazdı.

Elleri ve dizleri üzerinde üzerimde yükseldi. Ve ben korunmuş hissediyordum. Güvendeydim. Ve *seviliyordum*.

Griffinler yarı kartal, yarı aslan olan efsanevi yaratıktı. Hazineleri ve paha biçilmez eşyaları koruduklarına ve sadık olduklarına inanılırdı.

Bir marketteki adam ve bir Griffin bulma şanssı neydi?

Aferin, kader. Aferin.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Griffin

İkinci şansımı elde edeli bir yıl olmuştu. Berbat etmemiştim. Madison'daki ailemizi ziyaret etmek için eve döndüğümüz yolculuktu. Ailem, Swayze tam zamanlı bir üçüncü sınıf öğretmeni olarak ilk resmi yılına başlamadan önce verandada akşam yemeği ve bahçe oyunları ile yaz sonunun tadını çıkarmayı planlamıştı.

"Dikkatini topla. Annenin sadece üç şeye ihtiyacı var ve protein tozu bunlardan biri değil." Swayze sepetle beni şakacı bir şekilde dürtmüştü.

Gözlerimi ona diktim ama bir anda gülünce kaşlarımı çatmamı engelledi.

Çilek, hamburger ekmeği ve limonata almıştık. Üç numaralı kasadan geçerken numaradan bir telefon görüşmesi yapmıştım. Ürünleri taşıma bandına koydu. Ona biraz para uzattım ve kesinlikle hiç kimseye birkaç tamam ve hı-hı demedim. Önümüzdeki kişi ödemeyi bitirdikten sonra Swayze öne doğru bir adım attığında, kasiyere göz kırptım.

Kasiyer de müşteri hizmetlerindeki birine göz kırptı. Swayze telefonuna dalmışken, ben bir yüzük çıkardım -o yüzük- ve tek dizimin üzerine çöktüm.

Müşteri hizmetlerindeki kişi, onlara bir gün önce verdiğim kâğıdı hoparlörden okumaya başladı. "Müşterilerimizin dikkatine, üçüncü kasada diz çökmüş bir adam var."

Swayze'nin kafası kasanın ışığındaki ödeme numarasına takıldı ve sonra dikkati yüzüğü uzatan bana odaklandı.

Müşteri hizmetleri görevlisi devam etti, "Destansı teklif uyarısı. Tekrar ediyorum, destansı evlenme teklifi alarmı. Griffin Calloway, Swayze Opal Samuels'e evlenme teklif etmek üzere."

Swayze kıpkırmızı olmuştu, belki hoparlörün sesinden, belki de tüm ismini verdiğim için. Evet, büyükannesinden sonra Opal; sanki Swayze yeterince harika değilmiş gibi. Onun sözleri, benim değil. Baş harfleri SOS.

"Evet diyecek mi? Bekleyelim ve görelim..." Konuşan kişi durakladı.

"Benimle evlenir misin, Swayz? Her şeyi istiyorum ve bunu seninle istiyorum." Bir eliyle ağzını kapatmıştı, diğer eli de göğsünün üzerindeydi.

Ve sonra planlayamadığım bir şey oldu. Arkamızdaki müşterilerden birisi slogan atmaya başladı. "Evet de. Evet de..." Ve herkes buna katıldı.

Yani. Lanet olsun. Mükemmeldi.

Sanırım istese bile konuşamazdı ama başıyla onayladı. Yüzüğü parmağına taktım. Kalabalık alkışladı.

Müşteri hizmetleri görevlisi hoparlöre geri döndü. "Evet cevabını aldık! Bu, evlenme teklifleri tarihindeki en destansı evlenme teklifidir. Bayanlar ve baylar, bunda hiçbir hata yok. Tebrikler Griffin ve Swayze."

Ayağa kalktım. Kollarını bana doladı.

"Bu sefer başardım mı? Çocuklarımıza ve torunlarımıza anlatacağın evlenme teklifi bu mu olacak?" diye kulağına mırıldandım.

Hâlâ konuşamıyordu, o yüzden yarım düzine kez başıyla onaylamakla yetindi.

Swayze

“Senin için bir şeyim var. Aslında damattan bir hediye,” dedi annem.

Dönüp ellerimi gelinliğimin ipeksi beyaz kumaşı üzerinde gezdirdim. “Griffin bana hediye mi almış?” Biraz bozuldum. Ben ona hiçbir şey almamıştım.

Zarif, elmas damla kolyemi düzeltti. “Ama makyajın mükemmel. Koridorda yürümene on beş dakika kaldı. Kendini kaybetmemen lazım.”

“Neden kendimi kaybedeyim ki?”

“Sadece...” Elime bir tomar mendil tutuşturdu. “Elinden geleni yap. Ben oturmak için hazırlanacağım.”

Güldüm. “Benimle koridorda yürüyene kadar oturamazsın.”

Gülümsedi ve odanın kapısını açtı. “Seni başka birinin vermesi istendi.”

Koridoru görebilmek için yana doğru eğildim. Boynunda minik beyaz çiçekler olan kırmızı bir elbise içinde iki yaşında küçük bir melek yürüyordu.

Elimdeki mendilleri sıktım. Üzgünüm anne, onlara ihtiyacım olacak. Onu fotoğraflar dışında görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu.

“Morgan.”

Durdu -belli ki artık beni tanı mıyordu- ve döndü. Sonra TÛM gözyaşlarımı akıtacak an geldi, Nate köşede yürüyordu. Mezarlıktan ayrıldığımdan beri onu ne görmüştüm ne de onunla konuşmuştum. Morgan’ın fotoğraflarını göndermişti sadece. Hepsi buydu.

“Koridordan inmek için bir kola ihtiyacın olduğunu duydum. Çiçekçi kızın olmadığını da duydum. Bu hiç doğru olmazdı.”

Yumruk yaptığım elimi ağzıma bastırdım, kâğıt mendiller gözyaşlarım için hazırды. En güvenilir çözüm nefes almamaktı.

Nate siyah bir takım elbise giymişti ve Morgan’ın elbisesiyle uyumlu kırmızı bir kravat takmıştı. Mavi gözleri beni tam olarak inceledi. Ve o sırıtış... Mükemmeldi.

“Bu hayat sana çok yakışıyor.”

Güldüm ama bu biraz hıçkırık olarak çıktı.

Morgan ellerini kaldırdı. Nate onu aldı. Morgan ona, onun için hep istediğim o hayran bakışla bakıyordu.

“Merhaba.” Yıkılmadan söyleyebileceğim tek bir kelime buldum.

“Merhaba.” Gülümsüyordu.

Tanıdıklık hissi artık beni rahatsız etmiyordu. Sonsuza dek ruhumun içinde, Daisy’nin yanında yaşayacaktı o da. Griffin’in bana bu hayatı vermek için ne kadar ileri gittiğini sonsuza dek bilecekti.

Nate ve Morgan benim ailemdi. Kalbimin her yerinde parmak izlerini bırakmışlardı. Onlarla kurduğum bağ beni inanılmaz onurlandırıyor.

“Bana görüldüğünün yarısı kadar bile mutlu olduğunu söyle.”

“Bu hayatta...” Gülümsedim. “Eminim ki hiçbir erkek beni Griffin kadar mutlu edememiştir.”

Nate başıyla onayladı. Benim için, hayatım için gerçek aşktan başka bir şey göremiyordum.

“Teşekkür ederim.” Bir adım daha yaklaşıp önce Morgan’ın, sonra da Nate’in yanağını öpmek için uzandım.

“Ne için?” diye sordu.

“Senin olmama izin vermediğin için.”

Nate’in dudakları minik bir sırtışa döndü. “Gerçek bir erkek arkadaş hak ettiğini biliyordum.”

Gerçek bir erkek arkadaş.

Geleceği tahmin edemiyordum. Tahmin etmek de istemiyordum ama bu üç kelimenin bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayacağından emindim.

“Yarın gidiyoruz,” dedi.

“Disney’e mi?”

Güldü. “Hayır. Tüm dünyaya.”

Şimdi ben güldüm. “Bu biraz geniş oldu. Uçak biletlerinde böyle mi yazıyor?”

“Jenna, Morgan’a hamileyken kariyerlerimize ara verme ve ona dünyayı gezdirme konusunda anlaşmıştık. Bırakalım deneyimlerinden öğrensın istedik. Dünya vatandaşı olsun. Kùltürleri tanısın.”

“Vay be... Yani siz...”

Başıyla onayladı. “Morgan’ı hayatı deneyimlemeye götürüyorum.”

Gülümsemem yüzümü çatlatacakmış gibi geldi. “Nutmum tutuldu. Ve Jenna olmadan bunu yaptığın için seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

“Doğru hissettiriyor.” Morgan’ın başını öptü, bu da sanki Morgan’ın, ona verdiği her sevgiyi yüz katıyla geri vermeye şartlanmış gibi onun boynuna sarılmasına neden oldu.

“Hazır mısın?” Düğün koordinatörü bir elinde Morgan için kırmızı ve beyaz yapraklarla dolu küçük bir sepet, diğer elinde de benim kıpkırmızı çiçek buketimle odaya girdi.

Dönüp aynaya son bir kez baktım, Nate’in yansımasını ve kocaman sırtışını görmek için başımı kaldırdım. Göz makyajımı ve rujumu düzelttikten sonra döndüm. Kolunu uzattı.

“Griffin senden bunu yapmanı mı istedi? Gerçekten mi?”

“Evet.”

Marketteki Adam. Seni kalbimin sonsuz derinliklerine kadar seviyorum.

Kutsal alanda gün batımmı bekleyen samimi bir buluşma.

Mumlar.

Bir arpçı ve bir flütçü.

Griffin’in kız kardeşleri siyah elbiseleriyle koridorda yürüyorlardı, ellerinde beyaz buketler vardı.

Sırada Morgan vardı. Şaşırtıcı derecede yavaş yürüyordu, herkes ona bakarken dikkati dağıldı ama Nate’in ailesi ön sırada, yürüyüşünü tamamlaması için onu ikna etmeye çalışıyordu.

Yolu tamamladı ve bu gözlerimi yaşarttı.

Ama onları gözlerimi kırpiştırarak uzaklaştırdım.

Tören başlıyordu ve herkes ayağa kalktı; gözlerim yaşardı.

Ama onları gözlerimi kırpiştırarak uzaklaştırdım.

İşte geldi. Damadım. Smokinin içinde günahkâr gibi yakışıklı görünüyordu ama bana bakışı kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi.

Nate koridorda bana doğru yürüyordu ve beni evlendirmeden önce gerçek bir centilmen gibi elimi öptü. Gözlerim yaşıyordu.

Ama onları gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırdım.

Nate'in ailesine ve anneme baktım. Daha fazla gözyaşı mak-yajımı tehdit ediyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve Hayley'e buketimi uzattım.

Griffin ve ben birbirimize baktık, el ele tutuştuk. Papaz konuşmaya başlamadan önce Griffin öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı: "Gününü dinlemek için sabırsızlanıyorum Swayz."

Gözyaşları döküldü. Ceketinden bir mendil çıkarıp yanaklarımı kuruladı.

Birkaç arkadaşım ve ailemden "ah" sesleri geldi. Eminim kulağıma ne fısıldadığını merak ediyorlardı.

"Seni seviyorum, Marketteki Adam."

Yeminleri ettik.

Yüzükler takıldı.

Daha fazla gözyaşı.

Ve Bay ve Bayan Griffin Calloway'in takdimi.

İyi yemekler, daha da iyi arkadaşlar ve en iyi aileyle dolu bir resepsiyon vardı.

DJ ilk dans zamanının geldiğini anons etti. Griffin şarkıyı seçerek bunun bir sürpriz olmasını istemişti. *Dirty Dancing*'den bir şarkı olacağını ve resepsiyondan ayrılmadan önce karı koca olarak ilk resmi kavgamızı yapacağımızı biliyordum.

"Bana öyle bakma Bayan Marketteki Adam Calloway," diyerek elimi tuttu ve beni dans pistine götürdü.

Beni kollarına doğru çekti ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Hadi ömür boyu sürecektir anılar biriktirelim."

Ve sonra müzik başladı: Goo Goo Dolls'dan "Boxes".

Her bir kelime derinliklerime dokunuyordu; Griffin'in bu şarkıyı seçerken bunu hayal ettiğinden emin değildim.

“Bitir beni,” dedi Griffin, ceketini silkeleyip kravatını çıkararak; saçma derecede pahalı bir otel s  tinin ortasında, karşımda duruyordu.

Ona meraklı bir şekilde baktım.

O da sırttı. “Bugün zaten milyonlarca kez nefesimi kestin. Şimdi buradayım, tam da söylediğim gibi; gelmiş geçmiş en nazik, en güzel kadının bana ‘evet’ demesine hayranlık duyuyorum.”

Bir adım daha yaklaşıarak beni yavaşça öptü ve elleri elbisemin düğmelerini a  p fermuarını indirdi.

“Şimdiye kadar aldığım en iyi hediye­nin paketini a  mayı seviyorum.”

Tüm sözlerimi bana tekrar söylemeyi seviyordu. Evlenme teklif ettiğimde markette de yapmıştı, bu gece de yapıyordu.

Elbisem ayaklarımın dibine   k  p beni beyaz saten ve dantel bir tanga, yüksek topuklu ayakkabılar ve tek elmas kolyemden başka bir Şöyle bırakmadığında nefesi kesildi.

“Bittim,” diye fısıldadı. “Az önce son nefesimi kestin.”

Parmaklarım gömleğinin düğmelerine uzandı. Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra hâlâ onun nefesini kese­bilmeyi seviyordum ve o da olacakların beklentisiyle beni heyecanlandı­rabiliyordu.

Eksik olan tek bir Ő ey vardı, günümü tamamlayacak tek bir Ő ey.

Söyle hadi.

G  mleğ   yere, elbisemin yanına düştükten ve ellerim pantolonunu çözmeye başladıktan sonra nihayet söyledi.

“Bana gününü anlat, Swayz.”

SON BÖLÜM

Yüzyıl sonra, Milwaukee'de bir barda...

“İşte bela geliyor.” Arkadaşım Adam kolumu dürttü. “Bela aramadığımdan oldukça eminim.” Biramı yudumlarken bir yandan da kapıda botlarındaki karları temizleyen sarışına bakıyordum.

Üst üste üç gecedir bu bara gelip ona gülümsemeye cüret eden her erkeği yere sererek sanki yasak meyve gibi görünüyordu.

Kadın yanımdaki tabureye yanaşıp dizini benimkine sürerken, “Her zamankinden mi?” diye sordu barmen.

Neredeyse yudumladığım birayla boğuluyordum. O sırada durup keskin bir nefes aldı.

“Dostum, iyi misin?” diye sordu Adam elini sırtıma vurarak.

Başımınla onayladım, bakışlarımı en sevdiğim biradan birkaç ton daha koyu kahverengi gözlere kilitledim.

“Tanışıyor muyuz?” diye sordu, gözlerini biraz kısarak.

“Kahretsin. Seninle konuşuyor,” diye mırıldandı Adam diğer yanımdan.

Üniversitedeki ilk iki yılım boyunca pek de uslu takılmamıştım. Sarhoş hafızamın hatırlayabildiğinden çok daha fazla kadınla seks yapmış olmam mümkündü. Ama onu hatırlamadığım

için kendime bir tane geçiresim geldi. Dizinin bacağıma kısa süreli dokunuşu, tüm vücuduma yayılan ılık bir tanıdıklık hissi oluşturmuştu.

Açıklaması zordu çünkü bunu daha önce hiç hissetmemiştim.

“Sen...” Bunu berbat etmemeye çalışıyordum. “Gerçekten tanıdıkısın. Ama kusura bakma, bu gece dördüncü biram. Finallerin bitişini kutluyoruz.”

Eliyle birkaç kez dizini ovuşturdu. Evet, o da hissetmişti ve gözlerini benden ayırmıyordu. Sorun değildi.

“Charlotte.” Elini uzattı.

“Gol!” diye fısıldadı Adam arkamdan.

Tam bir pislikti.

Elini sıktım. İkimiz de tekrar nefes aldık, ciğerlerimizi sıkıştıran bir nefes.

Neler oluyordu?

“Mathias.” Kendi lanet ismimde boğuldum.

Elimi yavaşça sıkmaya devam etti, bakışları merak içinde ellerimizdeydi.

Adam kaba yorumlar yaparak sırtımı dürtmeye devam ediyordu. Zaten çirkin olan burnu yumruğumla dağılmak üzereydi.

Barmen Charlotte’un şarap bardağını önüne koydu. Charlotte elini benimkinden yavaşça kaydırды, ta ki bağlantı kopmadan önce sadece parmak uçlarımız birkaç saniye daha temas edene kadar.

Şarabından bir yudum almak için döndüğünde, “Vay canına,” diye fısıldadığına yemin edebilirdim.

Vay canına, doğru. O da neydi öyle?

Adam sırtıma bakmaktan sıkıldıktan sonra bana hızlıca, “Görüşürüz dostum,” dedi.

Vücudumu kaydırıp tüm dikkatimi Charlotte’a, onun dağınık sarı saçlarına ve koyu bira rengi gözlerine verdim.

“Bana kendinden bahseder misin Charlotte?”

Bir yanım onun son üç gecedir her erkeğe yaptığı gibi siktir çekip gitmesini bekliyordu. Bunun yerine, dar alanın işe yaraması için bacaklarımızı birbirine doğru makaslayarak vücudunu benimkine doğru kaydırды.

Vücudumda milyonlarca kıvılcım çaktı ve yüzündeki heyecandan onun da bunu hissettiğini görebiliyordum. Bana dokunmak istiyordu. Sanki birbirimize dokunmamız *gerekiyormuş* gibiydi.

Ne oluyordu?

“Geçen hafta erkek arkadaşımı terk ettim. İki ay içinde terk ettiğim dördüncü erkek. Her zaman ‘bu fazla’ ya da ‘bu yeterli değil’ diyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“O kadar güzel olduklarını düşünen kızlar gibi ki, her pencerede ya da aynada kendilerini incelemekten yapamıyorlar. Ya da gözünüzün içine bile bakmayacak kadar kendine güvensiz kızlar. Ya da benim favorim... Yüzlerinde on kat makyaj olan ve her gülümsediklerinde bir kısmı çatlayanlar. Çok bencil. Çok güvensiz. Çok sahte.”

“Evet!” Kadınlar hakkındaki korkunç aşağılayıcı konuşmamın şerefine kadeh kaldırmaya hazırmış gibi şarap kadehini kaldırdı. “İşlerine çok düşkün erkekleri seçiyorum. Çok fazla ana kuzusu gibiler, penislerinin büyüklüğü dışında bir şey hakkında konuşacak kadar beyinleri yok ve bir kıza çiçek ya da köpeği öldüğünde başsağlığı kartı getirecek kadar terbiyeli değiller.”

Yerimde büzüldüm. “Köpeğin için üzgünüm.”

“Ah...” Elini bana doğru salladı. “Köpeğim ölmedi. Bunu geçen haftaki felaket randevumdan kurtulmak için söyledim. Ama köpeğimin gerçekten ölmediğini bilmiyordu. Çiçekler ve taziye kartı neredeydi?”

Güldüm. Kesinlikle sorunlu biriydi.

“Mathias, köpeğim bu gece ölseydi ve sen bunu bilseydin, çiçek gönderirdin, değil mi?”

Evet. Belanın her tonuydu. Neden bela hiç bu kadar iyi görünmemiş ya da *hissettirmemişti*?

“Kesinlikle.”

Dudakları büküldü. “Neye ihtiyacım var biliyor musun?”

Biramı elime aldım, son iki yudumu fondip yapıp bara planladığımdan daha sert bir şekilde çarptım. "Sanırım biliyorum."

Ve lanet olsun, dejavu... O söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyordum çünkü o daha önce söylemişti ve ben daha önce duymuştum.

Aynı anda, "Gerçek bir erkek arkadaş," dedik.

"Sanırım senin bir parçan her hayatta sevmek için benim olacak."

Son

TEŞEKKÜR

Bir zamanlar annem Leslie'ye reenkarnasyon hakkında bir kitap yazmak istediğimi söylemiştim. İşte minnettarlığımın özeti burada başlıyor.

Anne, fikrime gösterdiğin coşku bana yaratıcı içgüdülerimin peşinden gitme cesareti verdi. Her zaman elimden tuttun ve benimle bu yolculuğa çıktın, hayallerimi gerçeğe dönüştürmeme yardımcı olmak için araştırma yaptın ve öğrendiklerini paylaştın. Her zaman bunu yaptın.

Tim, Logan, Carter ve Asher -dünyadaki en sevdiğim çocuklar- çünkü bana sarılıyorsunuz, beni kucaklıyorsunuz, beni seviyorsunuz ve bazen ilham tüm dikkatimi istediğinde beni doyuruyorsunuz. Hayatımız, sonsuza dek sürecektir en büyük mutluluk.

Bana sık sık hikâyeler için fikirleri nereden bulduğumu soruyorlar. Benim cevabım ise "her yerden" oluyor. Bu sadece kısmen doğru. Kız kardeşim Kambra, Süper Anne olmakla meşgulken, bana hikâye fikirleri, şarkılar ve devam eden çalışmalarımın nereye gittiğini hayal ettiği mesajlar atıyor. Her gün düş alamıyor olabilir ama yaratıcılığımı beslemek için harika bir iş çıkartıyor.

Shauna -İsimlerin Kraliçesi- ilk iki kitabımı okuduktan sonra beni takip etti. Sanırım. Muhtemelen bunu okuyacak ve beni bu

detay konusunda düzeltecektir. Her neyse... Bir okuyucunun bir yazara ara sıra mesaj göndermesiyle başlayan şey, Vegas'ta ilk buluşma, destansı bir çiftler yolculuğu, patates cipsi torbalarıyla Orta Batı'da bir araba yolculuğu ve *en* rasgele günlük mesajları içeren ömür boyu sürececek bir arkadaşlığa dönüştü. Bu kitaptaki neredeyse her karakter Shauna tarafından adlandırıldı. Gerçek hayatta Swayze, onun en sevdiği garsonun adı ve kitap boyunca bizi büyüleyen bir isim.

Jennifer Beach, nam-ı diğer Dünyanın En İyi Asistanı, benim en kötü hallerime katlanıyor. Beni her gün kurtarıyor, bir arada tutuyor ve sorunlarımı çözüyor. Ve özel günlerde evime vegan yiyecekler gönderiyor.

Bülten takipçilerim beni ayakta alkışlıyor. *Zamansız*, bir yıldan uzun bir süre boyunca abonelerime her seferinde iki bölüm olmak üzere kaşıkla yedirdiğim özel bir bülten hikâyesi olarak başladı. Herkes bu yavaş ilerleyen trene atlamadı ama benimle bu yolculuğa çıkan okurlarıma kocaman bir teşekkür borçluyum. Bazıları diğer kitaplarımdan hiçbirini okumamıştı ki bu beni hayrete düşüren bir gerçek! Geri bildirimleriniz bu hikâyenin şekillenmesine yardımcı oldu. İsteklerinizi, korkularınızı ve hatta tehditlerinizi dinledim ;-)

Editör ekibime de çok teşekkür ederim. Beta okuyucularım, ilk hataları yakalamak ve hikâyemdeki boşlukları ve tutarsızlıkları bulmak için okuma zevklerinden fedakârlık ediyorlar. Leslie, Kambra, Shauna, Tim, Sherri, Sian ve Jennifer, harikasınız! Huysuz editörüm, The Polished Pen'den Maxann Dobson, başından beri benimle birlikteydi. Ve eğer huysuzluk iyi gitmezse bu bizim sonumuz olabilir.

Bir sürü bakış. Taslağımı birçok kişinin gözden geçirmesi hoşuma gidiyor. Ek düzeltmenlerim Monique Tarver, Allison Riley, Erika Nielsen ve Bethany Castaneda'ya cümlelerimi son bir kez daha gözden geçirdikleri için teşekkür ederim.

Bu kitap kapaklarına bayılıyorum! *Zamansız*'ın kapağını bu kadar zevkli ve seksi kılacak mükemmel Nate saçlarına sahip olduğun için teşekkürler Elias. Elias'ın mükemmel görüntüsünü yakaladığı için Wong Sim'e. Ve bu güzel kapakları tasarlayan Okay Creations'tan Sarah Hansen'a çok teşekkür ederim.

Jennifer Watson, Sarah Ferguson ve Social Butterfly PR ekibinin geri kalanına kitaplarımın bu kadar görünür olmasını sağladıkları için teşekkür ederim.

BB eBooks'tan Paul Salvette formatlama konusunda tam bir *unicorn*. Sihrin bu kadar çabuk gerçekleştiğini hiç görmemiştim.

Ve son olarak, cümlelerimi paylaşmaya ve yolculuğum boyunca beni desteklemeye nezaket gösteren okurlar, yazarlar ve blog yazarlarından oluşan ve giderek büyüyen dostlar topluluğuma, size sonsuz şükran borçluyum.